Έτος ΙΔ'

Τεῦχος 312ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 433

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ διπλὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπ. Λεωτσάκου... 438

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία, ὁ Τύπος καὶ τὸ Κοινό, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 443

ΜΙΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΙΑ

Τὸ τελευταῖο μας «Ὄχι» εἰς ξένους ἐπιδρομεῖς—(Ἀπρίλιος 1941- Ἀπρίλιος 1966), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χ. Σταμάτη 447

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

«...**Μιὰ ἀξέχαστη ἐκδρομή**...», ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Ἀλκιβ. Παπαμίχου. 453

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Οἱ Πανελλήνιοι σκοπευτικοὶ ἀγῶνες ἔτους 1966—Λαμπραὶ ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν μας εἰς ἅπαντα τὰ ἀγωνίσματα, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 459

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἀπριλίου 1966 466

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 467

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 469

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«**Μεθοδικὲς ὁδηγίες γιὰ τὶς λογοτεχνικὲς ἀναλύσεις**»—**Μιὰ σπάνια προσφορὰ στὰ νεοελληνικὰ γράμματα τοῦ Γυμνασιάρχου καὶ Καθηγητοῦ τῶν σχολῶν μας κ. Κ. Π. Δεμερτζῆ**, ὑπὸ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» 474

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 475

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Ὁ κλέφας τοῦ κλέψαντος..., ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Σ. 477

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 480

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΜΑΪΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 312

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

δ΄) Περαιτέρω ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἐστράφη ἐναντίον τῆς κ υ β ε ί α ς, πηγῆς ἐγκληματικότητος, ἀνηθικότητος, αὐτοκτονίας, πενίας καὶ διαλύσεως τῆς οἰκογενείας.

Τὴν κυβείαν ἀντικρύζει ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ὡς βαρὺ ἠθικὸν νόσημα καὶ πάθος, «συντροφευόμενον ὑπὸ μανίας καὶ λύσσης» καὶ ἐμφανιζόμενον μὲν ὑπὸ τὴν μορφὴν τέρψεως, ἀλλὰ ἀποτελοῦν πραγματικῶς μέσον αἰσχρᾶς κερδοσκοπίας, ἄρα ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ ἐπομένως ἀπόβλητον.

Κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον πᾶσα ρυπαρὰ ψυχαγωγία συλλήβδην εἶναι «αἰσχρότης, πομπὴ διαβολική, μοιχείας μελέτη, πορνείας γυμνάσιον, ἀκολασίας διδασκαλεῖον». Εἰς ταύτην ἀναφερόμενος ὁ Εὐάγγελος Δ. Θεοδώρου παρατηρεῖ ὅτι: «Τοιαῦται δυστυχῶς εἶναι καὶ σήμερον πολλαὶ διασκεδάσεις (κατὰ τὸν Κ. Καλλίνικον) «ὄργια ἀληθινῆς ἐκλύσεως καὶ Σατουρνάλια ἀναισχυντίας καὶ κούμουλα μαινάδων καὶ ἐκπόμπευσις τῆς ἁγνότητος. Ἀπὸ τοιαύτας καταχρήσεις προέκυψεν ὁ ἄκρος ἀσκητισμὸς καὶ ὁ Πουριτανισμός, καταντήσαντες ἀμφότεροι εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον καὶ ἀποκηρύξαντες ὡς διαβολικὴν πομπὴν καὶ αὐτὴν τὴν ἀγνὴν καὶ ἀθῴαν διασκέδασιν». Ὥστε ὁ Χριστιανισμός, ἔναντι τῶν τέρψεων καὶ διασκεδάσεων, δὲν λαμβάνει ἀρνητικὴν στάσιν, ἀλλὰ κριτικὴν καὶ ἐκλεκτικήν». Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δ' ἀκριβῶς ταύτην ρητῶς ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος λέγει: «Οὐδὲ ἐμποδίζω τέρπεσθαι, ἀλλὰ μετὰ σωφροσύνης τοῦτο βούλομαι γίνεσθαι, οὐ μετ' αἰσχύνης καὶ κατηγορίας καὶ μυρίων ἐγκλημάτων».

Ἀλλ' ἂς βαδίσῃ ἡ ψυχὴ ἡμῶν καὶ εἰς τὸν Γολγοθᾶν, τὸν τραγικὸν λόφον, ἔνθα ἐσταυρώθη ἡ Ζ ω ὴ καὶ ἡ Ἀ γ ά π η. Καὶ ἐνῶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου «ἦν κρεμάμενος ἐν μέσῳ κακούργων, καὶ ἔσταζεν αἷμα, καὶ ἐστέναζεν, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς συνεκαλύπτετο καὶ οἱ ἄγγελοι ἐπένθουν, ἐνῶ πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ ἔντρομοι ἠτένιζον πρὸς τὸ πάθος τοῦ Δικαίου, καὶ ἡ Μαρία, ἡ μήτηρ Αὐτοῦ, τετρωμένη τὴν καρδίαν ὑπὸ ἀφάτου ἀλίψεως, ἵστατο παρὰ τῷ θνήσκοντι Υἱῷ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Ἰωάννης ὁ μαθητὴς Αὐτοῦ ἔκλαιον καὶ περιεκύκλουν τὴν μητέρα τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ παρεμύθουν αὐτήν, καίτοι αὐτοὶ παραμυθίας δεόμενοι, ἐνῶ γῆ καὶ οὐρανὸς ἐθρήνουν τὸν Θεάνθρωπον» ὠμοὶ καὶ ψυχροὶ καὶ ἠθικῶς νεκροὶ ἄνθρωποι, ἐν μέσῳ αἱμάτων καὶ δακρύων, ἐφιέμενοι κέρδους, ἐκάθησαν καὶ ἔβαλον κλῆρον ἐπὶ τὰ ἱμάτια «τῆς ὠμῶς ἀναιρεθείσης ἀθῳότητος». Οὔτε τὴν φρικτὴν τοῦ θανάτου ἀγωνίαν, οὔτε τὰς κατώχρους παρειάς, οὔτε τοὺς δεδακρυσμένους καὶ πυροειδεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς Μαρίας καὶ τῶν φίλων αὐτῆς εἶδον οἱ θηριώδεις ἐκεῖνοι στρατιῶται. Εἶδον δὲ μόνον τὸν χιτῶνα τὸν ἄρραφον, τὸν ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸν δι' ὅλου, εἶδον τὸ ἐλεεινὸν κέρδος, τὸν κλῆρον τῆς τύχης».

«Σταυρώσαντες δὲ αὐτόν, διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ' αὐτά, τίς τί ἄρῃ». «Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἔβαλον κλῆρον». «Οἱ οὖν στρατιῶται, ὅταν ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος, καὶ τὸν χιτῶνα. Ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου. Εἶπον πρὸς ἀλλήλους. Μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ, τίνος ἔσται. Ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα, Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν».

ε΄) Ἐπίσης ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἐστράφη καὶ ἐναντίον πάσης ἐγκληματογόνου ἐπικινδύνου ρυπαρᾶς φιλολογίας καὶ διδασκαλίας. Ὑπὸ τοιαύτην δ' ἔννοιαν ὡμίλησεν ἡ φιλολογία αὕτη καὶ περὶ ψευδοπροφητῶν, ψευδοχριστῶν, ψευδαποστόλων, αἰσχρότητος καὶ μωρολογίας κενῶν λόγων, ψευδοδιδασκάλων, πλαστῶν λόγων, πλάνων.

Καὶ ὁμοίως ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐστράφη κατὰ τῶν κατὰ τὴν ἐποχήν του ρυπαρῶν θεαμάτων, θεάτρου κλπ.

«Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἅρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώνεσθε αὐτούς. Μήτε συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς». «Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται, ἐγερθήσονται καὶ πλανήσωσι πολλούς». «Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται». «Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». «Ἐποίουν τοὺς ψευδοπροφήτας». «Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ. Καὶ οὐ θαυμαστόν. Αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός, οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι, ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν». «Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ, πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης». «Καὶ αἰσχρότης καὶ μωρολογία ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα». «Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις». «Ἐγένετο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδασκάλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσωσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται. Καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται». «Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν. Ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον». «Πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον». «Ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος».

ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΩΘΗΣΙΝ ΤΗΣ «ΑΝΤΙΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ»

Ι. Διείσδυσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πολιτικῆς ἐναντίον τῆς «ἐγκληματικότητος».

1. Φυσικὸν ὅμως ἦτο ἡ χριστιανικὴ φιλολογία νὰ μὴ ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τὴν ἔρευναν τῆς αἰτιολογίας τῆς κοινωνικῆς νόσου τῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλὰ νὰ θελήσῃ νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον πρόβλημα τῆς πολιτικῆς ἐναντίον τῆς ἐγκληματικῆς ταύτης νοσηρότητος.

2. Τοιουτοτρόπως δ' αὕτη διεισέδυσεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς καλουμένης «Ἀντιεγκληματικῆς Πολιτικῆς» (Kriminalpolitik).

Πρόκειται περὶ τῆς περιοχῆς ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης τῆς Ἐγκληματολογίας, ἥτις περιλαμβάνει ἅπαντα τὰ μέτρα, ἅτινα κατατείνουσιν εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς νόσου τῆς ἐγκληματικότητος.

II. Κατευθύνσεις τῆς «Ἀντιεγκληματικῆς πολιτικῆς».

1. «Κοινωνικὴ Πρόνοια» καὶ «Ἰατρικὴ» ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐγκληματικότητος:

Καὶ ἐν πρώτοις ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ὑπεισῆλθεν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς «Κοινωνικῆς Προνοίας» ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐγκληματικότητος, ἤτοι εἰς τὸ πεδίον τῆς περιθάλψεως παντὸς πάσχοντος συνανθρώπου συνεπείᾳ τῆς ἐγκληματικότητος.

2. «Ἀντιεγκληματικὴ Ὑγιεινὴ» καὶ «Ἐγκληματολογικὴ Θεραπευτική»:

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ παρομοίαν ἔννοιαν ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ὑπεισῆλθε κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τὸ ἔδαφος τῆς «Ἰατρικῆς τῆς ἐγκληματικότητος», ἤτοι ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν περιοχὴν τῆς «Ἀντιεγκληματικῆς Ὑγιεινῆς», τῆς ἀποσκοπούσης εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικῆς νόσου τῆς ἐγκληματικότητος διὰ καταπολεμήσεων τῶν ἐγκληματογόνων ἐσωγενῶν καὶ ἐξωγενῶν παραγόντων, ἀφ' ἑτέρου δ' εἰς τὴν περιοχὴν τῆς «Ἐγκληματολογικῆς Θεραπευτικῆς», δηλονότι τῆς καλουμένης «Σωφρονιστικῆς» τῆς ἀποσκοπούσης εἰς τὴν θεραπείαν ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ταύτης νόσου τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἐγκληματησάντων συνανθρώπων.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΩΘΗΣΙΝ ΕΙΔΙΚΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

I. Διείσδυσις τῆς Χριστιανικῆς ἐντολῆς ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ δράματος τῆς ἐγκληματικότητος.

1. Τοιουτοτρόπως ἡ χριστιανικὴ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον κατέστη καὶ ἐντολὴ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ δράματος τῆς ἐγκληματικότητος, γεννήσασα τὸ ἱερὸν αἴτημα τῆς συστηματικῆς καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀσκήσεως Ἐπιστημονικῆς Κοινωνικῆς Προνοίας ὑπὲρ παντὸς πάσχοντος συνανθρώπου συνεπείᾳ τῆς ἐγκληματικότητος (θύματος τραγικοῦ τοῦ ἐγκλήματος ἢ πασχούσης οἰκογενείας τοῦ καταδίκου ἢ ἀδίκως καταδιωχθέντων ἢ ἄλλου τινὸς πάσχοντος).

«Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». «Διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις».

2. Πρόκειται περὶ τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους, ἡ ὁποία διελάλησε τὸ αἴτημα τῆς περιθάλψεως παντὸς θύματος ἐγκλήματος.

«Καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν» (Ζακχαῖος).

Λίαν διδακτικὴ καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ Σαμαρειτισμοῦ καὶ τοῦ Λευϊτισμοῦ, ἥτις ἔδωκε τὸν φωτισμὸν τοῦ τοιούτου αἰτήματος:

«Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν:

»Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν, οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτὸν καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον. Ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθών, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ: Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ. Καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθέ με ἀποδώσω σοι.

»Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; Ὁ δὲ εἶπεν, Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως».

3. Καὶ ἀναπτύσσει τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ καλλιτέχνης τοῦ βιβλικοῦ λόγου Σταῦρος Α. Νικολαΐδης:

«Ἕνας ἄνθρωπος — Ἰουδαῖος πιθανώτατα — κατέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν «πόλιν τῶν θυσιῶν», πρὸς τὴν Ἰεριχώ, τὴν «πολίχνην τῶν ρόδων». Ὁ δρόμος ἐπικίνδυνος: Βράχοι μὲ κοιλώματα, χαράδρες ἐρημικές μὲ δέντρα ἦσαν μόνιμα καταφύγια τῶν ληστῶν καὶ τόποι τῆς ἐνέδρας των. «Δρόμος αἵματος», ὅπως τὸν ὠνόμαζον οἱ περίοικοι. Ἐξαφνα μιὰ μικρὰ συμμορία ἐφύτρωσεν ἐμπρός του. Τοῦ ἐπρότεινε νὰ παραδώσῃ ὅ,τι ἔφερε μαζί του. Ἀντιστάθηκε: Πῶς νὰ παραδώσῃ «ἀμαχητὶ» ἕνα σεβαστὸν ποσὸν — ἀντίτιμον τῆς παραγωγῆς του; Ἡ πάλη ἦτο ἀγρία καὶ ἄνιση... Ριγμένος τώρα σὲ μιὰ χαράδρα τοῦ δρόμου καὶ λιπόθυμος ἀπὸ τὴν αἱμορραγία τῶν πληγῶν του ἐβογγοῦσε ἐπιθανάτια. Ἐπρόβαλεν ἔξαφνα ἕνας ἱερεὺς ἔφιππος. Εἶχε τελειώσει, φαίνεται, τὴν ἑβδομαδιαία ὑπηρεσία του στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ κι' ἐγύριζε στὴ λευϊτική του πολίχνη. Τί ὡραία σύμπτωσις καὶ γιὰ τοὺς δυό! Ὁ ἕνας θὰ ἔσωζε τὴ ζωή του καὶ ὁ ἄλλος θὰ ἐπεσφράγιζε τὴν ὑπηρεσία του μὲ τὴν ἔμπρακτη στοργὴ σ' ἕναν ἀδελφό του. Ἀλλοίμονον ὅμως! Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἁλόγου μόλις τὸν ἐκύτταξε, χωρὶς κἂν νὰ τὸν πλησιάσῃ. Κι' ἐκέντρισε τὸ ζῶο του γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ δυσάρεστο θέαμα. Ἀκολουθεῖ σὲ λίγα λεπτὰ ἕνας λευΐτης. Αὐτὸς τὸν βλέπει, τὸν πλησιάζει, ἀλλ' ἀσυγκίνητος σπεύδει νὰ ἀπομακρυνθῇ. Τρίτος ἔρχεται ἕνας Σαμαρείτης. Ἠδῆ ἀπὸ τὸ ζῶο του, τρέχει στὸν πληγωμένο. Τὸν σηκώνει. Βλέπει ὅτι ἦτο κάποιος Ἰουδαῖος. Φρίκη! Ὁρμᾶ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἡ ματιὰ τοῦ ἀνθρώπου — ματιὰ ἱκετευτικὴ — τὸν ἀναστατώνει. Σταματᾶ καὶ σκέπτεται: Ἂν ἦταν ὁ ἴδιος στὴ θέσι τοῦ πληγωμένου; Κι' ἔπεσαν ὅλα τὰ τείχη τῆς φυλετικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀντιπαθείας. Ἔβλεπε τώρα ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον. Ἡ συμπόνοια ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴ τοῦ Σαμαρείτη. Συνέπεια; Ὅλη ἡ κατοπινὴ στοργικὴ περίθαλψις κι' ἐκεῖ καὶ στὸ πανδοχεῖο. Τί ἂν διέτρεχε κίνδυνον καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ κάπου κρυμμένους ληστάς; Τί ἂν στὸ πανδοχεῖον εὑρῆκε συμπατριώτας τοῦ πληγωμένου καὶ μποροῦσε νὰ τὸν παραδώσῃ στὴν στοργή των; Τίποτε. Ὅλα ὁ ἴδιος. Καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποθεραπείας του ἀκόμη.

«Λευϊτισμὸς καὶ Σαμαρειτισμός.!

«Δύο ἀντίθετη πόλοι τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Σύνθημα τοῦ πρώτου: ὁ μερκαντιλισμὸς τῶν ἁγίων, τῶν ἰδεῶν. Ὅπλα του: ὁ φανατισμός, ἡ μισαλλοδοξία. Θύματά του: ὁ ἀθῶος λαός. Στὸν περίβολο τοῦ λαοῦ μὲ βλοσυρὴ αὐστηρότητα ἐκτελεῖ τὶς μακρὲς ἱεροτελεστίες, κηρύττει τὴν ἀρετήν. Μὰ ὅταν φθάσῃ ἡ κρίσιμος ὥρα τῶν ἔργων, ὅταν ἡ συμφορὰ τοῦ «πλησίον» ἱκετεύῃ τὴν στοργή του, ὁ γρανίτης εἶναι ὀλιγώτερον σκληρὸς ἀπὸ τὴν ψυχή του: «ἀντιπαρέρχεται» ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος. Στὴν κοινωνία ἡ γλῶσσα του στάζει μέλι. Τὰ βήματά του μετρημένα. Παντοῦ παρουσιάζεται παραστάτης τῶν συμφερόντων τῶν λαϊκῶν. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θυσιάζει τὰ ἰδικά του συμφέροντα. Αὐτὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς στόχος του. Τὰ γενικὰ εἶναι τὸ ἀσφαλὲς μέσον τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἀτομικῶν του ἐπιδιώξεων.

«Ἐνῶ ὁ Σαμαρειτισμός; Δὲν πιστεύει ἁπλῶς στὰ ἰδανικά. Ὅλη ἡ ζωή του εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη ἀκτινοβολία των. Καὶ ἀκτινοβολία φυσική, ἀβίαστη. Πῶς μοσχοβολᾶ ὁ ἀνθός; Πῶς τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια; Μὲ τὴν ἴδια φυσικότητα, χωρὶς καμμιὰ ψευτιὰ καὶ ὑποκρισία. καὶ ὁ αἰώνιος Σαμαρείτης σκορπᾶ τριγύρω του τὴν ἀπέραντη καὶ ἀνυστερόβουλη στοργή.

«Ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς πόλους: τὸν λευϊτισμὸν καὶ τὸν σαμαρειτισμὸν παλαίουν τὰ ἄτομα, παλαίει καὶ ἡ ἀνθρωπότης. Ἀλλοίμονον! Συνήθως νικητὴς εἶναι ὁ λευϊτισμός. Σπάνιος ὁ σαμαρειτισμός. Τί σημασίαν ὅμως ἔχει; Κάποτε θ' ἀντιστραφοῦν οἱ ὅροι. Καὶ τότε ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν θ' ἀποκτήσῃ τὴν πληρότητά της. Ἕως τότε ἂς περνοῦν σκληροὶ καὶ ἀναίσθητοι οἱ Λευῖται ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν συμφορὰν τοῦ ἀδελφοῦ των. Οἱ Σαμαρεῖται ἀνεπηρέαστοι καὶ ἐνθουσιώδεις θὰ σκύβουν στὶς σκοτεινὲς χαράδρες τῆς ζωῆς νὰ περισυλλέγουν κάθε φορὰ τὰ θύματα

τῶν λῃστῶν τῆς κοινωνίας καὶ θὰ τοὺς ἀποδίδουν τὴν ζωὴ καὶ τὸ χαμόγελο. Ὑπάρχει σαγηνευτικώτερη ἀποστολή;...».

ΙΙ. Υἱοθέτησις τοῦ χριστιανικοῦ αἰτήματος τῆς συμπαραστάσεως ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν ἐγκλημάτων.

1. Σχολαί:

Τὸ περίεργον ὅμως εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κατάστασιν εἶναι ὅτι αἱ μὲν ποινικαὶ σχολαί, αἵτινες ἀφορμῶνται ἀπὸ πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἰδεωδῶν, ἀδιαφοροῦσιν οὐσιαστικῶς περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν θυμάτων τῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀφήνουσι «τὴν ἄνευ χρηματικῶν πόρων καὶ προστάτου χήραν καὶ τὰ ὀρφανὰ τοῦ ἀδίκως φονευθέντος νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν πολυδαίδαλον βαρυτάτην καὶ δαπανηρὰν διαδικασίαν τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων», ἵνα ἐπιτύχωσι πολιτικὴν ἀπόφασιν ἐν πολλοῖς στενόκαρδον καὶ ἄχρηστον, δεδομένου ὅτι οἱ ἐγκληματίαι στεροῦνται κατὰ κανόνα περιουσίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ ἔχων εὐγενῆ χριστιανικὴν ψυχήν, ἀλλὰ περιέργως ἀκολουθήσας τὴν συμπαθήσασαν τὴν μηχανοκρατικὴν καὶ ὑλιστικὴν κοσμοθεωρίαν ἰταλικὴν θετικὴν σχολὴν διάσημος δικαστὴς βαρῶνος Raffaele Garofalo διεκήρυξεν ὅτι ἡ πολιτεία εἶναι οὐ μόνον ἠθικῶς, ἀλλὰ καὶ νομικῶς ὑπόλογος διὰ τὴν ἀποζημίωσιν παντὸς παθόντος ἐξ ἐγκλήματος διά τε τὴν ὑλικήν του ζημίαν καὶ τὴν ψυχικήν του ὀδύνην. Διὸ καὶ κατέδειξεν οὗτος ἐν πρώτοις ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐπανόρθωσις οἱασδήποτε φύσεως ζημίας παντὸς παθόντος ἐξ ἐγκλήματος δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς αἴτημα δημοσίου δικαίου, ἀσκούμενον ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπ' ὀνόματι τῆς πολιτείας ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ πραγματοποιούμενον δι' ἐνεργείας εἰδικῆς ἀνακρίσεως καὶ δι' ἐκδόσεως εἰδικῆς καταλογιστικῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, δεύτερον ὅτι ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἐν λόγῳ ζημιῶν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διευκολυνθῇ δι' ἱδρύσεως εἰδικοῦ κρατικοῦ Ἱδρύματος κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῶν ἐκ τῆς ἐγκληματικότητος κινδύνων καὶ τέλος ὅτι κέκτηται ἄφθονον σωφρονιστικὴν σημασίαν ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐγκληματησάντων, ὅπως ἐκ τῆς ἰδίας των ἐργασίας ἐπανορθώσωσι πᾶσαν προξενηθεῖσαν βλάβην εἰς συνάνθρωπον.

Εἰδικώτερον δ' ἡ Ἰταλικὴ Θετικὴ Σχολὴ προέτεινεν, ὅπως ἡ ἐπανόρθωσις τῆς ἀδικίας, ἣν ὑπέστησαν τὰ θύματα τοῦ ἐγκλήματος, διαμορφωθῇ οὐ μόνον ὡς κύρωσις, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποκαταστήσῃ τὰς ἐλαφρὰς ποινάς, τὰς ἀπειλουμένας κατὰ τῶν τελούντων ἐλαφρὰς παραβάσεις, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίαι, ἔνθεν δ' ὡς κοινωνικὴ λειτουργία ἀνατεθειμένη εἰς τὸ Κράτος.

Ὑπὸ ἀνάλογον πνεῦμα ὁ Φράνσι ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ προϊὸν τῆς ἀμοιβῆς ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ἐν ταῖς φυλακαῖς θὰ ἔδει νὰ ἀποτελῇ τοὺς πόρους ἱδρυθησομένου ταμείου προστίμων πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐκ τῶν ἐγκλημάτων πληγέντων. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν Φράνσι, θὰ ἐθεμελιοῦτο μέσον πολιτικῆς ἀγωγῆς τῆς ὁμαδικῆς συνειδήσεως τῶν ἠθικῶς νοσούντων ἐγκληματιῶν, διότι οὗτοι θὰ ἐμάνθανον τοιουτοτρόπως νὰ διαβλέπωσιν εἰς τὸ ἔγκλημα ἀνθρωπίνην συμπεριφοράν, ἥτις ζημιοῖ ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν τῶν συνανθρώπων.

2. Ποινικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων:

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ δράστου ὑποχρέωσις τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ θύματος πάντως ἐχαρακτηρίσθη ἤδη ὡς αἴτημα εἰδικῶς ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Εἰδικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, ἐνδεχομένως ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ παιδαγωγικοῦ μέτρου «τῆς ἐπιβολῆς εἰδικῶν ὑποχρεώσεων εἰς τὸν ἀνήλικον» ἀφ' ἑνὸς τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς πλήρους ἀποζημιώσεως εἰς πάντα παθόντα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἀνηλίκου πρὸς αἴτησιν συγγνώμης παρὰ τοῦ παθόντος.

3. Ἀργεντινή:

Ἐν συνεχείᾳ σημειοῦμεν τέλος, ὅτι ὡρισμέναι χῶραι, εἰδικῶς καὶ ἡ Ἀργεντινή, ἐπεξέτεινον τὴν κοινωνικὴν προστασίαν καὶ εἰς τὰ θύματα τοῦ ἐγκλήματος (πολιτικὴ προλήψεως καὶ κοινωνικῆς ἐξισορροπήσεως). *(Συνεχίζεται)*

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

«Τὸ θέαμα, ἔγραφα τὴν ἄλλη μέρα στὴν "Καθημερινή", ἦταν ἀνατριχιαστικόν, φρικῶδες καὶ ἀπερίγραπτον. Τὰ μπαοῦλα ὅλα σπασμένα καὶ πεταγμένο στὸ δάπεδο τὸ περιεχόμενο. Τὰ στρώματα τόσον τοῦ κρεβατιοῦ ὅσον καὶ τοῦ ντιβανιοῦ ἀναποδογυρισμένα, τὰ ἔπιπλα καὶ οἱ καρέκλες ἀναστατωμένα. Τὸ πᾶν μαρτυροῦσε ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα εἶχε διεξαχθῆ ἀπεγνωσμένη πάλη μετὰ τῶν δραστῶν, οἱ ὁποῖοι προφανῶς, ἦσαν πλείονες τῶν δύο, οἵτινες μετὰ τὸ ἔγκλημα εἶχον σπάσει καὶ ἐρευνήσει τὸ σύμπαν πρὸς ἀνεύρεσιν ἴσως χρημάτων καὶ τιμαλφῶν. Πρώτη λοιπὸν ἐντύπωσις ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ἡ ληστεία ἢ ἴσως τὸ πιθανώτερον νὰ δοθῆ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος ὑπῆρξεν ἡ ληστεία ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ζεῦγος τῶν νεωκόρων ἐστερεῖτο καὶ χρημάτων καὶ τιμαλφῶν καὶ ὅτι ὁ Καραγιαννόπουλος ἦτο μισθοσυντήρητος».

Πραγματικὰ ὁ ἐπίτροπος Ἠλιόπουλος μᾶς ἐβεβαίωσεν ἀμέσως ὅτι ὁ Νῖκος Καραγιαννόπουλος ἔπαιρνε μονάχα τετρακόσιες δραχμὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιὰ μηνιαῖο μισθό, ὅτι τὰ «τυχερά» του ἦταν ἐλάχιστα, ὅτι σπανίως, καὶ μάλιστα λόγω τῆς ἐποχῆς, μποροῦσε νὰ βρῆ καὶ νὰ κάνη κανένα μεροκάματο καὶ ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη, τοῦ εἶχε παραπονεθῆ ὅτι ἦταν ἀπένταρος καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ προκαταβάλη 300 δραχμὲς ἀπὸ τὸ μισθό του, ποὺ κανονικὰ θὰ τὸν ἔπαιρνε στὶς 31 Μαρτίου, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ περάση αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του οὔτε μιὰ πεντάρα.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ κοντὰ στὸν ξύλινο στῦλο ποὺ ὑποβάσταζε τὴ στέγη ἦταν νεκρὸς καὶ αἱμόφυρτος ὁ νεωκόρος. Τὸ πτῶμα του ὕπτιο μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν πόρτα τῆς μικρῆς κάμαρας εἶχε τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν σφιγμένα σὰν τὴν ὥρα ποὺ τὸν σκοτώνανε νὰ ἔδινε γροθιὲς καὶ τὰ πόδια του συμμαζεμένα πρὸς τὴν κοιλιά. Φοροῦσε τὰ παπούτσια του, τὸ παντελόνι του καὶ γιλέκο μόνο, πρᾶγμα ποὺ ἀποδείκνυε ὅτι τὸ διπλὸ φονικὸ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ. Ὁ δυστυχισμένος ὁ νεωκόρος εἶχε κατακρεουργηθῆ μὲ ἕνα σωρὸ μαχαιριές, ποὺ φαινόντουσαν μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως εἶχε γίνει ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ του.

Ὁ ἰατροδικαστὴς Γιωργαντᾶς ποὺ ἐξήτασε τὸ πτῶμα μᾶς εἶπε:

— Τὸν κακομοίρη τὸν κλησάρη. Πῆγαν τὸ πρῶτο νὰ τὸν στραγγαλίσουν. Νά οἱ δακτυλιὲς ποὺ φαίνονται ἀπάνω στὸ λαιμό, στὸ μπροστινὸ μέρος. Μᾶς τὸ δείχνει ἀκόμα καὶ τὸ κάπως ἐλαφρὸ μελάνιασμα τοῦ προσώπου. Ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι, ποὺ πῆγαν νὰ τὸν στραγγαλίσουν δὲν τὰ κατάφεραν καὶ τότε ἐγκατέλειψαν τὴν ἰδέα τοῦ στραγγαλισμοῦ καὶ τὸν κτύπησαν ἀπὸ πίσω στὸ σβέρκο ἀπάνω μὲ μαχαίρι. Τοῦ κατάφεραν καίριο τραῦμα μὲ μαχαίρι, ὅπως εἶπα, ἢ μὲ ἀκονισμένη ξιφολόγχη, ποὺ ἔκοβε ἴσως καλύτερα κι' ἀπὸ μαχαίρι, πίσω στὸ σβέρκο καὶ μὲ τόση ὁρμή, ὥστε νὰ σπάσουν δυὸ σπόνδυλοι. Κοιτᾶχτε τὰ χείλη τοῦ τραύματος! Εἶναι τόσο μεγάλα καὶ τόσο ἀνώμαλα, ὥστε εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ μαχαίρι καὶ τὸν χτύπησε εἶχε τόση λύσσα καὶ ἤθελε τόσο νὰ τὸν σκοτώση, ὥστε ἀφοῦ τὸν χτύπησε στὸν αὐχένα, ἐστριφογύρισε τὸ μαχαίρι αὐτὸ ἢ τὴν ἀκονισμένη ξιφολόγχη, τὸ «τέμνον καὶ νύσον ὄργανον», τὸ στριφογύρισε μέσα στὸ δυστυχισμένο κορμί του γι' αὐτὸ ἐδημιούργησε τὰ φοβερὰ αὐτὰ χείλη. Ἤθελε νὰ μὴ τοῦ ξεφύγη ζωντανὸ τὸ θῦμα του. Ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώση ὁπωσδήποτε. Ἤθελε νὰ εἶναι σίγουρος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό.

Καὶ ὁ ἰατροδικαστὴς ἐξακολούθησε:

— Μὰ ὁ νεωκόρος σπαρταροῦσε ἀκόμα καὶ ὁ δολοφόνος ποὺ κρατοῦσε τὸ μαχαίρι ἐκεῖνο ἢ τὴν ἀκονισμένη ξιφολόγχη τοῦ ἔδωσε καὶ ἄλλο ἐπίσης σοβαρὸ τραῦμα στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Μὰ νὰ καὶ ἄλλα τραύματα στὸ δεξὶ χέρι τοῦ Καραγιαννόπουλου. Αὐτὰ προέρχονται γιατὶ ὁ νεωκόρος, μόλις κατώρθωσε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν ἀπόπειρα τοῦ στραγγαλισμοῦ καὶ εἶδε τὸν μέλλοντα φονηά του νὰ βγάζῃ τὸ μαχαίρι του, πῆγε νὰ τοῦ τὸ ἁρπάξῃ μὲ τὸ δεξί του χέρι καὶ νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ. Τραυματίσθηκε ὅμως καὶ τὸ παράτησε καὶ τότε ὁ δολοφόνος τὸν χτύπησε στὸν αὐχένα καὶ πίσω στὸ κρανίο. Μὰ νά καὶ οἱ γραντζουνιὲς καὶ οἱ νυχιὲς στὸ λαιμό, δίπλα στὶς μελανιασμένες δακτυλιές, ποὺ ἀποδεικνύουν ἀκόμα φανερώτερα τὴν προηγηθεῖσα ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ.

Καὶ συνέχισε:

—Ὦ λαλά, ὦ λαλά. Βρὲ τί λύσσα εἶχε ὁ φονηάς; Ὁρίστε, στὴν προηγηθεῖσα ἐδῶ στὸ μέσον τοῦ δωματίου πάλη τὸν δάγκωσε στὸ δεξὶ αὐτί. Καὶ νά μάλιστα δαγκωματιὲς ἀπάνω στὸ τραγανὸ τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ τοῦ νεωκόρου.

— Καὶ ἡ καρέκλα ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὸ πτῶμα; ρώτησε κάποιος.

— Θὰ τὸν κτύπησαν πρῶτα μ' αὐτὴν γιὰ νὰ τὸν ζαλίσουν, εἶπε ὁ ἰατροδικαστής. Καὶ ἀφοῦ τὸν κτύπησαν καὶ τὸν ζάλισαν κάπως, προσπάθησαν νὰ τὸν στραγγαλίσουν. Αὐτός, ὁ μακαρίτης, συνῆλθε καὶ ἐπρόβαλε ἀντίστασι. Καὶ τότε τὸ ἐξέκαναν μὲ τὸ μαχαίρι. Πάντως ἔγινε πάλη σῶμα μὲ σῶμα. Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς φονηάδες πρέπει νὰ ἔχῃ τραύματα.

Δεξιὰ ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Καραγιαννόπουλου, στὰ ποδάρια τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ ζεύγους, ἀπάνω σ' ἕνα παληοκαναπέ, βρέθηκε ξαπλωμένο ἀνάσκελα τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης γυναικός του, τῆς κυρὰ - Μαρίας. Αὐτῆς τὸ πτῶμα εἶχε δύο τραύματα μὲ μαχαίρι ἢ μὲ ξιφολόγχη, μὲ «νύσον καὶ τέμνον» ὄργανο, πάλιν εἰς τὸν αὐχένα, ἕνα ἄλλο μεγάλο χαῖνον καὶ τεράστιο εἰς τὸν λαιμόν. Αὐτὸ ἦταν βαθύτατο καὶ εἶχε κόψει τὴν καρωτίδα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πλημμυρίσῃ τὸ κρεβάτι μὲ αἵματα. Παρὰ τὸ τεράστιο αὐτὸ τραῦμα, τὸ ἀπόλυτα θανατηφόρο, καὶ ἀπάνω καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χείλη του, στὸ λαιμό, ὑπῆρχαν γρατζουνιὲς καὶ μελανιάσματα καὶ ἐπίσης καὶ ἕνα μαντήλι μὲ κόμπο δεμένο, ἀπόδειξις ὅτι καὶ εἰς τὴν κυρά - Μαρία, εἶχε ἐπιχειρηθῇ πρῶτα καὶ αὐτῆς ὁ στραγγαλισμός, μετὰ ὁ ἀποπνιγμὸς μὲ βρόχο καὶ ὕστερα ἐδούγεψε τὸ μαχαίρι.

Μόνοι μάρτυρες, ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ἦταν ὁ φλῶρος καὶ μιὰ καρδερίνα, τὸ σκυλάκι ποὺ ἔγλυφε τὰ αἵματα, δυὸ κόττες δεμένες ἀπὸ τὰ πόδια μιᾶς καρέκλας μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τὸ ἀκόμα ἀναμμένο μπροστὰ στὶς Ἅγιες εἰκόνες καντήλι, ποὺ φώτιζε μὲ τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς του τοὺς δολοφόνους στὸ ἀπαίσιο ἔργο τους.

Οἱ δυὸ κοττοῦλες ἦταν μέρος τῆς γλίσχρης περιουσίας τοῦ ζεύγους καὶ ἡ κυρὰ Μαρία δὲν τὶς ἄφινε τὴ νύχτα δίπλα στὸ κοτέτσι, γιατ φοβόταν μήπως τὶς τῆς κλέψουν οἱ κλεφτοκοττάδες.

Ἀπάνω στὸ πτῶμα τῆς κυρὰ Μαρίας ὑπῆρχε ἡ τσάντα της. Καὶ μέσα της βρέθηκαν χαρτονομίσματα καὶ κέρματα. Μέσα εἰς τὴν τσάντα τῆς γυναικὸς ὑπῆρχαν καὶ τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ μπέρδευε τὰ πράγματα φοβερὰ γιατὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς πιὰ νὰ παραδεχθῇ, παρὰ τὰ σπασίματα τῶν μπαούλων καὶ τὴ γενικὴ ἔρευνα, ὅτι ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἡ ληστεία. Γιατὶ τί εἴδους ληστεία πρέπει νὰ ἦταν, ὅταν οἱ δολοφόνοι εἶχαν στὰ χέρια τους τὴν τσάντα τοῦ ἑνὸς τῶν θυμάτων καὶ δὲν ἐπῆραν τὰ λεπτὰ καὶ δὲν ἐνδιαφέρθησαν γιὰ τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ αὐτὰ μποροῦσαν ὡραιότατα νὰ μποῦν καὶ νὰ κλέψουν τὰ ἀφιερώματα, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἀξιοκαταφρόνητα; Καὶ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαῖες σπαζοκεφαλιὲς ποὺ θὰ μᾶς δημιουργοῦσε τὸ φοβερὸ ἔγκλημα, ποὺ εἴχαμε μπροστὰ στὰ μάτια μας.

Ἐξετάσαμε τὰ παραβιασθέντα μπαοῦλα τοῦ ζεύγους. Μέσα σ' αὐτὰ δὲν βρήκαμε τιμαλφῆ ἢ χρήματα, μὰ καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ μάθουμε ἂν ἡ μακαρίτισσα ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε τίποτε κοσμήματα ποὺ νὰ εἶχαν καμμιὰ ἀξία. Γιὰ μετρητὰ βέβαια ἀμφιβάλλαμε, ἀφοῦ ὁ Καραγιαννόπουλος εἶχε λάβει προκαταβολὴ τὸ μισθό του καὶ ἀπ' αὐτὸν στὴ τσάντα τῆς γυναίκας του βρέθηκαν τὰ χαρτονομίσματα καὶ νέρματα. Πάντως στὰ μπαοῦλα δὲν βρέθηκε τὸ περίστροφο τοῦ νεωκόρου ποὺ τὸ εἶχαν πάρει οἱ δρᾶσται ὅταν ἔφευγαν. Ἀλλά, — ἄλλο παράξενο πρᾶγμα — ἐνῶ ἐπῆραν τὸ περίστροφο, ἀφοῦ ἔσπασαν τὸ μπαοῦλο γιὰ νὰ τὸ βροῦν, ἄφησαν τὰ δύο δίκαννα ὅπλα τοῦ Καραγιαννόπουλου — μανιώδους κυνηγοῦ ὅπως εἴπαμε — ποὺ βρέθηκαν στοὺς τοίχους. Καὶ μάλιστα τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν γεμᾶτο καὶ μποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὁ Καραγιαννόπουλος, ἂν μποροῦσε νὰ προλάβῃ καὶ νὰ τὸ ἁρπάξῃ.

Μὰ ἀπ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ λεπτομέρεια ἔβγαινε καὶ ἕνα ἄλλο συμπέρασμα ἀκόμη. Ὅτι οἱ δρᾶσται ἔπρεπε νὰ ἦταν κάπως γνωστοὶ εἰς τὸν Καραγιαννόπουλον καὶ τὴ γυναίκα του γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν νύχτα ἡ ὥρα καὶ νὰ τοὺς μπάσουν μέσα στὸ σπιτόπουλό τους. Καὶ ἀκόμη ὅτι οἱ δολοφόνοι, ἀφοῦ, ὡς γνωστοὶ μπῆκαν μέσα, ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικὰ καὶ ἄρχισε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ φυσικὰ θὰ ἔπρεπε πρῶτο νὰ ἐπετέθησαν στὸν ἄντρα καὶ νὰ τὸν ἐσκότωσαν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναικός του καὶ νὰ ἔδρασαν τόσον κεραυνοβόλα, ὥστε αὐτὸς νὰ μὴν προλάβῃ νὰ ἁρπάξῃ τὸ γεμᾶτο δίκαννό του καὶ νὰ ἀμυνθῇ ἢ ἔστω νὰ ρίξῃ καὶ καμμιὰ ντουφεκιὰ ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἄκουγε ὁ παπᾶς ποὺ κοιμώτανε στὸ δικό του καμαράκι, ποὺ δὲν ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ σπιτόπουλο τοῦ νεωκόρου οὔτε δέκα μέτρα. Ἐπίσης δὲν ἐπρόλαβε νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὸ μαχαίρι του. Γιατὶ μέσα στὶς τζίβες τοῦ στρώματος βρέθηκε χωμένο καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ Καραγιαννόπουλου φτιαγμένο κι αὐτὸ ἀπὸ κάποια παληὰ ξιφολόγχη. Στὸ μαχαίρι μάλιστα αὐτὸ βρέθηκαν κάτι σὰν σκουριές, κάτι σὰν αἵματα ἀπάνω καὶ ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ στὸ Χημεῖο τοῦ ἰατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου πρὸς ἐξέτασι. Πάντος καὶ αἵματα νὰ ἦταν, ἦταν παληὰ καὶ ὄχι πρόσφατα καὶ διεπιστώθη ὅτι τὸ μαχαίρι αὐτὸ δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴ σφαγὴ τῶν δύο θυμάτων.

Ἡ αὐτοψία καὶ ἡ ἔρευνα ἐπερατώθησαν χωρὶς νὰ προκύψῃ ἄλλο τι καὶ τὰ δύο πτώματα μετεφέρθησαν στὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο, ὅπου ἐνεκροτομήθησαν ἀπὸ τὸν τότε ὑφηγητὴ καὶ ὕστερα καθηγητὴ τῆς ἰατροδικαστικῆς, μακαρίτη Γρηγόρη Κάτσα, ποὺ ἀμέσως προσδιώρισε ὅτι τὸ ἔγκλημα μὲ τὰ δύο θύματα πρέπει νὰ ἔγινε γύρω στὶς 10 ἡ ὥρα τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης, δηλαδὴ τῆς παραμονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ λίγο μετὰ τὸ βραδυνὸ φαῒ τοῦ νεωκόρου καὶ τῆς γυναίκας του, φαῒ ἀποτελούμενο ἀπὸ βραστὰ χόρτα καὶ αὐγά.

Ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε. Καὶ νὰ τί προέκυψε ἀπ' αὐτήν. Ὁ Νῖκος Καραγιαννόπουλος ἦταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ εἶχεν ἔλθει ἀπὸ ἐκεῖ πρόσφυγας καὶ εἶχεν ἐγκατασταθῇ δέκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν δολοφονία του στὸ Μαρούσι. Δηλαδὴ πρέπει νὰ εἶχεν ἔλθει γύρω στὰ 1920 καὶ ἀφοῦ ὑπηρέτησε στρατιώτης σχεδὸν ἀμέσως παντρεύτηκε τὴ κυρὰ Μαρία, τὴ γυναίκα του ποὺ ἦταν ἀπὸ τὸ Πύργο τῆς Ἠλείας. Ἦταν φτωχός, πολὺ φτωχός, χωρὶς συγγενεῖς καὶ στὴν ἀρχὴ δούλευε μεροκάματα στὰ κτήματα. Λίγο μετὰ τὸν ἐρχομό του καὶ τὸ γάμο του, διωρίσθηκε νεωκόρος στὴ Νεραντζιώτισσα καὶ ἐξασφάλισε ἐκεῖνο τὸ μισθάκο τῶν 400 δραχμῶν καὶ στέγη, καὶ καθὼς εἴπαμε καὶ πάρα πάνω, συμπλήρωνε τὸ ποσὸν αὐτὸ δουλεύοντας καὶ τίποτε μεροκάματα σὲ κτήματα Ἀμαρουσιωτῶν. Καὶ κυρίως γιατὶ ἤθελε λεπτὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ δύο πάθη του. Γιατὶ ὁ νεωκόρος εἶχε δύο πραγματικὰ μεγάλα πάθη, ὅπως τὰ λέγαμε τότε , πρὶν μιμηθοῦμε τοὺς Ἄγγλους, ἢ «χόμπυ» ὅπως τὰ λέμε σήμερα ποὺ ἀγγλοφέρνουμε. Τὸ τοῦ ζωγράφου καὶ τοῦ κυνηγοῦ. Ὅ,τι κατάφερνε νὰ τοῦ μείνῃ ἀπὸ τὸ μισθὸ τὰ ἐλάχιστα «τυχερὰ» καὶ τὰ ἀκόμη μι-

κρότερα κέρδη του ἀπὸ τοὺς καφέδες καὶ τὰ λουκούμια ποὺ πούλαγε στοὺς προσκυνητὲς ἢ τοὺς διαβάτες, τὰ ξόδευε γιὰ νὰ ἀγοράσῃ φυσέκια γιὰ τὰ δυὸ ντουφέκια του καὶ νὰ πηγαίνῃ ὅταν εὐκαιροῦσε στὸ κυνήγι καὶ γιὰ νὰ ἀγοράζῃ πινέλα καὶ λαδομπογιὲς καὶ νὰ ζωγραφίζῃ. Ζωγράφιζε καὶ φανταστικὰ τοπία καὶ ὅ,τι τοῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ ἀκόμη καὶ εἰκόνες ἁγίων. Τὴ γυναίκα του τὴ λάτρευε, ἀλλὰ ὁ Καραγιαννόπουλος εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο μεγάλο ἔρωτα στὴ ζωή του.

Τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν ἐκκλησία ποὺ φύλαγε. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του τὴν εἶχαν καὶ ἔλαμπε ἀπὸ τὴν πάστρα, τὴν φύλαγε πραγματικὰ καὶ τὶς νύχτες ξενύχταγε ἀπ' ἔξω, ἢ ἔκανε ἀκόμα καὶ περιπολίες γιὰ νὰ προλάβῃ κλοπή. Τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ μπορέσῃ νὰ πιάσῃ κανένα κλέφτη τῆς ἐκκλησίας ἢ ἱερόσυλο καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ στὴ Χωροφυλακή.

Κατὰ τὸ νεωκόρο, ὅποιος νυχτοπερπατοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴ Νεραντζιώτισσα ἦταν ὕποπτος κλέφτης καὶ ὁ Καραγιαννόπουλος, ἀφοῦ φώναζε στοὺς νυχτερινοὺς διαβάτες «ἄλτ» καὶ «τὶς εἶ», ἔρριχνε καὶ καμμιὰ ντουφεκιὰ στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τοὺς τρομάξῃ καὶ νὰ τοὺς διώξῃ, καθὼς ἔλεγε. Ὅσοι κατοικοῦσαν σὲ σπιτόπουλα στὴν ἀραιοκατωκημένη συνοικία καὶ ἀπεῖχαν ἑκατὸ καὶ διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ βυζαντινὸ ἐκκλησάκι' ξυπνοῦσαν τὴ νύχτα ἀπὸ τὶς ντουφεκιὲς ποὺ ἔρριχνε ὁ Καραγιαννόπουλος γιὰ νὰ τρομάξῃ τοὺς φανταστικοὺς κλέφτες. Ἀλλὰ τόσο εἶχαν συνηθίσει τοὺς νυκτερινοὺς αὐτοὺς πυροβολισμούς, ὥστε δὲν ἔδιναν πιὰ καμμιὰ σημασία.

Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωσι πῶς ὁ Καραγιαννόπουλος καὶ ἡ γυναίκα του ἂν καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμη γδυθῆ γιὰ νὰ πέσουνε νὰ κοιμηθοῦν «πιάσθηκαν κυριολεκτικῶς στὸν ὕπνο» καὶ κατακρεουργήθηκαν στὰ καλὰ καθούμενα κατὰ τέτοιο φρικώδη τρόπο. Καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔπρεπε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ δράστης ἢ οἱ δρᾶσται πρέπει νὰ ἦσαν γνωστοὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν οἱ Καραγιαννοπουλαῖοι τὴν πόρτα καὶ νὰ μὴ τοὺς ὑποδεχθῆ μὲ τίποτε ντουφεκιὲς ὁ λιγάκι ἔξαλλος νεωκόρος.

Καὶ πάλιν ἐπρόβαλαν εἰς τοὺς ἐνεργοῦντας τὴν ἀνάκρισιν διάφορες ἀπορίες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ λύσουν. Λεφτὰ ζήταγαν νὰ βροῦν μέσα σ' ἐκείνη τὴν καμαρούλα οἱ δρᾶσται ἢ ἄλλο τί; Μὰ ἂν ζήταγαν λεφτὰ ἢ ὁλικὰ ὀφέλη γιατὶ περιεφρόνησαν τὶς 300 δραχμὲς τῆς τσάντας τῆς κυρὰ Μαρίας; Ἔσπασαν τὰ μπαοῦλα καὶ βρῆκαν περισσότερα καὶ ἐπεριφρόνησαν τὴν τσάντα καὶ τὸ περιεχόμενό της; Μὰ τί νὰ βροῦν ὅταν ὁ νεωκόρος δὲν εἶχε λεφτὰ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἠλιόπουλο τὴν προκαταβολὴ τοῦ μισθοῦ του: Ἔσπασαν τὰ μπαοῦλα καὶ ἀναστάτωσαν τὸ σύμπαν γιὰ νὰ δώσουν τὴν εἰκόνα τῆς ληστείας, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ ἀφορμὴ ἦταν ἄλλη; Μὰ ἂν τὸ δεχθοῦμε αὐτό, πῶς θὰ ἐξηγήσουμε τὴν πεταγμένη ἀπάνω στὸ πτῶμα τῆς γυναίκας τσάντα της, ποὺ ἐκτὸς ἀπ' τὰ λεφτὰ εἶχε καὶ τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν μποροῦσαν νὰ τὴν ἀνοίξουν καὶ νὰ λεηλατήσουν οἱ δρᾶσται καὶ δὲν τὸ ἐπεχείρησαν; Τὸ κάθε τί ἔβγαινε σὲ ἀδιέξοδο.

Μὰ ἂς συνεχίσουμε καὶ ἂς παρακολουθήσουμε τὴν ἀνάκρισι στὸ ἐπίπονο ἔργο της. Ἡ ὅλη περιουσία τοῦ ζεύγους Καραγιαννοπούλου ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ καμαράκι, ποὺ ἔγινε τὸ διπλὸ φρικτὸ ἔγκλημα, ἦταν ἕνα παληοτράπεζο, ἕνας καναπὲς σὲ ἀκόμη χειρότερη κατάστασι ποὺ σ' αὐτὸν βρέθηκε τὸ πτῶμα τῆς κυρὰ Μαρίας, τρία μπαοῦλα παληὰ καὶ μπαλωμένα ροῦχα καὶ ἀσπρόρρουχα, φτωχικὰ οἰκιακὰ σκεύη. Ἂν καὶ ζούσαμε σὲ περίοδο δημοκρατίας ὁ Καραγιαννόπουλος ἦταν φανατικὸς «βασιλικός», δηλαδὴ βασιλόφρων καὶ εἶχε στολίσει τὸ φτωχόσπιτό του μὲ ἕνα σωρὸ λιθογραφίες τῶν Βασιλέων Γεωργίου τοῦ Α΄ καὶ Ὄλγας Κωνσταντίνου τοῦ Στρατηλάτου καὶ Σοφίας. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη διακόσμησι.

Μετὰ τὴν αὐτοψία, τὴ νεκροψία καὶ τὴν ἔρευνα, ἄρχισε ἀμέσως τακτικὴ πιὰ ἀνάκρισι ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ Ζάννο καὶ ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ ἀξέχαστο φίλο μου Σταμάτη Χυτήρη. Πρῶτος φυσικὰ ἐξητάσθη ὁ μοναδικὸς γείτονας καὶ οὐ-

σιαστικὰ προϊστάμενος τοῦ δολοφονηθέντος ζεύγους τῶν νεωκόρων, ὁ ἐφημέριος ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Δημητριάδης, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνεκάλυψε πρῶτος τὰ καταματωμένα πτώματα τῶν δύο σκοτωμένων. Ὁ Δημητριάδης εἶπε ὅτι τὴν παραμονὴ εἶχε νὰ δῇ τὸ νεωκόρο καὶ τὴ γυναίκα του ἀπὸ τὸν ἑσπερινό, ἀπὸ τὸ ἀπόδραδο δηλαδή Μόλις σουρούπωσε, χωρίσθηκαν καὶ αὐτὸς ἀποσύρθηκε στὴ καμαρούλα του. ὅπου, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ νυκτερινό του καὶ διάβασε τὸ «ἀπόδειπνον», κάθησε λίγη ὥρα διαβάζοντας καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κοιμήθηκε βαθύτατα καὶ ξύπνησε τὸ πρωΐ, ὅταν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὅτι δὲν εἶχε πάει πιὸ πρωὶ νὰ τὸν ξυπνήσῃ ὁ νεωκόρος γιὰ τὸν ὄρθρο. Ἀφοῦ πλύθηκε, ἔρριξε τὸ ράσο του καὶ ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ πῇ νὰ σημάνουν τὴ καμπάνα γιὰ τὸν ὄρθρο. Βρῆκε ὅμως τὴν πόρτα κλειδωμένη καὶ γύρισε καὶ μπῆκε στὸ καμαράκι τοῦ νεωκόρου, ὅπου βρῆκε τὰ δύο πτώματα καὶ εἰδοποίησε τὴ Χωροφυλακή.

Ὁ ἐφημέριος δὲν ἄκουσε τὴ νύκτα οὔτε φωνή, οὔτε κρότους, οὔτε τὸ θόρυβο τῆς ἀπεγνωσμένης πάλης ποὺ ἔγινε εἰς τὸ καμαράκι τοῦ γείτονά του νεωκόρου. Προφανῶς, ὅταν ἔγινε τὸ ἔγκλημα, ἦταν στὸν πρῶτο ὕπνο ἀκόμη καὶ ἐκοιμᾶτο τόσο βαθειά, ὥστε νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀπὸ αὐτὸν ὅλο τὸ σαματὰ ποὺ γινόταν ἀπάνω στὸ διπλὸ κακούργημα. Ὁ ἀρχιμανδρίτης ὅμως ἀποκάλυψε καὶ κάτι τὸ σημαντικό. Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ φόνο, ὁ νεωκόρος τοῦ εἶπε ὅτι τὴ νύχτα ποὺ εἶχε περάσει καὶ ὅταν ἔκανε τὸ συνηθισμένο του αἰφνιδιασμό, εἶδε δυὸ Ἀρμένηδες νὰ κάθωνται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ δίπλα στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές. Τοὺς θεώρησε ὑπόπτους καὶ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν στὴν ἀρχὴ καμμιὰ ἀπάντησι. Θύμωσε καὶ τοὺς ἔβρισε καὶ τοὺς διέταξε νὰ φύγουν καὶ τότε αὐτοί, καθὼς τοὐλάχιστον εἶπε στὸν ἐφημέριο, τὸν ἐπυροβόλησαν ἀνεπιτυχῶς μὲ περίστροφο. Τότε ἔβγαλε καὶ αὐτὸς τὸ περίστροφό του καὶ ἔρριξε στὸν ἀέρα μερικὲς πιστολιὲς γιὰ νὰ τοὺς τρομάξῃ. Αὐτοὶ ἔφυγαν καὶ φεύγοντας τοῦ φώναξαν ὅτι:

— Θὰ σοῦ φᾶμε τὸ μάτι...

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης ὅμως προσέθεσε ὅτι οὔτε τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο ἀντελήφθη, οὔτε τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν Ἀρμένηδων καὶ τοῦ Καραγιαννόπουλου ἄκουσε. Ἐκοιμᾶτο, καθῶς εἶπε, βαθύτατα.

Ἄρχισαν ἀμέσως ἔρευνες γιὰ νὰ βρεθοῦν οἱ ἄγνωστοι αὐτοὶ Ἀρμένηδες. Μὰ δὲν βρέθηκε οὔτε ἴχνος τους.

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε τὸ μυστήριο γιὰ τὸ ἔγκλημα παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες νὰ εἶναι ἀπαραβίαστο, ἔγινε καὶ μιὰ συμπληρωματικὴ ἔρευνα στὸ δωμάτιο ποὺ ἔγινε τὸ διπλὸ φονικὸ καὶ πλήρης καταγραφή. Καὶ τότε βρέθηκαν καὶ ἄλλα λεπτά. Εἰς ἕνα κουτάκι βρέθηκαν 192 δραχμὲς καὶ 20 λεπτά, εἰς τὸ γιλέκο τοῦ Καραγιαννόπουλου ἄλλες 12 δραχμὲς καὶ εἰς τὴν τσάντα τῆς κυρὰ-Μαρίας 361 δραχμὲς καὶ 50 λεπτὰ ἀκριβῶς. Καὶ τότε πλέον διεπιστώθη ὅτι ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε δικό της κομπόδεμα καὶ ὅτι οἱ 361,50 ἦταν τὸ ἰδιαίτερο κομπόδεμά της καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν προκαταβολὴ ποὺ πῆρε ὁ Καραγιαννόπουλος ἀπὸ τὸ μισθό του προήρχοντο οἱ 192 δραχμὲς καὶ τὰ 20 λεπτά, καθὼς καὶ οἱ 12 δραχμὲς ποὺ εἶχε στὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου του. Λεπτά, λοιπόν, παρ' ὅλη τὴν ἔρευνα τῶν μπαούλων καὶ τὸ γενικὸ ἀναστάτωμα, δὲν πῆραν καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἀπάνω στὸ πτῶμα τῆς γυναικὸς ἐπέταξαν τὴν τσάντα της μὲ τὰ λεπτὰ καὶ μὲ τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας. Πάντως ἦταν γεγονὸς ὅτι ἅρπαξαν τὸ περίστροφο τοῦ νεωκόρου. Μὰ γι' αὐτὸ μόνο ἔκαναν τὸ ἔγκλημα; Μυστήριο...

(Συνεχίζεται)

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ
τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Ὁ Σὲρ Χάρολντ Σκώτ, τέως Ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου, περιγράφοντας τὶς σχέσεις μεταξὺ Ἀστυνομίας, Τύπου καὶ Κοινοῦ, λέγει: «Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔγινα Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας, μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση τὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔδειχνε γιὰ τὴ δουλειά μου, σχεδὸν κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώριζα. Συνεχῶς μὲ ρωτοῦσαν γιὰ τὰ πρόσφατα ἐγκλήματα, πολλὲς δὲ φορὲς ὁ συνομιλητής μου, ποὺ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ διαβάσει στὶς ἐφημερίδες, φαινόταν σὰν νὰ γνώριζε περισσότερα ἀπὸ μένα, ἀκριβῶς γιὰ τὰ ἐγκλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ ρωτοῦσε. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἔρχεται σὲ στενώτατη ἐπαφὴ μὲ τὸν μέσο ἰδίως πολίτη, ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἀναφέρω παραπάνω, νὰ εἶναι εὐνόητο. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ἀπεικονίζεται καὶ στὴν προέχουσα θέση, ποὺ δίνει ὁ Τύπος κατὰ τὶς δημοσιεύσεις τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὴν ἐξιχνίασή τους, πολλὲς ὅμως φορὲς συμβαίνει οἱ δημοσιεύσεις αὐτὲς νὰ βρίσκωνται μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἀστυνομία σημαίνει κατὰ μέγα μέρος «Νέα» καὶ μάλιστα μὲ κεφαλαῖο τὸ «Ν» καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματά μου ἦταν νὰ φροντίσουμε νὰ ἀναγνωρισθῇ αὐτὸ τὸ γεγονὸς καὶ κατόπιν νὰ τὰ ἐκμεταλλευθοῦμε. Σὲ ὁποιοδήποτε περιστατικὸ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ παρεμποδισθῇ ἡ δημοσιότητα τῶν ἀστυνομικῶν ἐνεργειῶν καὶ κατὰ τὶς περιπτώσεις ἀκόμη αὐτές, ποὺ ἡ Ἀστυνομία πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Οἱ δημοσιογράφοι, βλέπετε, γνωρίζουν ἄριστα τὸν τρόπο συλλογῆς εἰδήσεων καὶ ἔχει περάσει πρὸ πολλοῦ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἐνέργειες τῆς Ἀστυνομίας ἢ ἄλλης κρατικῆς ὑπηρεσίας ἐθεωροῦντο σὰν κάτι τὸ ξεχωριστὸ καὶ ἀπρόσιτο στὸ εὐρύτερο Κοινό. Ἐκμεταλλεύθηκα κάθε εὐκαιρία ποὺ μοῦ δόθηκε, κυρίως δὲ τὶς εἰδικὲς διαλέξεις σὲ διάφορες λέσχες καὶ ὀργανισμούς, ἀναπτύσσοντας τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας. Συνήθιζα δὲ στὶς διαλέξεις αὐτὲς νὰ ἀναφέρω τὴν κατάπληξη ποὺ δοκίμασε ἕνας παλιὸς ἀστυφύλακας, κας, τῆς παλιᾶς σχολῆς θὰ ἔλεγα, πού, ὅταν ἄκουσε ὅτι θὰ ἐγκαθίστατο, γιὰ πρώτη φορά, τὸ τηλέφωνο στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, κούνησε τὸ κεφάλι του ἀπεγνωσμένα καὶ παρατήρησε: «Δὲν καταλαβαίνω ποῦ πᾶμε, μὲ τὸ τηλέφωνο ποὺ τοποθετοῦμε δὲν θὰ ἀργήσῃ ὁ κόσμος νὰ μᾶς καλῇ μ' αὐτό». Δὲν μποροῦσε δηλαδὴ αὐτὸς ὁ παλιὸς ἀστυνομικὸς μὲ τὴν παλιὰ νοοτροπία νὰ ἀντιληφθῇ τὴν τεράστια χρησιμότητα τοῦ τηλεφώνου, γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων τῶν ἀστυνομικῶν.

Αὐτὴ ἡ παλιὰ νοοτροπία ὑπῆρχε ἀκόμα, ὅταν ἐπῆγα στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἐνθυμοῦμαι δὲ τὸν τρόμο, ποὺ κατέλαβε ἕνα ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ὅταν ἀνήγγειλα πὼς εἶχα ἐπιτρέψει σ' ἕνα φωτορεπόρτερ νὰ πάρῃ φωτογραφίες, σὲ μία πρωινὴ συνεδρίασή μας, στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, δυσκολεύθηκα δὲ πολὺ νὰ τοῦ ἀποσπάσω τὸ φάκελο ἀπὸ τὰ χέρια, μὲ τὸν ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴ φωτογραφηθῇ τὴν ὥρα ποὺ ὁ φωτογράφος ἔπαιρνε φωτογραφίες.

Ἐγὼ ὅμως πίστευα ὁλόψυχα ὅτι ἦταν σκόπιμο τὸ Κοινὸ νὰ ἐνημερώνεται γύρω ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι δίκαια ξοδεύονται τεράστια χρηματικὰ ποσὰ γιὰ τὴ συντήρησή της, μία δὲ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ἐπιτυχίες μου, ἦταν ἡ ἵδρυση τοῦ Γραφείου Πληροφοριῶν. Ἤδη στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ ὑπῆρχε ἕνα Γραφεῖο Τύπου, ποὺ ἔδινε ἕνα περιωρισμένο ἀριθμὸ πληροφοριῶν, ἀλλὰ τὸ προσωπικὸ τοῦ γραφείου αὐτοῦ δὲν διέθετε τὴν πεῖρα, ποὺ διαθέτουν οἱ δημοσιογράφοι καὶ σκέφθηκα, ὅτι, γιὰ νὰ κρατήσω τὶς σχέσεις τῆς Ἀστυνομίας

μὲ τὸν Τύπο, σ' ἕνα εὐχάριστο ἐπίπεδο, θὰ ἔπρεπε νὰ βρῶ τὰ μυστικὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς Φλήητ Στρήητ, τῶν δημοσιογράφων δηλαδή. Γιὰ προϊστάμενο τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἐξέλεξα τὸν Φήαρνλυ, ποὺ εἶχε χρηματίσει γιὰ πολλὰ χρόνια δημοσιογράφος καὶ ὡς ὑπεύθυνος τύπου τοῦ B.B.C. (Ἀγγλικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας).

Στὴ συνέχεια ἐκάλεσα σὲ σύσκεψη τοὺς ἐκδότες ὅλων τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσα μία ὁλοκληρωμένη καὶ ἀνάγλυφη εἰκόνα τῆς ἐγκληματικότητας τοῦ Λονδίνου, τοὺς ἐδήλωσα ὅτι ἡ πολιτική μου συνίστατο στὸ νὰ παρέχω στὸν Τύπο, ἐγκαίρως, κάθε πληροφορία σχετικὴ μὲ τὴν ἀστυνομικὴ δραστηριότητα καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ἀποφύγω τὴ δημοσίευση πληροφοριῶν, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ ἐδυσχέραιναν τὴν ἀνάκριση κατὰ τὴν πορεία τῆς ἐξιχνιάσεως ἑνὸς ἐγκλήματος ἢ ἐνδεχομένως θὰ εἶχαν κακὴ ἐπίδραση στὴν ἀκροαματικὴ διαδικασία ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ πολιτικὴ αὐτή, τῆς ἔγκαιρης δηλαδὴ καὶ ἐπαρκοῦς ἐνημερώσεως τοῦ Τύπου ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τότε νὰ ἐφαρμόζεται, μὲ πολὺ εὐχάριστα ἀποτελέσματα καὶ γιὰ τὶς δύο πλευρές.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπιστοσύνης, ποὺ ἔχει ἐδραιωθῆ ἀνάμεσα στὶς δυὸ πλευρές, τὸ κοινὸ ἀπολαμβάνει τὸ εὐεργέτημα τῶν αὐθεντικῶν εἰδήσεων, ὄχι βέβαια πάντοτε.

Κάποτε, κατὰ τὴν ἐξιχνίαση μιᾶς δολοφονίας, βρισκόμουνα στὸ Ντέβον, διανύοντας τὴν ἄδειά μου, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ σερβιτόρος τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο εἶχα καταλύσει, μοῦ εἶπε, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενα στὶς ἐφημερίδες, τὸ μεσονύκτιον τῆς προηγουμένης νύκτας, βρισκόμουνα στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, συσκεπτόμενος μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων. Περισσότερο ἐκπληκτικὴ ἦταν ἡ εἴδηση, ποὺ διάβασα σὲ μιὰ ὁλλανδικὴ ἐφημερίδα, στὸ Σέβενίνγκεν, ἕνα πρωινό, ὅτι διέκοψα τὶς διακοπές μου στὴν Ὁλλανδία καὶ πῆγα στὸ Λονδῖνο ἀεροπορικῶς, τὸ προηγούμενο Σάββατο, γιὰ νὰ παραστῶ σὲ μιὰ ἄλλη μεταμεσονύκτιο σύσκεψη.

Ὁ Ἐντγκαρντ ἦταν ὁ πρῶτος ἀστυφύλακας, ποὺ πυροβολήθηκε κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων του, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἂν θυμᾶμαι καλά, κάτι τέτοιο εἶχε συμβῆ πρὸ πενταετίας καί, ὅπως ἦταν φυσικό, προκάλεσε μεγάλη ἐντύπωση καὶ συγκίνηση στοὺς συναδέλφους τοῦ θύματος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν αἰσθάνονται ἰδιαίτερο μῖσος κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν, ὅταν ὅμως συμβαίνῃ θῦμα νὰ εἶναι ἀστυνομικός, φυσικὸ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴν ἀνακάλυψη καὶ σύλληψη τοῦ δράστη νὰ εἶναι μεγαλύτερο.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς Ἀσφαλείας, ποὺ καταπιάστηκε μὲ τὴν ὑπόθεση, ἐξακρίβωσε ἀμέσως ὅτι δράστης ἦταν ὁ Τόμας Ντόναλντ, ἕνας λιποτάκτης, ποὺ κατεζητεῖτο ἀπὸ τὶς 13-10-1947 καὶ πού, ἀναζητηθεὶς στὸ σπίτι του, δὲν βρέθηκε.

Ἐνωρὶς τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης, συνάντησα τὸν διευθυντὴ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων, στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ, καὶ μαζὶ ἀποφασίσαμε νὰ δημοσιεύσουμε στὸν Τύπο τὴν στερεότυπη ἐκείνη φράση: «Ἡ Ἀστυνομία ζητεῖ ἐπειγόντως τὸν Ντόναλντ Τόμας γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ στὴν ἐξιχνίαση ἑνὸς ἐγκλήματος».

Τὴν δημοσίευση αὐτὴ τὴ διάβασε κάποιος κ. Στάνλεϋ Γουίνκλες ἀπὸ τὸ Κάμπεργουέλ, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε στὴν Ἀστυνομία ὅτι ὁ Τόμας εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ σπίτι του μερικὲς φορές. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γυναίκα του ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ σπίτι ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδες καὶ σκέφθηκε ὅτι πιθανὸν νὰ ἦταν μαζὶ μὲ τὸν Τόμας, μᾶς ἔδωσε δὲ μιὰ φωτογραφία τῆς γυναίκας του, ποὺ ἀποφασίσαμε νὰ δημοσιεύσουμε στὶς ἐφημερίδες.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦρθαν ἀμέσως. Τὴν 7.30′ πρωινὴ ὥρα τῆς 17ης Φεβρουαρίου, κάποια κυρία Σμήηντ, ποὺ διατηροῦσε οἰκοτροφεῖο στὸ Κλάραν, εἶδε τὴ φωτογραφία τῆς κυρίας Γουίνκλες στὴν ἐφημερίδα καὶ δείχνοντάς την στὸ σύζυγό της, τοῦ εἶπε: «Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυναίκα ἐκείνη ποὺ διαμένει μὲ κάποιον ἄνδρα

σ᾽ ἕνα δωμάτιο τοῦ οἰκοτροφείου μας». Ἡ κυρία Σμήγητ βρῆκε ἕνα ἀστυφύλακα στὸν ὁποῖον ἀνέφερε τὴν ὑποψία της. Ὁ ἀστυφύλακας ἀμέσως εἰδοποίησε τὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ ἀμέσως ἔθεσε ὑπὸ παρακολούθηση τὸ οἰκοτροφεῖο.

Μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα κατέφθασε περιπολικὸ αὐτοκίνητο τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως μὲ τρεῖς ἀστυφύλακες, ἐνῶ ἀπὸ τὸ οἰκεῖο ἀστυνομικὸ τμῆμα, κατέφθασε ὁ ὑπαστυνόμος Μούντυ.

Ὁ ὑπαστυνόμος συνέστησε στὴν κυρία Σμήγητ νὰ προσφέρῃ τὸ πρόγευμα στὸ ὕποπτο ζευγάρι κατὰ τὰ συνηθισμένα, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς ἀστυφύλακες. Ἡ κυρία Σμήγητ ἄφησε τὸ δίσκο στὸ πάτωμα, ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα νὰ λέῃ: «Ἐν τάξει», ὁπόταν ἔφυγε καὶ κατέβηκε κάτω. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνέμεναν μὲ προσοχὴ ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ δωματίου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσαν τὸ κλειδὶ νὰ ἀνοίγῃ τὴ θύρα ἀπὸ μέσα. Ἡ θύρα ἄνοιξε λίγο καὶ ὁ Τόμας, ποὺ φοροῦσε τὸ γιλέκο καὶ τὸ πανταλόνι του, κρυφοκοίταξε ἀπὸ τὸ μικρὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας, ὅταν δὲ ἀντελήφθηκε τοὺς ἀστυνομικούς, τὴν ἔκλεισε ἀπότομα. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ κλείσιμο, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὥρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ Τόμας τότε ἐπήδησε στὸ κρεβάτι του καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι. Ἁράυτα καὶ μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα οἱ τρεῖς ἀστυφύλακες ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ ἔπιασε μὲ δύναμη τὸ δεξὶ χέρι, στὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸ περίστροφο ποὺ πῆρε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι. Ὕστερα ἀπὸ πάλη, ποὺ κράτησε δυὸ ὧς τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Τόμας ἀφοπλίσθηκε καὶ ἐτέθη ὑπὸ κράτηση. Ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ρώτησε: «Τὸ περίστροφο εἶναι γεμᾶτο;». «Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος, καὶ ὅλες οἱ σφαῖρες ἦταν γιὰ σᾶς».

Ἡ κυρία Γουίνκλες κατέθεσε ἀργότερα στὴν Ἀστυνομία, ὅτι ὁ Τόμας, ὅπως τῆς ὁμολόγησε, εἶχε πυροβολήσει τὸν Ἔντγκαρντ.

Ὁ ἴδιος ὁ Τόμας ἀρνήθηκε νὰ ὁμολογήσῃ στὴν Ἀστυνομία, ἔδωσε δὲ μιὰ περιγραφὴ γεμάτη ἀοριστίες σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις του τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἐξέταση τῶν σφαιρῶν ποὺ βρέθηκαν στὸ σῶμα τοῦ Ἔντγκαρντ, διαπιστώθηκε ὅτι προερχόντουσαν ἀπὸ τὸ περίστροφο τοῦ Τόμας.

Ὁ Τόμας κατατάχθηκε στὸ στρατὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1945, ἀμέσως δὲ μετὰ δυὸ ἑβδομάδες ἐλιποτάκτησε. Λιποτάκτης ὄντας ἐπὶ δυὸ χρόνια, παραδόθηκε μόνος του στὴ στρατιωτικὴ ἀστυνομία καὶ καταδικασθείς, παρέμεινε στὶς φυλακὲς γιὰ χρονικὸ διάστημα 160 ἡμερῶν. Ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποφυλάκισή του, ἐλιποτάκτησε καὶ πάλι. Πρὶν ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Ἔντγκαρντ εἶχε ἐξαφανισθῆ γιὰ τρεῖς μῆνες.

Στὸ δικαστήριο ὁ Τόμας ἐκηρύχθη ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου δὲν εἶχε ἐφαρμογή, διότι εἶχε προηγηθῆ στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων μιὰ ψηφοφορία κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἡ σὲ θάνατο καταδίκη τοῦ Τόμας μετετράπη σὲ ἰσόβιο κάθειρξη.

Θὰ μποροῦσα ν᾽ ἀναφέρω πάρα πολλὲς ἄλλες περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ Τύπος καὶ τὸ Κοινὸν προσέφεραν τὴν βοήθειά τους στὴν Ἀστυνομία ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων της.

Ὁ Τζὼν Ἄλλεν, δολοφόνος ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Μπρόντμούρ, κυκλοφοροῦσε ἐλεύθερος ἐπὶ δύο χρόνια, ἕως ὅτου δημοσιεύθηκε ἡ φωτογραφία του στὶς ἐφημερίδες καὶ τὴν εἶδε ἕνας ἰδιοκτήτης ἀρτοποιείου, στὸ ὁποῖο ὁ κακοποιὸς αὐτὸς ἐργαζόταν μὲ τὸ ὄνομα Κένεθ Γουῶτς.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση, ἡ Ἀστυνομία τῆς Γλασκώβης εἶχε μεγάλη ἀνάγκη τῆς φωτογραφίας κάποιου ἀτόμου, ποὺ καταζητοῦσε. Ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ τῆς φωτογραφίας μὲ τὸ ταχυδρομεῖο θὰ καθυστεροῦσε, μία ἡμερησία ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου προσφέρθηκε νὰ ἀποστείλῃ ραδιοφωτογραφία τοῦ καταζητουμένου ἀτόμου στὴν

Ἀστυνομία τῆς Γλασκώβης, ἡ ὁποία μπόρεσε ἔτσι νὰ ἀναγνωρίση καὶ νὰ συλλάβη τὸ ἄτομο αὐτό.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως πλευρὰ μὲ ποικίλους τρόπους ἐκδηλώνεται ἡ δυσφορία, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος ὅτι πολλὲς ἐφημερίδες δίνουν ἰδιαίτερη ἔμφαση καὶ στὶς λεπτομέρειες ἀκόμη τῶν ἐγκλημάτων βίας, ποὺ διαπράττουν κυρίως οἱ νέοι, στοὺς ὁποίους ἔτσι προσφέρουν τὴν ἀργητικὴ ἀπόλαυση ποὺ αἰσθάνονται, ὅταν βλέπουν τὶς εἰδεχθεῖς ἐγκληματικὲς πράξεις τους νὰ πιάνουν ἐξέχουσα θέση στὴν πρώτη σελίδα ἐφημερίδων μὲ μεγάλη κυκλοφορία καὶ ἀπολαμβάνουν πραγματικὰ τὴν δημοσίευση τῶν ἐγκλημάτων τους, γιατὶ τὰ θεωροῦν σὰν κατορθώματα. Δυστυχῶς δὲ ὑπάρχει ἄφθονο τέτοιο ὑλικὸ γιὰ δημοσίευση καὶ πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα ὁ Τύπος, ὅταν δημοσιεύη καὶ σχολιάζη ἐγκλήματα ποὺ διεγείρουν τὸ λαϊκὸ αἴσθημα, νὰ μὴ δίνη ἰδιαίτερη ἔμφαση καὶ νὰ μὴ ἀσχολῆται γιὰ πολὺ καιρὸ μὲ αὐτά, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κακὴ ἐπίδραση ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητας τῶν νέων, θεωρεῖται σὰν ἀξίωμα μεταξὺ τῶν ἐμπείρων ἀστυνομικῶν τὸ γεγονὸς ὅτι: «Ὅταν σ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα δίνεται μεγάλη δημοσιότητα, τότε εἶναι σχεδὸν βέβαιο ὅτι θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλα παρόμοια ἐγκλήματα».

Δυστυχῶς, εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονὸς ὅτι ὁ δείκτης τῆς ἐγκληματικότητας καὶ κυρίως τῆς σχετιζομένης μὲ τὰ ἐγκλήματα βίας, κατὰ τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο, ἀνέβηκε σὲ ἀνησυχητικὸ βαθμὸ καὶ κανένας δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε, πολὺ δὲ περισσότερο οἱ ἀστυνομικοί, τὸ τρομερὸ αὐτὸ κοινωνικὸ φαινόμενο νὰ ἀντιμετωπίζεται μὲ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια. Μόνον ὅταν γίνη κατανοητὴ ἡ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁρμοδίους καὶ ἀπὸ τὸ Κοινό, θὰ μπορῆ νὰ ἐλπίζη κανένας στὴν συνδρομὴ τοῦ Κοινοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομία, γιὰ τὴν τήρηση τῆς ἐννόμου τάξεως. Παράλληλα ὅμως, προκαλώντας τὴν προσοχὴ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθῆ καὶ ἐσφαλμένη ἐντύπωση. Κάθε χρόνο ὑπάρχουν καλὲς καὶ κακὲς περίοδοι. Οἱ μακρὲς σκοτεινὲς νύχτες τοῦ χειμώνα ἐξασφαλίζουν εὐνοικες συνθῆκες στοὺς κακοποιούς, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι στὸ σκοτάδι ὁ εγκληματίας ἐπιδίδεται στὸ ἔργο του μὲ λιγότερες πιθανότητες ἐπισημάνσεώς του. Ἡ ἐξαιρετικὰ πυκνὴ ὁμίχλη στὶς τέσσερες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1952, προκάλεσε πραγματικὴ ἐπιδημία κλοπῶν τσαντῶν, διαίων ἐπιθέσεων καὶ διαρρήξεων, πρᾶγμα ποὺ ἐδιπλασίασε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀδικημάτων κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ τῆς ὁμίχλης.

Ὅταν ὅμως αὐτὰ τὰ ἐκ περιστάσεως ἀδικήματα ἐμφανίζωνται στὸν Τύπο σὰν ἕνα κῦμα ἐγκληματικότητας, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πρόκειται, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος, περὶ ἐλαφρῶν ἀδικημάτων χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία, τὸ Κοινὸ ἀναστατώνεται σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε οἱ προχωρημένοι στὴν ἡλικία νὰ κλειδώνωνται κυριολεκτικὰ στὰ σπίτια τους, καὶ νὰ μὴ τολμοῦν οἱ περισσότεροι νὰ βγοῦν ἔξω τὴ νύκτα.

Εὐτυχῶς, ὅμως, οἱ εἰδικὲς συνθῆκες (ὁμίχλη, παγετὸς κλπ.) ποὺ δημιουργοῦν ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὸ κλῖμα στοὺς ἐγκληματίες, δὲν διαρκοῦν πολύ, ἀλλὰ παρέρχονται σύντομα καὶ ὁ δείκτης τῆς ἐγκληματικότητας μόνο προσωρινὰ ἀνεβαίνει καὶ ὕστερα ἀπὸ μία ἢ δυὸ τὸ πολὺ ἑβδομάδες, κατεβαίνει στὴ φυσιολογική του ἔνδειξη, ὁπότε καὶ ἡ δημοσιότητα τῆς ἐγκληματικότητας χαλαρώνεται καὶ σιγὰ - σιγὰ ἐξαφανίζεται γιὰ πολὺ καιρό.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ τὸ φαινόμενο κατὰ τὸ ὁποῖο πολλὲς φορὲς ἡ ἀναστάτωση τῆς κοινῆς γνώμης φθάνει στὸ κατακόρυφο ἐξ αἰτίας ὁρισμένων ἐγκλημάτων, χωρὶς τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ νὰ δικαιολογοῦν μεγάλη ἀνησυχία.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΣ «ΟΧΙ» ΕΙΣ ΞΕΝΟΥΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ

(ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1941 – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1966)

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

ΕΚΛΕΙΣΑΝ 25 ἔτη ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 27ης Ἀπριλίου 1941, Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ σιδερόφρακτοι μεραρχίαι τοῦ Χίτλερ εἰσήρχοντο καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἴδιον, 25 ἔτη ἔκλεισαν καὶ ἀπὸ τῆς 4ης Μαΐου 1941, ἡμέρας ποὺ ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, εἰς ἐκφωνηθέντα λόγον του διὰ τὴν ἐν γένει πολεμικὴν κατάστασιν καὶ τὰ συμπεράσματα ἐκ τῶν νικῶν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ἐξῆρε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου διὰ τῆς ἀκολούθου εἰλικρινοῦς φράσεως:

«Ἡ ἱστορικὴ δικαιοσύνη ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διαπιστωθῇ, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίσαμεν, ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἰδίως ἐπολέμησε μὲ ὕψιστον ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν!»...

Ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος εἶχε πλέον κριθῇ ἀπὸ τῆς 6ης Ἀπριλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος γερμανικῆς ἐπιθέσεως. Ἀλλὰ ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος, ὄχι καὶ τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα ὑπακούοντες εἰς τὸ ὕστατον ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους μήνυμα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Β΄. «Ὁ λαός, εἶχεν εἴπει ὁ μάρτυς ἐκεῖνος Βασιλεύς, δὲν ἐδουλώθη! Ὁ πόλεμος συνεχίζεται. Δὲν θὰ τελειώσῃ ὁ ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων παρὰ μόνον μὲ τὴν νίκην τῆς Ἐλευθερίας, ὅταν συντριβοῦν αἱ δυνάμεις τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ».

Ηὐτύχησε ἡ Ἑλλὰς — καὶ ὁ λαός της — νὰ ἴδῃ τὴν Ἐλευθερίαν ἐπανερχομένην εἰς τὴν κοιτίδα της μετὰ πάροδον τριῶν καὶ ἡμίσεως ἐτῶν ἀπό τότε. Αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰ ὁποίας ἠγωνίσθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ σύμμαχοί μας κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, εἶναι γνωσταὶ καὶ ἔχουν κατ' ἐπανάληψιν ἐκτεθῇ. Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν ἐν ὀλίγοις τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῶν ἡμερῶν ποὺ ὡδήγησαν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον ἀλλὰ προσωρινὸν τέλος, ὡρισμένα δηλαδὴ ὁρόσημα τῆς περιόδου κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἐθαυμάσθη ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ἀπὸ φίλους καὶ ἐχθροὺς καὶ πολὺ δικαίως κατέδειξε ὅτι ἡ ἀθανασία τὴν παραστέκει εἰς τοὺς αἰῶνας.

* * *

ΔΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑΝ φορὰν τὴν 6ην Ἀπριλίου 1941 ὁ Ἄξων μᾶς ἐπετέθη ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ τελεσιγράφου του. Ἦτο καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη Κυριακή, καὶ τὸ ἔγκλημα συνετελέσθη ὅταν εἰς τὰς 5 τὸ πρωὶ ὁ πρεσβευτὴς πρίγκηψ Ἔρμπαχ, βραδυπορῶν ἀπέναντι τοῦ Ἰταλοῦ συναδέλφου του Γκράτσι, ὁ ὁποῖος ἔφθασε πρῶτος πρὸ πέντε μηνῶν, ἐπέδωσεν εἰς τὴν μαχομένην Ἑλλάδα τὸ δεύτερον τελεσίγραφον. Αὐτὸ ἄνευ ὅρων, καὶ μάλιστα οὔτε προθεσμία ἐτάσσετο, οὔτε παράπονα διετυπώνοντο, οὔτε ἐζητεῖτο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ παραμικρόν. Ἁπλῶς εἰδοποιεῖτο ἡ Κυβέρνησις, ὅτι ὁ γερμανικὸς στρατὸς διετάχθη νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα...

Τὰ γεγονότα ἠκολούθησαν ραγδαῖα καὶ κατὰ ἑλληνικώτατον τρόπον. Ἡ Ἑλλάς, διὰ στόματος τοῦ ἀειμνήστου τότε πρωθυπουργοῦ της Ἀλ. Κορυζῆ καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν δρόμον τῆς Τιμῆς καὶ τῆς Δόξης, ἐπληροφόρει τὸν πρίγκηπα Ἔρμπαχ ὅτι θὰ ἀντιστῇ καὶ εἰς τὴν νέαν κατὰ τοῦ πατρίου ἐδάφους καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπιδρομήν. Καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν 8ην πρωϊνήν, γενικὸς συναγερμὸς ἐπληροφόρει τὸν ἀθηναϊκὸν λαὸν περὶ τῶν ἐξαιρετικῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας ἐ-

κείνης, τὰ ὁποῖα σχεδὸν ταυτοχρόνως ἀνεκοίνου καὶ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς Ἀθηνῶν πρὸς ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη πρώτη ἐκπομπὴ περὶ τοῦ ἑλληνογερμανικοῦ πολέμου ἦτο ἡ ἀκόλουθος:

«Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀνεμένοντο ἀπὸ ἡμερῶν, ἤρξαντο νὰ ἐξελίσσωνται ραγδαίως ἀπὸ τῆς αὐγῆς τῆς σήμερον. Ἡ Ἑλλάς, θῦμα καὶ πάλιν μιᾶς ἀδίκου καὶ ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως, ὀρθία ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ὑπερασπίζει τὰ σύνορά μας ἐναντίον τοῦ νέου εἰσβολέως. Οἱ Γερμανοί, σύμμαχοι τῶν Ἰταλῶν, προσβάλλουν τὰ σύνορα τῆς Θράκης καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς μάχεται ὑπερασπίζων τὸ πάτριον ἔδαφος ὅπως καὶ τὴν αὐγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Ζήτω τὸ Ἔθνος! Ζήτω ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ὁ ἀήττητος ἑλληνικὸς στρατός!»...

Ἀκολούθως ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς καὶ κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα μετέδιδε τὰς λαμβανομένας πληροφορίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκ τῶν πρώτων ἀνεκοινοῦτο τὸ θῦμα τῆς ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως κατέστη ταυτοχρόνως μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Νοτιοσλαυΐα. Ἐν τῷ μεταξὺ μετεδίδοντο ὁ Ἐθνικός μας Ὕμνος καὶ οἱ ὕμνοι τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Νοτιοσλαυΐας, ἐνῷ οὐρανομήκεις ἠκούοντο αἱ κραυγαὶ τοῦ λαοῦ ποὺ κατέκλυζε τὰς ὁδούς:

«Δὲν θὰ περάσουν! Κάτω ὁ Χίτλερ! Θὰ τοὺς φᾶμε!!»...

Τὴν 10.30′ πρωϊνὴν ἐκυκλοφόρει τὸ πρῶτον Διάγγελμα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Β′. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο κείμενον, μεγαλοπρεπὲς εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς διαστάσεις, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἕλληνες! Νέος ἐχθρὸς προσέβαλε σήμερον τὴν πρωΐαν τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος μας. Χωρὶς καμμίαν προειδοποίησιν, τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεδίδετο ἀπὸ τὴν γερμανικὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν ἑλληνικήν, ἓν ἔγγραφον ἀναγγέλον ἁπλῶς τὴν ἐνέργειάν της, τὰ γερμανικὰ στρατεύματα ἐκτύπησαν τὰ σύνορά μας.

»Ὁ ἡρωϊκός μας στρατός, φρουρὸς ἀκοίμητος τοῦ ἱεροῦ μας ἐδάφους, τὸ προασπίζει ἤδη διὰ τοῦ αἵματός του.

»Ἕλληνες! Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξεν ἤδη εἰς τὸν κόσμον ὅτι θέτει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν τιμήν, θὰ τὴν ὑπερασπισθῇ καὶ ἔναντι τοῦ νέου ἐχθροῦ μέχρις ἐσχάτων. Ἡ Ἑλλάς, ἡ τόσον μικρά, τὴν ὁποίαν προσβάλλει σήμερον μία ἀκόμη Αὐτοκρατορία, εἶναι ταυτοχρόνως τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα νὰ τὴν θίξῃ.

»Ὁ ἀγών μας θὰ εἶναι σκληρός, τραχύς, ἀμείλικτος. Δὲν θὰ ὀρρωδήσωμεν πρὸ οὐδενὸς πόνου, δὲν θὰ σταματήσωμεν πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας. Ἀλλ' ἡ νίκη μᾶς ἀναμένει εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου μας διὰ νὰ στεφανώσῃ μίαν ἀκόμη καὶ ὁριστικὴν φορὰν τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ πλευρόν μας ἵστανται πανίσχυροι σύμμαχοι, ἡ Βρεταννικὴ Αὐτοκρατορία μὲ τὴν ἀκατάβλητον θέλησίν της καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τοὺς ἀνεξαντλήτους πόρους των. Εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἀγωνιζόμεθα ἀγκῶνα πρὸς ἀγκῶνα μὲ τοὺς ἀδελφούς μας Νοτιοσλαύους, οἱ ὁποῖοι χύνουν καὶ αὐτοὶ μαζί μας τὸ αἷμα των διὰ τὴν σωτηρίαν ὁλοκλήρου τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

»Θὰ νικήσωμεν! Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Παναγίας, θὰ νικήσωμεν! Ἡ ἱστορία τῶν Ἐθνῶν θὰ γράψῃ ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι ἡ χώρα τὴν ὁποίαν λαμπρύνει ὁ Μαραθὼν καὶ ἡ Σαλαμίς, δὲν ὑποκύπτει, δὲν κάμπτεται, δὲν παραδίδεται.

»Ὅλοι μαζί, Ἕλληνες, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ὑψώσατε τὸ ἀνάστημά σας, σφίξατε τοὺς γρόνθους σας καὶ σταθῆτε εἰς τὸ πλευρόν Μου, προασπισταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, τῆς χθεσινῆς, τῆς σημερινῆς καὶ τῆς αὐριανῆς, ἀντάξιοι τῶν προγόνων σας, παραδείγματα εἰς τοὺ ἐπιγόνους σας, πρόμαχοι τῆς Ἐλευθερίας τῆς ἐγαλμένης ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά.

»Ἔμπρός, τέκνα τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα!»...

Ἀκολουθοῦν τὸ Διάγγελμα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας, ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Ἀρχιστρατήγου, ἀειμνήστου στρατάρχου Ἀλεξ. Παπάγου, ἡ ἡμερησία διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ.λ. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ἡμέρας ἀποκορυφοῦται μὲ τὸ Διάγγελμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν στρατὸν καὶ τὸν λαόν, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσθη ἀπὸ ραδιοφώνου ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου, ὡς προέδρου. Ἰδοὺ καὶ αὐτό:

«Ἀπὸ τῆς σήμερον ἡμέρας καὶ ἕτερος ἐχθρός, ἡ χιτλερικὴ Γερμανία, ἀδίκως καὶ ἀνάνδρως ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν χώρας. Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις καλοῦσιν ἡμᾶς εἰς νέας θυσίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

»Εἰς ὅμοιον ἀγῶνα ἀποδύεται καὶ ὁ ὁμόδοξος ἡρωϊκὸς λαὸς ἑτέρας ἱερᾶς γῆς, τῆς γείτονος Νοτιοσλαυΐας, καθ' ἧς τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ἤρξατο ἐπιτιθέμενος ὁ κοινὸς πολέμιος. Αἱ δυνάμεις τῆς ὕλης καὶ τοῦ σκότους συνώμοσαν κατὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ φωτός.

»Ἀλλ' ὁ μέγας Θεός, ὅστις εἶναι Πνεῦμα, Φῶς καὶ Ζωή, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σκότους, καὶ ὅπως μέχρι τοῦδε ἐνίσχυσεν ὅπλα τὰ ἱερὰ καὶ διὰ τῆς ἀπαραμίλλου ἀνδρείας καὶ γενναιότητος ὑμῶν κατέρριψε τὸν ἐξ Ἰταλίας ἀντίθεον Γολιάθ, οὕτω θὰ συντρίψῃ καὶ τὸν ἐκ Γερμανίας Ἑκατόγχειρα Τυφοέα, καὶ θὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴν καὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης καὶ Ἀληθείας.

»Ἐπὶ τῇ πίστει ταύτῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐλογεῖ τοὺς νέους ἱεροὺς ἀγῶνας καὶ εὔχεται, ἵνα ὁ ἰσχυρὸς τοῦ Κυρίου βραχίων κατευθύνῃ τοὺς πιστοὺς συμμάχους στρατοὺς εἰς νέα τρόπαια νίκης καὶ θριάμβων πρὸς διάσωσιν τοῦ κινδυνεύοντος χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἐν ᾧ καὶ μόνῳ εἶναι δυνατὸν νὰ ζῶσι καλῶς οἱ εὐγενεῖς λαοί. «Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ τεθνηέναι τὸν εὐγενῆ χρή».

»Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν»...

***

ΑΠΟ ΤΗΣ 11ης πρωϊνῆς τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐπιθέσεως, μαζὶ μὲ τὰς μυριάδας τοῦ λαοῦ ποὺ κατέκλεισαν τὰς ὁδοὺς καὶ συνέρρεον πρὸς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος, πρὸς τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον καὶ πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, διὰ νὰ διαδηλώσουν τὴν θέλησιν ὄχι πλέον τῆς ἀμύνης, ἀλλὰ τῆς νίκης, ἐφάνησαν καὶ αἱ πρῶται πινακίδες τῶν διαδηλωτῶν. Φράσεις - συνθήματα: «Κάτω ὁ Χίτλερ!», «Θὰ τοὺς φᾶμε», κ.λ. Μὲ τὴν πάροδον τῆς ὥρας αἱ πινακίδες ἐπολλαπλασιάζοντο, πολλαὶ δὲ ὁμάδες διαδηλωτῶν ἤρχισαν νὰ κινοῦνται πρὸς τὰ γερμανικὰ καταστήματα καὶ πρὸς τὴν γερμανικὴν πρεσβείαν. Ἰδιαιτέρως οἱ διαδηλωταὶ ἐκινήθησαν κατὰ τοῦ γνωστοῦ προπαγανδιστικοῦ κέντρου τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους, ὅπου ἐστεγάζετο εἰς τὸ κτίριον τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης ἓν δῆθεν γερμανικὸν βιβλιοπωλεῖον. Ὁμοίως καὶ κατὰ τῆς γερμανικῆς πρεσβείας, ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὴν ὁδὸν Βασιλίσσης Σοφίας, ἀλλὰ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἠδυνήθησαν νὰ ἀναχαιτήσουν τοὺς διαδηλωτὰς καὶ οὕτω ἀπεφεύχθησαν αἱ καταστροφαί. Εἰδικώτερον ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπεδύετο εἰς τὸν νέον μεγάλον ἀγῶνα κατὰ τῶν γνωστῶν καὶ ποικίλων καταστάσεων τοῦ ἑλληνογερμανικοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης κατοχῆς.

Εἰς τὰ βουνὰ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν ἐγράφετο ἓν ἀσύλληπτον ἔπος. Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, αὐτὴ ἡ ὁποία ξεκινᾶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος, φθάνει εἰς τὰ κράσπεδα τῆς Βασιλευούσης καὶ πυρακτοῦται εἰς τὰς φλόγας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, καὶ σύρεται πολυνίκης μέχρι τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ τοῦ ἔπους τοῦ 1940, ὁλόκληρος αὐτὴ ἡ βαρύ-

φορτος δόξα ὑπεκλίνετο τὰς στιγμὰς ἐκείνας εὐλαβὴς πρὸ τῆς ἐκπληκτικῆς καὶ ἀληθῶς ἀφαντάστου ἐποποιΐας τῶν συνόρων. Αἱ ἐκ τοῦ ἑλληνογερμανικοῦ μετώπου πληροφορίαι μετέδιδον ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς τὸν ὁποῖον ἐπεδείκνυον τὰ μαχόμενα στρατεύματά μας ὑπερέβαινε καὶ τοῦ ἀπιστεύτου τὰς διαστάσεις. Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἐμάχοντο ἐναντίον δεκαπλασίων δυνάμεων καὶ ἑκατονταπλασίων μηχανικῶν μέσων ὡς λέοντες, πρῶτοι δὲ οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ παρὰ τὰ ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα ὀχυροῦ Ἰστίμπεη συνέτριβον μὲ ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμὸν τὰς γερμανικὰς ἐπιθέσεις καί, δι' ἡρωϊκῆς ἐξορμήσεως ἀπεδεκάτιζαν διὰ τῆς ξιφολόγχης μέγα ἀριθμὸν Γερμανῶν στρατιωτῶν, συλλαμβάνοντες καὶ τὰς πρώτας ἑκατοντάδας αἰχμαλώτων τοῦ χιτλερικοῦ στρατοῦ.

Περὶ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, ἐνῷ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀντιπάλου θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχομεν ἀνατραπῆ ἐντὸς δύο τὸ πολὺ ὡρῶν, ὁ ἀγὼν συνεχίζετο σκληρὸς καὶ λυσσώδης, εἰς τρόπον ὥστε καὶ τὰ ἐπίσημα γερμανικὰ ἀνακοινωθέντα νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἔκπληξιν. Μέσα εἰς ἕνα φοβερὸν ὄγκον πυρός, ὑπὸ ἀληθῆ καταιγίδα βομβῶν καὶ ἐνῷ ἑκατοντάδες ἐχθρικῶν πτωμάτων συνεσσωρεύοντο πρὸ τοῦ εὐστόχου πυρὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ, ἡ Ἑλλὰς κατεδείκνυε ὅτι εἶναι ἱκανὴ διὰ θαύματα ἀκόμη καὶ παρὰ τὴν ἐπὶ 160 ἡμέρας αἱμορραγίαν τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ μετώπου. Καὶ ἦλθεν ἡ νύκτα, ἡ πρώτη νύκτα ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως διὰ νὰ μεταβληθῆ ὁ Πειραιεὺς εἰς ἀληθινὴν κόλασιν πυρὸς καὶ σιδήρου. Ἡ γερμανικὴ ἀεροπορία ἔπληξε διὰ μαγνητικῶν τορπιλλῶν καὶ τὸ «Κλὰν Φρέϋτζερ», ἀγγλικὸν σκάφος πλῆρες πολεμοφοδίων, μὲ ἀποτέλεσμα τρομερὰν ἔκρηξιν καὶ καταστροφὰς εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν πόλιν. Μεταξὺ τῶν πρώτων νεκρῶν, ἐκ τῶν βομβαρδισμῶν καὶ τῶν ἐκρήξεων τοῦ ἐπινείου, καὶ δύο ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων: ὁ Ἀστυνόμος Γ. Λεβέντης καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος Ἀ. Κουφός, πολυάριθμοι δὲ οἱ τραυματίαι συνάδελφοί των καὶ κατώτεροι. Ὁλόκληρος ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς ἠγωνίσθη ὑπεράνθρωπως τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τοὺς τόπους τῶν καταστροφῶν, μὲ ἀκατάβλητον δὲ ἡρωϊσμὸν τῶν ὑπαλλήλων της ἐπέτυχε νὰ διασώσῃ πλεῖστα ἄτομα ἐκ τῶν ἐρειπίων, νὰ καταστείλῃ τὰς πυρκαϊὰς καὶ νὰ διαφυλάξῃ τὰς περιουσίας τῶν κατοίκων ποὺ πανικόβλητοι ἐγκατέλειπον οἰκίας καὶ καταστήματα διὰ νὰ σωθοῦν.

Τὴν ἰδίαν νύκτα, εἰς τὴν δεινοπαθήσασαν πόλιν τοῦ Πειραιῶς καὶ εἰς ἀντιστάθμισμα τοῦ ὀλέθρου, ἔφθανε ἡ εἴδησις ὅτι οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ ὀχυροῦ Κελκαγιᾶ ἐξολόθρευσαν καὶ αὐτοὶ τοὺς εἰσελθόντας ἐντὸς αὐτοῦ Γερμανούς...

***

Ο ΑΝΙΣΟΣ ΑΓΩΝ εἰς τὰ σύνορα συνεχίζεται μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν καὶ τὴν ἑπομένην. Οἱ εἰσβολεῖς προχωροῦν ἀπὸ ὡρισμένα σημεῖα, ἀλλὰ προκεχωρημένα ἑλληνικὰ τμήματα καταλαμβάνουν κατόπιν σκληρῶν ἀγώνων τὰ ὑψώματα 1016 καὶ 1031 καὶ αἰχμαλωτίζουν ὁλόκληρον γερμανικὸν τάγμα μὲ 550 ἄνδρας. Τὸ ὀχυρὸν Ἰστίμπεη ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ λυσσώδη καὶ ἀπέλπιδα ἀντίστασιν ποὺ ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τῶν Γερμανῶν, πίπτει. Καὶ ἐκ παραλλήλου δώδεκα γερμανικαὶ πυροβολαρχίαι βάλλουν κατὰ τοῦ ὀχυροῦ Ἐχῖνος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἀνθίστατο μὲ ἄφθαστον ἡρωϊσμὸν τῶν ὑπερασπιστῶν του.

Ἡ 8η Ἀπριλίου 1941 εὑρίσκει τὰς ἑλληνικὰς δυνάμεις εἰς μεγάλην ἀντεπίθεσιν πρὸς ἀνακατάληψιν τοῦ ὑψώματος τῆς Κρέστης, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς νυκτὸς εἶχε περιέλθει εἰς τοὺς Γερμανούς. Ἡ ἡρωϊκὴ φρουρὰ τοῦ ὀχυροῦ Περιθῶρι ἐξ ἄλλου, διὰ θυελλώδους ἐξορμήσεως ἀποκρούει τοὺς Γερμανούς οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχαν περικυκλώσει πανταχόθεν καὶ προκαλεῖ εἰς αὐτοὺς βαρυτάτας ἀπωλείας. Τριακόσιοι τοὐλάχιστον περίτρομοι Γερμανοὶ παρεδόθησαν αἰχμάλωτοι καὶ ἄνω τῶν ἑκατὸ ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν ἐξόρμησιν ἐκείνην. Ἀλλὰ τὸ ὀχυρὸν τῆς Νυμφαίας, τὸ ὁποῖον

ἐπὶ διήμερον ἀνθίστατο ἡρωϊκώτατα, ὑπέκυπτε τὰς ἰδίας περίπου ὥρας πρὸ τοῦ καταιγιστικοῦ πυρὸς βαρέος πυροβολικοῦ καὶ ἰσχυρᾶς ἀεροπορικῆς δυνάμεως καθέτου ἐφορμήσεως. Καὶ αὐτό, ἀφοῦ εἶχον καταστραφῆ ἅπαντα τὰ πυροβόλα του καὶ οἱ χειρισταί των εἶχον φονευθῆ ἢ τραυματισθῆ.

Ἡ ἑπομένη, ἡ 9η Ἀπριλίου, ἔχει τὸ μεγαλύτερον βάρος τῶν πολεμικῶν ἀναμνήσεων καὶ ἐπιφυλάσσει ὑψίστην δόξαν καὶ τιμὴν εἰς τοὺς «ἡττημένους νικητάς». Διότι ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ σφοδροτάτας ἐπιθέσεις διὰ τῆς ξιφολόγχης καταλαμβάνεται τὸ ὕψωμα τῆς Κρέστης, καὶ ἀφοῦ οἱ ὑπερασπισταὶ τῶν ὀχυρῶν Περιθῶρι, Μαλιάγκα καὶ Λύσσε ἐνεργοῦν θυελλώδεις ἐξορμήσεις παρὰ τὴν ἰσχυροτάτην πίεσιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ συλλαμβάνουν ἑκατοντάδας Γερμανῶν αἰχμαλώτων, λαμβάνει χώραν διάσπασις τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς ἀμύνης καὶ οἱ Γερμανοὶ προχωροῦν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Διατάσσεται κατόπιν τούτου κατάπαυσις τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου εἰς τὴν ὑπογραφεῖσαν αὐθημερὸν συμφωνίαν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Γερμανικοῦ Στρατηγείου τονίζουν μὲ ἰδικήν των πρωτοβουλίαν: «Ἀναγνωρίζεται ρητῶς, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐπιτεύξεως τῆς συμφωνίας διὰ τὴν συνθηκολόγησιν, τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν ἐπολέμησαν μὲ ἡρωϊσμὸν ἐναντίον τῶν γενναίων γερμανικῶν στρατευμάτων. Καίτοι τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐκράτησαν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὰς θέσεις των, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τομέως Στρατοῦ Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἀπεφάσισε νὰ συνθηκολογήσῃ κατόπιν τῆς ἀπὸ Σερβίας προελάσεως τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀξιοῦ, ἵνα παρεμποδισθῇ περαιτέρω αἱματοχυσία»...

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς τὰ διάφορα ὀχυρὰ λαμβάνουν χώραν μεγαλειώδεις σκηναί, ἀντάξιαι μόνον τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὸ ὀχυρὸν Λύσσε, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τετραήμερον ἀντέστη εἰς τὰς φοβερὰς γερμανικὰς ἐπιθέσεις, οἱ ὑπερασπισταὶ ὑποστέλλουν μὲ δάκρυα τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, ἐνῷ ὁ Γερμανὸς διοικητὴς τῆς ἐπιτεθείσης μεραρχίας παρατάσσει ὁλόκληρον τάγμα διὰ νὰ τοὺς ἀπονείμῃ τιμὰς κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ ἀποχώρησίν των. Εἰς τὸ ὀχυρὸν Ροῦπελ, ὁ παραλαβὼν τοῦτο Γερμανὸς ἀξιωματικὸς παρατάσσει πάλιν ὁλόκληρον τάγμα διὰ νὰ ἀπονείμῃ τιμὰς κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν ὑπερασπιστῶν του. Καὶ εἰς τὸ ὀχυρὸν Παληοουροῦνες, ὁ Γερμανὸς Μέραρχος προσφωνεῖ τοὺς Ἕλληνας ἐξοδίτας, ἐξαίρων τὸν ἡρωϊσμόν των καὶ τονίζων ὅτι οἱ Γερμανοὶ στρατιῶται εἶναι ὑπερήφανοι διότι ἀντιμετώπισαν τοιούτους ἀντιπάλους. Ἀκολούθως παρατάσσει ἓν τάγμα καὶ παρακαλεῖ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὀχυροῦ Ἕλληνα ἀξιωματικὸν νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ...

Αἱ αὐταὶ σκηναὶ λαμβάνουν χώραν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα ὀχυρά. Καὶ ἡ ἡμέρα, ἡ 9η Ἀπριλίου 1941, κλείει μὲ ἀναφορὰν τοῦ διοικητοῦ τῆς LXXII γερμανικῆς μεραρχίας πρὸς τὸ Γερμανικὸν Στρατηγεῖον, εἰς τὴν ὁποίαν τονίζεται ὅτι ἡ γραμμὴ Μεταξᾶ ὑπερεῖχε εἰς ἀμυντικὴν ἀξίαν καὶ αὐτῆς τῆς γραμμῆς Μαζινώ.

***

Αἱ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΗΜΕΡΑΙ, μέχρι τῆς εἰσόδου τῶν Γερμανῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν ἄπελπι ἀγῶνα τοῦ Στρατοῦ Ἠπείρου καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων, ἐν οἷς καὶ αἱ συμμαχικαί. Μερικὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων: Τὴν 11ην Ἀπριλίου αἱ ἑλληνοβρεταννικαὶ δυνάμεις ἀποκρούουν σφοδρὰς γερμανικὰς ἐπιθέσεις εἰς τὴν περιοχὴν Βεύης - Κλειδί, τὴν ἑπομένην ἄλλαι ἑλληνοβρεταννικαὶ δυνάμεις ἀντεπιτίθενται καὶ συγκρατοῦν τὸν ἐχθρὸν εἰς τὴν περιοχὴν Κοζάνης, τὴν 18ην αὐτοκτονεῖ ὁ πρωθυπουργὸς Ἀλέξανδρος Κορυζῆς, τὴν 19ην ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιστράτηγος Ἀλέξανδρος Παπάγος συνιστᾶ διὰ διαταγῆς του πρὸς τὸν στρατὸν Ἠπείρου ἄμυναν μέχρις ἐσχάτων, τὴν 22αν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β΄ καὶ

ἡ κυβέρνησις ἐγκαταλείπουν τὰς Ἀθήνας καὶ μεταβαίνουν εἰς Κρήτην πρὸς συνέχισιν τοῦ Ἀγῶνος... Τὴν 22αν τοῦ μηνὸς τριακόσιοι μαθηταὶ τῆς Α΄ καὶ Β΄ τάξεως τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων ἀναχωροῦν μὲ τὴν σημαίαν των εἰς Κρήτην διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, ἐνῷ τὸ εἰς τὸν Ναύσταθμον εὑρισκόμενον θωρηκτὸν «Κιλκὶς» βάλλεται ὑπὸ γερμανικῶν ἀεροπλάνων καὶ βυθίζεται. Καὶ τὴν 26ην, ἡ τελευταία πρὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀναλαμπή: Σκληρὰ μάχη Ἑλλήνων καὶ Βρεταννῶν πρὸς τὰς γερμανικὰς ἐμπροσθοφυλακὰς παρὰ τὸ Καλλίδρομον...

Οἱ Γερμανοὶ πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πρωτευούσης λοιπὸν τὴν 26ην Ἀπριλίου 1941. Καὶ ὁ ἀείμνηστος «Γ.Α.Β.», ὁ πρύτανις τῆς δημοσιογραφίας Γεώργιος Α. Βλάχος, γράφει εἰς τὴν ἐφημερίδα του διὰ νὰ ἀκουσθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν χῶρον:

«Ἕλληνες! Τὰ χέρια σφικτὰ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Σταθῆτε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱστορίας σας ὑπερήφανοι καὶ ἀξιοπρεπεῖς. Ἀνεγνώρισαν τὴν γενναιότητα καὶ τὴν νίκην τοῦ στρατοῦ μας. Θὰ ἀναγνωρίσουν καὶ τὸ δίκαιόν μας. Ἐκάμαμε τὸ καθῆκον μας ὡς τίμιος λαός!...». Καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον: «Παιδιά! Κλεῖστε μέσα σας τὴν Ἑλλάδα! Ζήσατε μὲ τὴν φλόγα τῶν τελευταίων θριάμβων της! Μὲ τὴν δόξαν τοῦ στρατοῦ μας ἡ Ἑλλὰς θὰ ξαναζήσῃ μεγάλη, διότι ἠγωνίσθη τιμίως διὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν της!... Ἀδελφοί! Θάρρος, καρτερία καὶ ὑπομονή. Ψηλὰ τὶς καρδιές! Θὰ νικήσωμεν καὶ τὴν δοκιμασίαν αὐτήν!... Ἕλληνες! Τὰ μάτια σας εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν! Ὑπήρξαμεν τίμιος λαὸς καὶ γενναῖοι στρατιῶται!...».

Τὴν 27ην Ἀπριλίου 1941 ὁ ἐχθρὸς εἰσήρχετο εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ συνέχεια τῆς ἐποποιΐας ἐγράφη εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς ἄλλας ἀκτὰς μὲ τὴν ἀποχώρησιν τῶν συμμάχων Βρεταννῶν, ἐπεσφραγίσθη δὲ εἰς τὴν Κρήτην ἀπὸ τῆς 30ῆς Ἀπριλίου μέχρι καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἰουνίου μὲ τὴν ἱστορικὴν «Μάχην τῆς Κρήτης». Καὶ τὴν 4ην Ἰουνίου ἐγένοντο εἰς Ἀθήνας αἱ πρῶται ἐκτελέσεις Ἑλλήνων πατριωτῶν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν...

***

ΜΕΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΕΤΗ ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1941 — καὶ μετὰ πέντε ἔτη, ὀκτὼ μῆνας καὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1939, ὅτε αἱ γερμανικαὶ μηχανοκίνητοι φάλαγγες εἰσήρχοντο εἰς τὴν Πολωνίαν — τὴν 8ην Μαΐου 1945, ἡ Γερμανία παρεδίδετο ἄνευ ὅρων εἰς ἕνα ταπεινὸν σχολικὸν κτίριον, τὸ ὁποῖον ἐστέγαζε τὸ Στρατηγεῖον τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων Ντουάϊτ Ἂϊζενχάουερ. Ἡ περίοδος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἔκλεινε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐπανηγύριζε τὴν Νίκην τῆς Ἐλευθερίας. Μαζὶ μὲ τὸν κόσμον αὐτὸν ἐπανηγύριζε καὶ ἡ Ἑλλάς, αὐτὴ ποὺ πρώτη ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς θυσίας, τῆς δόξης καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἐπλήρωσε τὸν μεγαλύτερον φόρον αἵματος, δακρύων καὶ καταστροφῶν. Ἡ Ἑλλὰς τῆς τιμιότητος εἰς τὰς συνθήκας, τοῦ ἀφθάστου μεγαλείου εἰς ψυχισμὸν καὶ καρτερίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἔκφρασιν τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, «προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ» διὰ νὰ δεικνύῃ τὸν δρόμον τῆς ἐλευθερίας καὶ νὰ φωτίζῃ τὰς ἐπερχομένας γενεάς...

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

«...Μιὰ ἀξέχαστη ἐκδρομή...»

Ὑπὸ τοῦ δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. **ΑΛΚΙΒ. ΠΑΠΑΜΙΧΟΥ**

Ἡ ὥρα εἶναι 6 παρὰ τέταρτο. Ἐτοῦτο τὸ Κυριακάτικο πρωϊνὸ ἴσως γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες μέρες. Εἶναι ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ σὰν ὅλα τ' ἄλλα... Μά, γιὰ τὴν χαρούμενη συντροφιὰ ποὺ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «ΠΑΥΣΑΝΙΑ» στὴν πλατεῖα Κάνιγγος, ἔχει κάτι τὸ ξεχωριστό. Εἶναι μιὰ συντροφιὰ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε τάξη καὶ ἡλικία ἀνθρώπων. Ἀστυνομικοί, Ὑπάλληλοι, Ἐργάτες, Ἐπιστήμονες, Καλλιτέχνες, Κυρίες, Δεσποινίδες, Ἄντρες, Παιδιά. Τί περιμένουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ποιοί εἶναι; Γιατί συγκεντρώθηκαν ἐδῶ τέτοια ὥρα;

Τὴν ἀπάντηση τὴν δίνει τὸ μεγάλο, γαλάζιο αὐτοκίνητο ποὺ φτάνει σὲ λίγο. Οἱ δυὸ πινακίδες ποὺ τοποθετοῦνται μπροστὰ καὶ πίσω, μᾶς δίνουν τὴν ἐξήγηση. Ἔχουν ἐπάνω τὸ ἔμβλημα τῆς Ἀστυνομίας καὶ γράφουν μὲ μεγάλα καλλιτεχνικὰ γράμματα: «ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ. ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ».

Ναί. Πραγματοποιεῖ σήμερα τὸ Τμῆμα Δημοσίων Σχέσεων Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων τὴν πρώτη ἐφετεινὴ ἐκπαιδευτική του ἐκδρομή. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ εἶναι καλεσμένοι του. «ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ». Πετᾶ ἀμέσως ἡ σκέψη στὴν ὁδὸ Καλλιδρομίου 12. Σ' ἕνα συνηθισμένο κτίριο. Μά, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα Ἀστυνομικὰ οἰκήματα. Γιατὶ ἐκεῖ μέσα ὑπάρχει ἕνας μικρὸς ναὸς ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Ἐκεῖ μέσα λίγοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, φωτισμένοι ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Ἰδέα, ἀγωνίζονται νὰ φέρουν τὴν ἄνοιξι ἀκόμη καὶ μέσα στὴ βαρυχειμωνιά. Μοχθοῦν σκληρά, ὑπομένουν καρτερικά, δημιουργοῦν, δίνουν μάχες, ἐργάζονται. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔμβλημα ἐτούτου τοῦ γραφείου «ΕΡΓΑΣΙΑ—ΑΓΑΠΗ». Μιὰ ἐκπομπή, ἡ πιὸ καλὴ ἀνάμεσα στὶς πιὸ καλές. Ἕνα θαυμάσιο πνευματικὸ δημιούργημα ποὺ τιμᾶ τὴν Ἀστυνομία καὶ μιλάει μὲ ἕνα συναρπαστικὸ τρόπο στὴν καρδιὰ το ὑπολίτου. Τοῦ κουβεντιάζει φιλικά. Τὸν πείθει. Τὸν κάνει φίλο. Μιὰ ἱστορία δέκα τριῶν ἐτῶν ἀγώνων, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Μιὰ πνευματικὴ Ἄμεσος Δρᾶσις, ποὺ τὴν εὐεργετικὴ παρουσία της τὴν χαίρονται χιλιάδες ἄνθρωποι, ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος. Κι' ὕστερα τὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο τῆς Ἀστυνομίας. Ἕνας κομψὸς πρεσβευτὴς ποὺ κινεῖται ἀδιάκοπα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, καθὼς οἱ ρίζες του ὁλοένα καὶ προχωροῦν βαθύτερα, πλατύτερα μέσα στὴ λαϊκὴ συνείδηση... Καὶ τέλος, τὸ γραφεῖο ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινοῦ. Τί θαυμάσιο ἔργο! Πόση ἀπήχηση βρίσκει στὴν κοινὴ γνώμη! Καθένας ἔχει κάτι νὰ πῆ γι' αὐτὸ τὸ ταπεινὸ γραφεῖο. Ἕνα καλὸ λόγο ποὺ ἄκουσε, μιὰ φιλικὴ ἐνθάρρυνση σὲ δύσκολες ὧρες, ἕνα καλωσυνᾶτο χαμόγελο αἰσιοδοξίας. Πολλὰ τὰ πεπραγμένα τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Μά, ἴσως νὰ βροῦμε μιὰ ἄλλη φορὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ μνημονεύσουμε. Γιατὶ πρέπει νὰ τὰ μνημονεύουμε κάποτε - κάποτε, χωρὶς προκατάληψη καὶ χωρὶς διάθεση ἀρνητικῆς κριτικῆς.

«ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ». Μιὰ ἱστορία ὁλόκληρη, ποὺ βρίκαμε ὅλοι τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν κουβεντιάσουμε καθὼς περιμένουμε τὸ ποῦλμαν...

Κι' ὅταν ἐκεῖνο ἐμφανίστηκε, ἐνόμισες γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς δὲν βρισκόσουν στὴν Ἑλλάδα. Ταχύτατη καὶ πειθαρχημένη ἡ ἐπιβίβαση, καθὼς ὁ κ. Ηηλὸς παρακαλοῦσε ὀνομαστικὰ ἕνα - ἕνα μας, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, νὰ πάρη τὴ θέση του, ποὺ ἦταν καθορισμένη ἀπὸ πρίν.

Κι' ὕστερα, ὁ φίλος ὁδηγός, ὁ κ. Διαμαντῆς, βάζει μπροστά. Κάνουμε τὸ σταυ-

ρό μας καὶ ξεκινᾶμε. Ἄγνωστοι οἱ περισσότεροι μεταξύ μας. Ὁ πάγος πρέπει νὰ λυώσῃ. Αὐτὸ τὸ ἔχει προβλέψει, ὅμως, ὁ κ. Ηλός. Καὶ νά, παίρνει τὸ μικρόφωνο. Τί ἀνθρωπινὰ εὐγενικὰ λόγια! Μᾶς καλωσορίζει γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, μᾶς μεταφέρει τὶς εὐχαριστίες καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, καὶ μᾶς εὔχεται νὰ περάσουμε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μιὰ χαρούμενη κι' εὐχάριστη μέρα. Κι' ὕστερα ἀναγγέλλει ἕνα - ἕνα ὅλους τοὺς ἐκδρομεῖς, παρακαλώντας νὰ τοὺς χειροκροτήσουμε. Μιὰ πρωτοτυπία, ποὺ σχολιάζεται μ' ἐνθουσιασμό. Τώρα δὲν εἴμαστε πιὰ ἄγνωστοι μεταξύ μας. Ὁ πάγος λυώνει. Ἔτυχε νὰ λάβουμε μέρος καὶ σ' ἄλλες ἐκδρομές, μὰ τέτοια φιλόξενη ἐνθάρρυνση δὲν θυμώμαστε ν' ἀνταμώσαμε ἀλλοῦ. Κι' ὄχι μονάχα μᾶς ἀναγγέλλει, ἀλλὰ καὶ παρακαλεῖ ἕνα - ἕνα νὰ ἔρθῃ στὸ μικρόφωνο, νὰ πῇ δυὸ λόγια. Ἔτσι καὶ γίνεται. Μὲ πόση περηφάνεια παρουσιάζει τοὺς συνεργάτες του. Αὐτὸ τὸ προσέχουν ὅλοι καὶ χειροκροτοῦν θερμά. Στὴ συνέχεια μᾶς ἀναγγέλλει τὸ δρομολόγιο ποὺ θ' ἀκολουθήσουμε καὶ μᾶς παρακαλεῖ θερμὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσουμε μὲ τάξη, ὥστε ἡ ἐκδρομή μας νὰ ἔχῃ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Δυὸ λόγια ἀκόμα λέει ἀπὸ τὸ μικρόφωνο γιὰ τὴν Ἀστυνομία, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Πόσο ζεστὰ εἶναι τὰ λόγια του! Καὶ ὕστερα δίνει τὸ σύνθημα γιὰ ξεφάντωμα, γιὰ τραγούδι. Δίνει πρῶτος τὸ παράδειγμα. Τὸ δίνει μὲ πολὺ συγκινητικὸ τρόπο, γιατὶ ὅλοι ξέρουμε ὅτι ὁ μεγάλος του γυιὸς (ἡ πιὸ μεγάλη ἀδυναμία στὴ ζωή του) ἔχει μείνει πίσω στὴν Ἀθήνα. Μόνος, μὲ πυρετὸ 40. Δὲν δείχνε, ὅμως, τὴν ἀγωνία του τοῦ ὁ κ. Ηλός. Μεγαλεῖο ψυχῆς, ποὺ τὸ πρόσεξαν ὅλοι.

Τὸ αὐτοκίνητο ἀφήνει τώρα τὴν Ἀθήνα. Ρουφᾶ λαίμαργα τὶς ἀποστάσεις. Σκαραμαγκᾶς — Ἀσπρόπυργος — Ἁγία Σωτήρα — Κάζα. Ἡ μέρα εἶναι ὄμορφη. Ἡ φύση γύρω ὀργιάζει. Οἱ κατακόκκινες παπαροῦνες μοιάζουν σὰν ζωηρὲς πινελλιὲς μέσα στοὺς καταπράσινους ἀγρούς. Ἡ ἄνοιξη ἔχει μεταμορφώσει τὰ πάντα. Ἀγριολούλουδα κάθε λογῆς, κίτρινα, κόκκινα, ἄσπρα συνθέτουν ἕνα σπάνιο ζωγραφικὸ πίνακα... Τὰ σκηνικὰ ἀλλάζουν κάθε τόσο καὶ λιγάκι, ἐνῶ, μέσα στὸ πούλμαν, καίγεται τὸ πελεκούδι. Τραγούδια, ἀστεῖα, ἀνέκδοτα... Φαίνεται πὼς θἄχῃ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ ἐκδρομή μας. Ἡ καλὴ μέρα ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρωΐ. Γύρω μας περνοῦν διαστικὰ καὶ χάνονται λόφοι, κοιλάδες, βουνά, χαράδρες... Νά γιατὶ τὸ Ἑλληνικὸ τοπεῖο εἶναι ἀπαράμιλλο σὲ ὁμορφιὰ καὶ δὲν μοιάζει μὲ κανένα ἄλλο κομμάτι τῆς γῆς. Δὲν κουράζει ποτὲ τὸ μάτι. Σὲ κάθε βῆμα ἀντικρύζεις κάτι καινούργιο. Βρισκόμαστε τώρα στὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τῆς Κάζας καὶ ἀρχίζουμε νὰ κατηφορίζουμε, ἐνῶ τὸ κέφι ἀνηφορίζει ἀσυγκράτητο. Τὸ θέαμα εἶναι ὑπέροχο ἀπὸ τοῦτο τὸ σημεῖο, καθὼς ἁπλώνεται κάτωθέ μας ἡ Θηβαϊκὴ πεδιάδα. Ἀλλά, καιρὸς εἶναι πιὰ νὰ κάνουμε τὴν πρώτη μας στάσι. Ὅλοι ἀποζητοῦν τὸ πρωϊνὸ καφεδάκι. Ἔχουμε φθάσει στὸ Κριεκούκι. Ἡ ἀποβίβαση γίνεται γρήγορα καὶ μὲ τάξη. Μερικοὶ ντόπιοι κυκλώνουν τὸ αὐτοκίνητο καὶ διαβάζουν τὴν πινακίδα. Ἀναλαμβάνουμε νὰ τοὺς ἐξηγήσουμε ποιοὶ εἴμαστε. Ἕνας εὐγενέστατος ἐνωμοτάρχης μᾶς ἐξυπηρετεῖ πρόθυμα. Μαζί του καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους καινούργιους φίλους ποὺ γνωρίσαμε ἐκεῖ, παίρνουμε τὸ καφεδάκι μας. Κι' ὕστερα ξανὰ στὸ πούλμαν, καί... καλὸ μας ταξίδι.

Πλησιάζουμε τώρα στὴ Θήβα. Μιὰ ἄλλη ἔκπληξη μᾶς περιμένει. Ξεναγοὶ οἱ Ἀστυφύλακες Δημοσίων Σχέσεων. Ναί! Οἱ Ἀστυφύλακες. Ὁ κ. Ηλὸς λέξη. Τοὺς παραδίνει τὸ μικρόφωνο καὶ τοὺς χειροκροτεῖ μὲ καμάρι. Δὲν εἶναι αὐτὸ ὡραῖο παράδειγμα γιὰ μίμηση; Πόσο πολὺ αὐτὸ ἀνεβάζει τὸ ἠθικό τους! Καὶ πόσο ἀνεβάζει ἐπίσης τὴ φήμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος! Ὁ ὁδηγὸς Ἀστυφύλαξ (ὁδηγὸς τοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου) ὁ κ. Καλπαξίδης ἐξηγεῖ ἀπὸ μικροφώνου τὰ τῶν Θηβῶν. Τί καμάρι οἱ δικοί του! Πόση περηφάνεια νοιώθουμε ὅλοι μας, καθὼς τὸν ἀκοῦμε νὰ μᾶς ξεναγῇ. Οἱ Ἀστυφύλακες τοῦ Τμήματος Δημοσίων Σχέσεων, κάθισαν, μελέτησαν καὶ τώρα μᾶς ἀποκαλύπτουν τὸν καλύτερο ἑαυτό τους.

Μπράβο τους. Μπράβο χίλιες φορὲς στὸν κύριο Πηλὸ μὲ τὴν πολιτισμένη πρωτοτυπία του. Στὴ Θήβα κατεβαίνουμε. Εἶναι ἡ δεύτερη στάση μας. Πηγαίνουμε ὁμαδικὰ στὴν ἐκκλησία. Ἀνάβουμε τὸ κεράκι μας, παρακολουθοῦμε τὴ Θεία λειτουργία, καὶ ὕστερα γραμμὴ γιὰ τὸ Μουσεῖο τῶν Θηβῶν. Ὁ ὑποφαινόμενος τώρα ἔχει τὸ λόγο, γιὰ ξενάγηση. Θαυμάζουμε τὰ πλούσια ἐκθέματα τοῦ Μουσείου καὶ γεμίζουμε ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν προγονική κληρονομία. Ἕνα δοξασμένο παρελθὸν ἀνασταίνεται μέσα μας. Τὸ ζοῦμε συγκινημένοι.

Ἐπιβίβαση καὶ πάλι. Καὶ δρόμο παίρνουμε, δρόμο ἀφήνουμε, ἐνῶ τὸ τραγούδι ξαναρχίζει. Οἱ μουσικοὶ σκοποὶ διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μιὰ κιθάρα στὸ βάθος ἀκομπανιάρει νοσταλγικά. Ἡ ὥρα κυλάει καὶ φθάνουμε στὴ Λεβαδειά. Ἐδῶ μᾶς ξεναγεῖ ὁ ἀστυφύλαξ κ. Γιαννόπουλος. Μᾶς μιλάει γιὰ τὴν παληὰ καὶ τὴν καινούργια ἱστορία τοῦ τόπου. Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος συμπληρώνει. Κατεβαίνουμε καὶ τρέχουμε γιὰ τὰ σουβλάκια. Τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς ἐξοχῆς μᾶς ἔχει ἀνοίξει τὴν ὄρεξη. Μερικοὶ μάλιστα... διψοῦν. Καὶ κατεβάζουν καὶ κανένα ποτηράκι κοκκινέλι, πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ τὰ ἀθῶα πειράγματα τῶν ἄλλων. Θαυμάζουμε τὴ Λειβαδιά, καὶ ὕστερα τὴν ἀποχαιρετοῦμε, συνεχίζοντας τὸ δρομολόγιό μας. Ἀνεβαίνουμε τώρα πρὸς τὸν Παρνασσό. Τὰ σκηνικὰ ἀλλάζουν καὶ πάλι. Γιὰ φόντο τώρα ἔχουμε τὶς χιονισμένες βουνοκορφὲς τοῦ Παρνασσοῦ. Τὸ κέφι συνεχίζεται ἀμείωτο. Μερικοὶ μάλιστα ἀναδεικνύονται καὶ δεινοὶ χορευταί. Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ χορέψῃς μέσα στὸ στενὸ διάδρομο ἑνὸς πούλμαν. Μά, τὰ καταφέρνουν θαυμάσια καὶ δίκαια χειροκροτοῦνται.

Καὶ μιὰ εὐχάριστη παρένθεση. Ἔχουμε μαζί μας ἕνα κορίτσι ἀπὸ τὴ Ρωσία, τὴ Βάλλια. Προέρχεται ἀπὸ οἰκογένεια Ρώσων εὐγενῶν, ποὺ φεύγοντας ἀπὸ τόν... κομμουνιστικό... παράδεισο, ἐγκαταστάθηκε στὴ χώρα μας. Τραγουδάει, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της, ἕνα παληὸ ρωσικὸ τραγούδι... Ἀφιερωμένο σ᾽ αὐτοὺς ποὺ κατέστρεψαν τὴ χώρα της. Καὶ καταχειροκροτεῖται.

Καὶ τὸ πούλμαν ἀνηφορίζει, ὅλο ἀνηφορίζει στὶς πλαγιὲς τοῦ Παρνασσοῦ. Κάποιος ἀρχίζει τὸ τραγούδι τῆς Ἀράχωβας, καὶ τοὺς παρασύρει ὅλους. Κατακαημένη Ἀράχωβα!... Τὴν βλέπουμε σὲ λίγο ἀπέναντί μας. Ὁ ἀστυφύλαξ κ. Ἀλέξανδρος Πιπιτὸς ἔχει τώρα τὸ λόγο. Οἱ φωνὲς καὶ τὰ τραγούδια παύουν, καθὼς ὁ κ. Πιπιτὸς μᾶς ἐξηγεῖ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία τῆς Ἀράχωβας. Μᾶς θυμίζει ἀκόμα τὴ μάχη ποὺ ἔδωσε ὁ Καραϊσκάκης στὰ 1826, δίνοντας δείγματα τῆς μεγάλης στρατιωτικῆς του μεγαλοφυΐας.

Κατεβαίνουμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Οἱ φωτογραφικὲς μηχανές, ἐπὶ τὸ ἔργον. Παίρνουμε ὅλοι πόζες, ὁπότε ἀνακαλύπτουμε ὅτι κάποιος λείπει... Νά τος, ὅμως... Ἔρχεται σὲ λίγο. Καὶ μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι πῆγε νὰ φτιάξῃ τὰ μαλλιά του καὶ νὰ διορθώσῃ τὴ γραβάτα του, πρὶν ν᾽ ἀποθανατισθῇ. Ἡ καζούρα δίνει καὶ παίρνει. Περιεργαζόμαστε ὕστερα τὰ ἔργα λαϊκῆς τέχνης, ἀγοράζουμε διάφορα ἐνθύμια Ἀραχωβίτικα καὶ θαυμάζουμε τὸ γραφικὸ τοπίο. Ὁ οὐρανὸς λὲς καὶ στηρίζεται ἐπάνω στὶς πανύψηλες κορφὲς τοῦ Παρνασσοῦ. Τὰ σύννεφα κυνηγημένα ἀπὸ τὸ νοτιὰ τρέχουν... Καὶ οἱ ρομαντικοὶ τῆς παρέας μας (κι᾽ εἶναι πάρα πολλοί... οἱ πιὸ πολλοί) τὸ ρίχνουν στὸ ρεμβασμό. Κάτι γράφει ὁ κ. Πηλός .Τί γράφει ἄρα γε; Σὲ λίγο τὸ «μυστικὸ» διαρρέει ἀπὸ τὸ συγγενικό του περιβάλλον: Ἑτοιμάζει ἕνα μυθιστόρημα. Καὶ ἡ φύση γύρω τὸν ἐμπνέει γιὰ μιὰ καινούργια σελίδα.

Ἀλλά, τὸ στομάχι ἀρχίζει νὰ διαμαρτύρεται. Σὲ πρόχειρη σύσκεψη (στὴν ὁποίαν ὅλοι ἐκλήθηκαν νὰ ποῦνε τὴ γνώμη τους) ἀποφασίζεται ὁμοφώνως νὰ φᾶμε στὴν Ἀράχωβα. Ἡ μικρὴ Βουλὴ διαλύεται, καὶ τὸ πρῶτο ἑστιατόριο καταλαμβάνεται. Δὲν εἴμαστε καὶ λίγοι: 42 ἄτομα, μαζὶ μὲ τὰ μικρά. Καθόμαστε ὅλοι. Ὁ κ. Πηλὸς ἀναλαμβάνει νὰ ἐκτελέσῃ χρέη... γκαρσονιοῦ. Ἐπιβλέπει, φέρνει ψωμιά, σαλάτες. Κι᾽ ὕστερα κάνει μιὰ πρόποση ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας, εὔχεται σ᾽ ὅλους

καλὴ ὄρεξη καὶ τὸ γεῦμα ἀρχίζει μὲ τοὺς καλύτερους οἰωνούς. Ψητά, σαλάτες, τυριά, μαῦρο ἀραχωβίτικο κρασὶ καὶ γιαούρτι. Αὐτὰ περιλαμβάνει τὸ μενοῦ.

Κι' ὕστερα ἀρχίζει τὸ γλεντάκι. Καὶ ἀνακαλύπτονται νέα ταλέντα... Ταλέντα τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ταλέντα τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ. Δίπλα μας καὶ ὁ κ. Διαμαντῆς ὁ ὁδηγός μας, ἄξιος συνδαιτημών, ἀλλὰ ὄχι καὶ συμπότης, γιὰ λόγους εὐνοήτους.

Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν χαριτωμένη αὐτὴ ἀνάπαυλα, καὶ πάλι στὸ πούλμαν. Ξεκινᾶμε. Τώρα τὸ κέφι εἶναι πιὸ ζωηρό. Λίγο τὸ γεμᾶτο στομάχι, λίγο τὸ ἀραχωβίτικο κρασί, συντελοῦν στὸ ξεφάντωμα. Ἡ καταιγίδα τοῦ κεφιοῦ μαίνεται, μὰ ξαφνικὰ ὅλοι σωπαίνουν. Μπροστά μας οἱ Δελφοί. Σταματοῦμε στὴν Κασταλία Πηγή, προσκυνηταὶ τῆς Δελφικῆς Ἰδέας.

Ἀπὸ τό, γεμᾶτο μυστικισμό, μυχὸ ποὺ βρίσκεται ἡ Κασταλία Πηγή, ἀρχίζουμε ν' ἀνεβαίνουμε σιωπηλοὶ τὴν ἱερὰ ὁδό, ποὺ ἦταν κάποτε γεμάτη κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς ἀπὸ ἀγάλματα, ἀφιερώματα τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. Τίποτε δὲν ἀπομένει σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς βάσεις ἀγαλμάτων, γιὰ νὰ θυμίζουν μελαγχολικὰ τὸ μεγαλεῖο τῶν Δελφῶν. Ἀνεβαίνοντας, συναντᾶμε τὸ Θησαυρὸ τῶν Ἀθηναίων, ἀναστηλωμένο ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή. Νοιώθω μεγάλη συγκίνηση, καθὼς καλοῦμαι νὰ ξεναγήσω τὴ συντροφιά μας. Ἕνα δέος πλημμυρίζει τὶς καρδιὲς ὅλων μας. Τί νὰ πρωτοθυμηθῶ; Μπροστὰ σὲ ποιό μνημεῖο νὰ σταθῶ νὰ προσκυνήσω; Προχωρώντας, φθάνουμε τώρα στὸν Ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα. Δὲν θὰ ἔλθουν σήμερα οἱ ἱερεῖς νὰ μᾶς προϋπαντήσουν. Δὲν θὰ μᾶς δώσῃ χρησμὸ ἡ Πυθία. «Εἴπατε τῷ βασιλεῖ, χαμαί, πέσε Δαίδαλος αὐλά, οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα Δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσαν, ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ».

Ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴν μαγευτικὴ θέση, στὸ μικρὸ ἐξώστη τοῦ Παρνασσοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ἄγρια μεγαλοπρέπεια τῶν βράχων, μὲ θέα πρὸς τὸ Κρισαῖον πεδίον (τὸν κάμπο τῆς Ἰτέας) καὶ τὴ θάλασσα, λατρεύτηκε τὸ Πνεῦμα. Γιατὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἦταν ἡ θεοποίησις τοῦ ἥλιου ὡς Φοίβου Ἀπόλλωνα, παρὰ ἡ θεοποίησις τοῦ Πνεύματος. Ἀφήνουμε τὴ φαντασία μας νὰ τρέξῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενά. Καὶ νά ἡ Πυθία, ποὺ ἀνεβασμένη στὸν Τρίποδα, τυλιγμένη μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ μασσώντας φύλλα δάφνης, ἀπαγγέλλει τοὺς χρησμούς της. Ἀκούγονται ἀπόκοσμα τὰ λόγια της, ποὺ ἠχοῦν βαρειὰ μέσα στὸν ναό...

Κατηφορίζουμε συγκινημένοι κατὰ τὸ μουσεῖο. Τὰ ταπεινὰ χόρτα καὶ οἱ ἀνεμῶνες ποὺ φυτρώνουν ἀνάμεσα στὰ γκρεμισμένα μάρμαρα, μᾶς γεμίζουν μελαγχολικὲς σκέψεις γιὰ τὴν τύχη τῶν ὑπέροχων αὐτῶν μνημείων. Σὲ λίγο φθάνουμε στὸ Μουσεῖο. Ἀνεβαίνουμε σιγὰ - σιγὰ τὶς μαρμάρινες σκάλες καὶ συναντοῦμε τὸ πρῶτο ἔκθεμα. Εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς γῆς. Ἕνα κομμάτι ὠοειδοῦς μαρμάρου σκαλισμένου. Βρισκόταν στὸ μέσον τοῦ ναοῦ. Κατὰ τὸ μῦθο, ὁ Ζεὺς εἶχε στείλει δυὸ ἀετοὺς ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς νὰ βροῦν τὸ κέντρο τῆς γῆς, πρὸς ἀντίθετες κατευθύνσεις. Ἐκεῖνοι πέταξαν γοργὰ καί, ξαναγυρίζοντας, συναντήθηκαν καὶ πάλι πάνω ἀπὸ τοὺς Δελφούς, ποὺ θεωρήθηκαν τὸ κέντρο τῆς γῆς. Ἀπόλυτη σιγὴ ἐπικρατεῖ. Βουβοὶ μένουμε μπρὸς στὰ θεϊκὰ τοῦτα ἔργα, ποὺ βγῆκαν ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων... Ἀλήθεια! Ἀνθρώπινα χέρια ἔφτιαξαν αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα; Ἡ τέχνη, ἀπὸ κόρη τῆς ἀνάγκης στὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἔφθασε στὸν ὕψιστο βαθμὸ τῆς τελειότητος καὶ θεοποιήθηκε κάτω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων τεχνιτῶν.

Μὲ λύπη μας ἀναγκαζόμαστε ν' ἀφήσουμε τὸ Μουσεῖο καὶ τοὺς Δελφούς.

Τὸ αὐτοκίνητό μας ἀρχίζει νὰ κατηφορίζῃ πρὸς τὴν Ἰτέα. Ὁ κ. Ηλὸς ἔχει τώρα τὸν λόγο, κατόπιν γενικῆς ἀπαιτήσεως. Παίρνει τὸν λόγο σὰν ξεναγός. Καὶ μιλάει γι ἀτὴ σημασία τῶν Δελφῶν σὰν πνευματικοῦ κέντρου ὄχι μονάχα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀλλὰ μιᾶς πανανθρώπινης κοινωνίας βασισμένης ἐπάνω στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλοσοφία. Μιλάει γιὰ τὴν Δελφικὴ Ἰδέα. Μιλάει μὲ πάθος. Πυ-

ρετὸ ἔχουν τὰ λόγια του, καθὼς ἀναφέρεται στὴν Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα. Μᾶς γοητεύει τόσο ποὺ ξεχνᾶμε νὰ θαυμάσουμε τὸ ὑπέροχο τοπίο ποὺ ἁπλώνεται μπροστά μας. Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του καλύπτουν θερμά, παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Σὲ λίγο ἔχομε κατέβει στὸν κάμπο τῆς Ἰτέας, καὶ διασχίζουμε τὸν ἐλαιῶνα του. Τὰ αὐτιὰ ὅλων εἶναι βουλωμένα ἀπὸ τὴν κάθοδο. Φτάνουμε στὴν Ἰτέα. Τὸ πρόγραμμα προβλέπει μικρὴ στάση ἐδῶ. Μερικοὶ ἐπιμένουν νὰ κάνουν μπάνιο. Μά, γρήγορα παραιτοῦνται ἀπὸ τὸ σκοπό τους, καθὼς σηκώνεται ἕνα ἀεράκι ποὺ δροσίζει ἀρκετά. Γυρίζουμε στοὺς δρόμους γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν ὄμορφη αὐτὴ πόλη, ποὺ οἱ πιὸ πολλοὶ τὴν ἐπισκέπτονται γιὰ πρώτη φορά. Ὕστερα, ἕνα καφεδάκι, καὶ ἐπιβίβαση στὸ πούλμαν. Ξεκινᾶμε γιὰ τὴν Ἀμφισσα. Τὸ κέφι ξαναθρονιάζεται μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Τὰ θαλασσινὰ τραγούδια ἔχουν τώρα τὸν λόγο. Τ' ἀνέκδοτα δίνουν καὶ παίρνουν. Κι' ὕστερα, πλησιάζει στὸ μικρόφωνο ὁ ἀστυφύλαξ κ. Ἀθανάσιος Ἀνδρεούλης. Μιλάει λεπτομερειακὰ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἀμφίσσης. Μᾶς συναρπάζει, καὶ τὸν καταχειροκροτοῦμε. Κατεβαίνουμε στὴν Ἄμφισσα. Ἕνας ἀκόμα περίπατος ὁμαδικός, μὲ τὴν ἴδια πάντα τάξη. Κάνουμε τὴν γνωριμία μας μὲ τὴν πόλη. Μά, μερικοὶ ἔχουν μείνει πίσω. Ἔχουν ἀνοίξει τὸ ραδιόφωνο τοῦ πούλμαν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀκούσουν Ἀθήνα ἢ Ἐνόπλων. Γιατί ἄραγε; Τὸ μυστήριο λύνεται γρήγορα. Εἶναι φίλαθλοι. Καὶ παίζουν οἱ ὁμάδες τους παχνίδια δύσκολα. Ὑπερτεροῦν πάντως οἱ Παναθηναϊκοί, μὲ πρῶτο φανατικὸ θαυμαστή του τὸν κ. Πηλὸ καὶ ὁλόκληρη τὴν παρέα του. Κρῖμα ποὺ στὸ τέλος ἀπογοητεύτηκαν, ἀκούγοντας τὴν ἥττα τῆς ὁμάδος τους.

Ἐπιβίβαση, καὶ δρομολογίου συνέχεια. Ἀρχίζουμε ν' ἀνηφορίζουμε καὶ πάλι τὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Παρνασσοῦ. Περνᾶμε τὴν Τοπόλια, καὶ συνεχίζουμε. Τὸ τραγούδι ἔχει καὶ πάλι ἀνάψει. Ὁ κ. Πηλός, παρὰ τὴ στεναχώρια του, μᾶς ἑτοίμασε καὶ μιὰν ἄλλη ἔκπληξη. Ὁρίζει μιὰν ἐπιτροπὴ ἀπὸ πέντε ἄτομα, μὲ πρόεδρο τὸν κ. Μητροκόλλια, γιὰ νὰ ἐκλέξη τὴν Μὶς Πούλμαν, τὴν Στὰρ Πούλμαν καὶ τὶς ἐπικρατέστερες τῆς συντροφιᾶς. Ὅλο τὸ αὐτοκίνητο ὑποδέχεται μὲ χειροκροτήματα τὴν πρότασή του. Εἶναι, ὅμως, δύσκολο, τὸ ἔργο τῆς ἐπιτροπῆς, γιατὶ ὅλες οἱ κοπέλλες μας εἶναι ἡ μιὰ καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ θυελλώδη συνεδρίαση καὶ ἀλλεπάλληλες ψηφοφορίες, ἡ ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ν' ἀνακοινώση ἀποτελέσματα. Τὸ ἄκουσμα τῆς πρώτης ἐκλογῆς τὸ ὑποδέχονται ὅλοι μὲ φωνές, χειροκροτήματα, σφυρίγματα. Ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων στὶς καλλονές μας ἀποφασίζεται νὰ γίνη, λίγο μετὰ τὴν Γραβιά. Ἡ διαδρομὴ συνεχίζεται μὲ ἀνέκδοτα, ἀστεῖα καὶ τραγούδια. Ὅλοι πιὰ ἔχουμε γίνει φίλοι μεταξύ μας. Οἱ ἄγνωστοι ποὺ συναντήθηκαν τὸ πρωῒ τυπικά, τώρα ἔχουν γίνει φίλοι μεταξύ τους. Ἀρχίζουμε νὰ κατηφορίζουμε. Ἡ διαδρομὴ ἐδῶ εἶναι μαγευτική. Περνώντας μέσα ἀπὸ τὰ αἰωνόβια ἔλατα, νοιώθουμε τὸ δροσερὸ ἀεράκι νὰ μᾶς δίνη καινούργιες δυνάμεις. Καθὼς κατηφορίζουμε τώρα, ὁ κ. Πηλὸς διαβάζει τὴν ἐργασία τοῦ Ντίνου, τοῦ γυιοῦ του καὶ ραδιοφωνικοῦ του συνεργάτη, γιὰ τὴν Γραβιά. Τὴν εἶχε γράψει χθές, νομίζοντας πὼς θὰ ἐρχόταν μαζί μας. Ἀλλά, ἡ ἀρρώστια του τὸν ἐμπόδισε. Ἀκολουθεῖ στὸ μικρόφωνο ὁ πιὸ σοβαρὸς τῆς παρέας μας, ὁ ἐκλεκτὸς ἀστυφύλαξ κ. Μητροκόλλιας Βασίλειος, βαθὺς γνώστης πολλῶν ἱστορικῶν γεγονότων, καὶ μᾶς ἀναλύει τὴ σημασία τῆς μάχης τῆς Γραβιᾶς. Σὲ λίγο φθάνουμε στὴ Γραβιά, στὸ ἱστορικὸ Χάνι, ἐνῶ τὸ δειλινὸ πέφτει πάνω στὸ βουνὸ ἀπαλά. Ἐδῶ κατεβαίνουμε γιὰ νὰ προσκυνήσουμε εὐλαβικὰ στὴν προτομὴ τοῦ ἥρωα τῆς Γραβιᾶς τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου, ποὺ μὲ μόνη του τὴν ἀνδρεία καὶ λίγους ἄντρες, κλεισμένος μέσα σ' ἕνα πλινθόκτιστο χάνι, κατετρόπωσε τὶς ὀρδὲς τῶν βαρβάρων καὶ τὸ μετέβαλε σὲ ναὸ δόξης, γιὰ νὰ τονίζη στὶς ἐπερχόμενες γενεὲς πὼς ἡ θέληση τῶν Ἑλλήνων γιὰ νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι μπορεῖ νὰ κάνη θαύματα.

Λίγο ὕστερα, ξεκινᾶμε καὶ πάλι. Πάρα κάτω, γίνεται ἡ στέψη τῶν καλλονῶν

μὲ στεφάνια καὶ ἀγριολούλουδα. Οἱ ἐπικρατέστερες περνοῦν ἀπὸ μιὰ πρόχειρη γέφυρα ὁμορφιᾶς, ἡ ἐπιτροπὴ φωνάζει τὰ ὀνόματα καὶ ὁ Πρόεδρος τὶς στεφανώνει. Φωνές, χειροκροτήματα, πανζουρλισμός. Καὶ τὸ πούλμαν σὲ λίγο ξαναγεμίζει. Ξεκινᾶμε γιὰ τὴ Λαμία, ποὺ εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς διαδρομῆς μας. Ὁ δρόμος γεμᾶτος ἀπὸ ἀνθισμένες «κουτσουπιές», μοιάζει σὰν ὁλάνθιστο περιβόλι. Καὶ ξαφνικά, οἱ γυναῖκες ἀντεπιτίθενται. Συγκροτοῦν ἀμέσως ἐπιτροπὴ καὶ ἐκλέγουν τὸν Μίστερ Πούλμαν. Σπαρταριστὰ σκίτσα λαμβάνουν χώραν. Ἔτσι δὲν καταλαβαίνουμε πότε περνᾶ ἡ ὥρα, καὶ φθάνουμε στὴ Λαμία. Βράδυ πιά. Εἶναι μιὰ ὄμορφη, χαρούμενη πόλη. Σταματᾶμε στὴν πλατεία Λαοῦ, γιὰ νὰ γευθοῦμε τὸ κοκορέτσι της. Ἐδῶ τρῶμε μεγαλοπρεπέστατα, πίνουμε λαμιώτικο κρασί, κάνουμε μιὰ βόλτα στὴν πόλη καὶ ξεκινᾶμε. Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει γοργὰ στὸν καινούργιο ἐθνικὸ δρόμο. Φθάνουμε στὶς Θερμοπύλες. Μιὰ ἀκόμα στάση. Ἡ τελευταία. Ὁ ἀστυφύλαξ κ. Ἰωάννης Φιλιππαῖος, ἁπλᾶ καὶ παραστατικὰ μᾶς ξεναγεῖ. Ἦταν θαυμάσια τὰ λόγια του, καὶ καταχειροκροτήθηκε μὲ ἐνθουσιασμό. Καὶ τώρα ἡ ἐπιστροφή. Τὰ τραγούδια δίνουν καὶ παίρνουν. Τ' ἀνέκδοτα δημιουργοῦν ἕνα σπάνιο κέφι.

Καμμένα Βοῦρλα... Ἅγιος Κωνσταντῖνος... Λάρυμνα... Κωπαΐδα... Τὰ διαβαίνουμε γοργὰ καὶ μπαίνουμε στὴν Ἀττική. Τὸ ταξίδι μας πλησιάζει στὸ τέρμα του, καθὼς πλησιάζουν τὰ μεσάνυκτα. Φθάνουμε... Τί κρῖμα... Πόσο γρήγορα πέρασε ἡ ὥρα... Δὲν μᾶς κάνει καρδιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν Ἀθήνα. Μιὰ σιγὴ ἁπλώνεται ξαφνικὰ μέσα στὸ πούλμαν. Οἱ σκηνὲς αὐτῆς τῆς ἀλησμόνητης μέρας ξανάρχονται στὸ μυαλό μας, καθὼς ὁ κ. Ἠλὸς παίρνει καὶ πάλι τὸ μικρόφωνο, γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴ συντροφιά μας, καὶ νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ γιὰ τὴν Ἀστυνομία, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὸν ἁπλὸ Ἀστυφύλακα τοῦ δρόμου... Μᾶς παρακαλεῖ νὰ προσέξουμε νὰ μὴ ξεχάσουμε τίποτα μέσα στὸ αὐτοκίνητο... Μᾶς παρακαλεῖ νὰ ρίξουμε κάτι ἐπάνω μας γιὰ νὰ μὴν κρυώσουμε... Μᾶς παρακαλεῖ νὰ προσέξουμε τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουμε μαζί μας... Μᾶς ζητεῖ συγγνώμην ἂν δὲν τὰ κατάφερε νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ ξαναδρεθοῦμε πάλι κοντὰ στὸ γραφεῖο του σὲ μιὰ νέα ἐκδρομή... Τὸν χειροκροτοῦν ὅλοι θερμά. Χειροκροτοῦν στὸ πρόσωπό του τὴν Ἀστυνομία, ποὺ εἶναι πραγματικὰ ὁ καθρέπτης τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ναί! Ἡ Ἀστυνομία κέρδισε ἀκόμα μερικοὺς φίλους. Κέρδισε τὴν ἀγάπη τους. Τοὺς ἔφερε κοντά της. Τοὺς ἔφερε χωρὶς διατάξεις καὶ νόμους. Τοὺς ἔφερε μὲ μιὰ καλὰ σχεδιασμένη ἐκδρομή. Ἀπίστευτο, ἀλλὰ ἀληθινό! Θὰ θυμοῦνται ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς γιὰ πολὺ καιρὸ τὶς ὄμορφες στιγμὲς ποὺ πέρασαν ἀνάμεσά μας. Ἀνάμεσα σὲ 8 Ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ τοὺς ἔνωσε τὸ γραφεῖο Δημοσίων Σχέσεων τοῦ Ἀρχηγείου μας, μὲ τὰ δεσμὰ τῆς ἀγάπης, τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ, τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ. Πρέπει ὅλοι νὰ τὸ παραδεχθοῦμε: Ὑπηρεσίες σὰν κι' αὐτὸ τὸ Τμῆμα τῶν Δημοσίων Σχέσεων καὶ σὰν τὴν Ἄμεσο Δράση πλαταίνουν τὸ λαϊκὸ ὑπόβαθρο καὶ θεμελιώνουν τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἀστυνομία.

Α. ΠΑΠΑΜΙΧΟΣ

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΤΟΥΣ 1966

— ΛΑΜΠΡΑΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ —

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΜΕ ΕΥΡΕΙΑΝ συμμετοχὴν ἀθλητῶν ἐξ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ ἁπάντων τῶν ἀθλητικῶν σωματείων καὶ σκοπευτικῶν συλλόγων τῆς χώρας, διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος ἀπὸ 24—30 Ἀπριλίου οἱ Πανελλήνιοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες. Καὶ ἡ κατάταξις τῶν ἀποτελεσμάτων ἔφερε πρώτη τὴν ὁμάδα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπιβραβεύσασα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μίαν ἀθόρυβον καὶ ἐντατικὴν προσπάθειαν πού κατεβλήθη ἀπὸ ἀστυνομικῆς ἀθλητικῆς πλευρᾶς διὰ τὸν ἐπίζηλον στέφανον τῆς νίκης.

Εἰς τὸν χῶρον τοῦ Σκοπευτηρίου Καισαριανῆς καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἀρχηγοῦ Σ.Ο.Α.Μ. κ. Ν. Παπαρρόδου. Διακρίνονται ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Κ.Υ.Π. κ. Θ. Παπαγεωργόπουλος κ.ἄ.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἀθλητῶν μας ὑπῆρξε καὶ ἐφέτος εὐρυτάτη καὶ λίαν ἀποδοτική. Οὕτω, τὰς διαγωνισθείσας ὁμάδας ἀπετέλεσαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοί:

Α΄. Ἀγωνίσματος τυφεκίου 0,22 εἰς τρεῖς στάσεις:

1) Ἀρχιφύλαξ Καλφακάκος Δημήτριος, 2) Ὑπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος, 3) Ἀστυφύλαξ Σκαραφίγκας Ἰωάννης καὶ 4) Ἀστυφύλαξ Νικάκος Γεώργιος. Ἀναπληρωματικοί: Ἀρχιφύλαξ Ρεντζῆς Δημήτριος καὶ Ἀστυφύλαξ Χριστάκης Χριστόδουλος.

Β΄. Ἀγωνίσματος πιστολίου 8΄΄ — 6΄΄ — 4΄΄ :

1) Ἀρχιφύλαξ Κιτσάκης Δημοσθένης, 2) Ἀστυφύλαξ Φωτόπουλος Γεώργιος, 3) Ἀστυφύλαξ Μπέλμπας Κωνσταντῖνος καὶ 4) Ἀστυφύλαξ Σιῶμος Δημήτριος. Ἀναπληρωματικὸς ὁ Ἀστυφύλαξ Παπαχρήστου Εὐθύμιος.

Γ΄. Ἀγωνίσματος καραμπίνας 0,22 (60 βαλαί):

1) Ὑπαστυνόμος Β΄ Δαλιάνης Παναγιώτης, 2) Ἀρχιφύλαξ Καλφακάκος Δημήτριος, 3) Ὑπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος καὶ 4) Ἀστυφύλαξ Ναραφίγκας Ἰωάννης. Ἀναπληρωματικοί: Ἀστυφύλακες Νικάκος Γεώργιος καὶ Χριστάκης Χριστόδουλος.

Δ΄. Ἀγωνίσματος ἐλευθέρου πιστολίου 0,22 (60 βολαί):

1) Ὑπαστυνόμος Α΄ Ραυτόπουλος Παναγιώτης, 2) Ἀρχιφύλαξ Κιτσάκης Δημοσθένης, 3) Ἀστυφύλαξ Παπαχρήστου Εὐθύμιος καὶ 4) Ἀστυφύλαξ Νακάκης Παναγιώτης. Ἀναπληρωματικοί: Ἀστυφύλακες Εὐαγγελίου Εὐάγγελος καὶ Σταματόπουλος Γεώργιος.

Ε΄. Ἀγωνίσματος περιστρόφου ἀκριβείας — ταχείας βολῆς:

1) Ὑπαστυνόμος Α΄ Κακκαβᾶς Ἀδάμ, 2) Ἀρχιφύλαξ Κιτσάκης Δημοσθένης, 3) Ἀστυφύλαξ Παπαχρήστου Εὐθύμιος καὶ 4) Ἀστυφύλαξ Σκουτέλας Σταῦρος. Ἀναπληρωματικοί: Ἀστυφύλακες Σεργεντάνης Ἰωσὴφ καὶ Εὐαγγελίου Εὐάγγελος.

***

ΕΠΙ ΤΗ ΑΗΞΕΙ τῶν Πανελληνίων Σκοπευτικῶν Ἀγώνων ἔτους 1966, τὴν 1ην Μαΐου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 12ην ἔλαβε χώραν σεμνὴ τελετὴ ἐν τῷ Σκοπευτηρίῳ Καισαριανῆς διὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ ἀπονομὴν τῶν ἀθλοθετηθέντων ἐπάθλων. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν: Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Ἀντιστράτηγος κ. Ν. Παπαρρόδου ὡς Β΄ Ἀντιπρόεδρος τῆς Σκοπευτικῆς Ὁμοσπονδίας Ἑλλάδος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Κρατικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν Ἀντιστράτηγος κ. Θ. Παπαγεωργόπουλος ὡς μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ΣΚ.Ο.Ε., ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Ὑποστράτηγος κ. Χατζῆς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρχηγοῦ Γεν. Ἐπιτελείου Στρατοῦ, ὁ Ταξίαρχος κ. Νίνας ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρχηγοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὁ ἐν συντάξει Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Παντ. Γεωργακόπουλος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, ὁ Συνταγματάρχης κ. Ὀδυσ. Παπαπελεκάνος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Στ. Μανέττας, ὁ Ἀντισυνταγματάρχης κ. Σπυρ.

Ὁ Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος ἀπονέμων τὸ ἔπαθλον εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Δημ. Ρεντζῆν.

Μαρκόπουλος ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ., ὁ Ἀντισμήναρχος κ. Ἀχιλλ. Παππᾶς ὡς Διευθυντὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ἀεροπορίας, ὁ προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἀθλητισμοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀστυν. Α΄ κ. Βασ. Κρῦος, ἀντιπροσωπεῖαι ἀστυνομικῶν κ.ἄ.

Ἐν ἀρχῇ τῆς τελετῆς ὡμίλησεν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σ.Ο.Α.Μ. Ἀντιστράτηγος κ. Ν. Παπαρρόδου, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὸ φίλαθλον πνεῦμα γενικῶς καὶ συνεχάρη τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων διὰ τὴν ἀρίστην ἐπίδοσιν τῶν ἀθλητῶν μας εἰς ἅπαντα γενικῶς τὰ ἀγωνίσματα. Ἀκολούθως ἤρξατο ἡ ἀνακοίνωσις τῶν τελικῶν ἀποτελεσμάτων καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων παρὰ τῶν Ἀρχηγοῦ Σ.Ο.Α.Μ. κ. Ν. Παπαρρόδου, Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐαγγέλου Καραμπέτσου, Διευθυντοῦ Κ.Υ.Π. κ. Θ. Παπαγεωργοπούλου, Ὑποστρατήγου κ. Χατζῆ, Ταξιάρχου κ. Νίνα, Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκη καὶ Συνταγματάρχου Ε.Β.Χ. κ. Ὀδυσ. Παπαπελεκάνου. Τὰ ἀποτελέσματα, ὡς καὶ τὰ ἀπονεμηθέντα ἔπαθλα ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α΄

(Τυφεκίου 0,22 εἰς τρεῖς στάσεις, βολαὶ 120)

Ὁ μ α δ ι κ ὸ ν :

Πρώτη ἡ ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 4328) 4800 καὶ ὑπὸ τὴν προαναφερθεῖσαν σύνθεσιν. Ἔπαθλον Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 4235) 4800 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Μάνθον, Γαβαλᾶν, Γιανναράκην καὶ Ἀποστόλου. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς Σκοπευτικοῦ Συλλόγου Βόλου, μὲ βαθμοὺς 4235) 4800 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Κιριτσιάν, Κουτσοῦκον, Τσαοῦτον καὶ Γούλαν. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Ἀ τ ο μ ι κ ὸ ν :

Πρῶτος ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Σκαραφίγκας Ἰωάννης, μὲ βαθμοὺς 1112) 1200. Ἔπαθλον Ὀλυμπιακοῦ.

Δεύτερος ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος, μὲ βαθμοὺς 1107) 1200. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτος ὁ Ἀνθυπασπιστὴς Δυνάμεων Καταδρομῶν κ. Μάνθος Εὐλάμπιος (Π.Σ.Ε.) μὲ βαθμοὺς 1086) 1200. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β΄

(Τυφεκίου 0,22 γονυπετῶς, βολαὶ 40)

Ὁ μ α δ ι κ ὸ ν :

Πρώτη ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 1444) 1600 καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σύνθεσιν. Ἔπαθλον Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, μὲ βαθμοὺς 1410) 1600 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Πολίτην Λιβέρην, Μαρμαρίδην καὶ Δριμπέτην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς Σκοπευτικοῦ Συλλόγου Βόλου, μὲ βαθμοὺς 1410) 1600 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Κιριτσιάν, Κουτσοῦκον, Τσαοῦτον, καὶ Γούλαν. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Ἀ τ ο μ ι κ ὸ ν :

Πρῶτος ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Σκαραφίγκας Ἰωάννης, μὲ βαθμοὺς 376) 400. Ἔπαθλον Ὀργανισμοῦ Προγνωστικῶν Ποδοσφαίρου.

Δεύτερος ὁ κ. Λιβέρης Γ. τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, μὲ βαθμοὺς 375) 400. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτος ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος, μὲ βαθμοὺς 369) 400. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

(Τυφεκίου 0,22 ὀρθίως, βολαὶ 40)

Ὁμαδικόν:

Πρώτη ἡ ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 1332) 1600 καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σύνθεσιν. Ἔπαθλον (ἐπαμειβ.) Σκοπευτικοῦ Συλλόγου Βόλου.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς τοῦ Σκοπευτικοῦ Συλλόγου Βόλου, μὲ βαθμοὺς 1323) 1600 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Κιριτσιάν, Κουτσοῦκον, Τσαοῦτον καὶ Γούλαν. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 1306) 1600 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Μάνθον, Γαβαλᾶν, Γιανναράκην καὶ Ἀποστόλου. Ἔπαθλον μετάλλιον, δίπλωμα.

Ἀτομικόν:

Πρῶτος ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος, μὲ βαθμοὺς 352) 400. Ἔπαθλον Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου.

Δεύτερος ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Σκαραφίγκας Ἰωάννης, μὲ βαθμοὺς 342) 400. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτος ὁ κ. Γαβαλᾶς Χαράλ. τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 441) 400. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'

(Πιστολίου ταχύτητος κατ' ἀνδρεικέλων ἀπὸ 25 μέτρων, βολαὶ 60)

Ὁμαδικόν:

Πρώτη ἡ ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 2232) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς Ἀρχιφύλακα κ. Κιτσάκην Δημοσθένην, Ἀστυφύλακας κ.κ. Φωτόπουλον Γεώργιον, Σιῶμον Δημήτριον καὶ Παπαχρήστου Εὐθύμιον. Ἔπαθλον (ἐπαμειβ.) Ναυάρχου κ. Δ. Λούνδρα, Προέδρου τῆς ΣΚ.Ο.Ε.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 2180) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Πραπαβέσην, Τομαρᾶν, Κουρῆν καὶ Γιανναράκην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, μὲ βαθμοὺς 1698) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Μαρμαρίδην, Παπαγεωργόπουλον καὶ Τράκαν.

Ἀτομικόν:

Πρῶτος ὁ Ὑπολοχαγὸς Δυνάμεων Καταδρομῶν (τοῦ Π.Α.Ο.) κ. Παπαγεωργόπουλος Ἀλκιβιάδης, μὲ βαθμοὺς 587) 600 (ἰσοφ. Πανελληνίου ρεκόρ). Ἔπαθλον Α.Σ.Ε.Α.Ε.Δ.

Δεύτερος ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Σιῶμος Δημήτριος, μέ βαθμοὺς 577) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτος ὁ Λοχαγὸς κ. Κασούμης Δημήτριος (τοῦ Ὀλυμπιακοῦ) μὲ βαθμοὺς 570) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'

(Τυφεκίου τῶν 0,22 πρηνηδόν, βολαὶ 60)

Ὁμαδικόν:

Πρώτη ἡ ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 2332) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς Ἀρχιφύλακα κ. Καλφακάκον Δημήτριον, Ὑπαρχιφύλακα κ. Τριανταφυλλόπουλον Νικόλαον, Ἀστυφύλακας κ.κ. Σκαραφίγκαν Ἰωάννην καὶ Νικάκον Γεώργιον. Ἔπαθλον Δήμου Ἀθηναίων.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, μὲ βαθμοὺς 2311) 2400

καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Λιβέρην, Μαρμαρίδην, Πολίτην καὶ Δριμπέτην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 2311) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Μάνθον, Κυρίτσην, Γαβαλᾶν καὶ Γιανναράκην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Ἀτομικόν:

Πρῶτος ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Εκαραφίγκας Ἰωάννης, μὲ βαθμοὺς 591) 600. Ἔπαθλον Γενικῆς Γραμματείας Ἀθλητισμοῦ.

Δεύτερος ὁ Ἀνθυπασπιστὴς Δυνάμεων Καταδρομῶν (τῆς Π.Σ.Ε.) κ. Μάνθος Εὐλάμπιος, μὲ βαθμοὺς 589) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Οἱ σκοπευταί μας καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Ἐμμαν. Ἀρχοντουλάκης, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀρχηγείου κ. Στ. Μανέττας καὶ ὁ προϊστάμενος Τμήματος Ἀθλητισμοῦ κ Βασ. Κρύος.

Τρίτος ὁ Ἀνθυπολοχαγὸς κ. Μαρμαρίδης Γεώργιος (Π.Α.Ο.) μὲ βαθμοὺς 586) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΣΤ'

(Ἐλευθέρου πιστολίου ἀπὸ 50 μέτρων, βολαὶ 60)

Ὁμαδικόν:

Πρώτη ἡ ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 2034) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς Ἀρχιφύλακα κ. Κιτσάκην Δημοσθένην, Ἀστυφύλακας κ.κ. Παπαχρήστου Εὐθύμιον, Εὐαγγελίου Εὐάγγελον καὶ Νικάκον Γεώργιον. Ἔπαθλον Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 2023) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Πραπαβέσην, Τατσόπουλον, Κουρῆν καὶ Ζαχαράκην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, μὲ βαθμοὺς 2000) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Παπαγεωργόπουλον, Μαρμαρίδην, Τσεπαπαδάκην καὶ Παπαδάκην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Ἀτομικόν:

Πρῶτος ὁ Ἐπιλοχίας Δυνάμεων Καταδρομῶν κ. Πραπαβέσης Θεοφάνης, μὲ βαθμοὺς 536) 600. Ἔπαθλον τοῦ καταστήματος «Ν. Μ. Καριότογλου & Σία».

Δεύτερος ὁ Λοχαγὸς κ. Κασούμης Δημήτριος (τοῦ Ὀλυμπιακοῦ) μὲ βαθμοὺς 532) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτος ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Κιτσάκης Δημοσθένης μὲ βαθμοὺς 526) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ζ' (Σύνθετον)

(Πιστολίου ἢ περιστρόφου, βολὴ ἀκριβείας καὶ ταχύτητος)

Ὁμαδικόν:

Πρώτη ἡ ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βαθμοὺς 2216) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς Ὑπαστυνόμον Β' κ. Κακαβᾶν Ἀδάμ, Ἀρχιφύλακα κ. Κιτσάκην, Δημοσθένην Ἀστυφύλακας κ.κ. Παπαχρήστου Εὐθύμιον καὶ Σκουτέλαν Σταῦρον. Ἔπαθλον ΣΕΓΑΣ.

Δευτέρα ἡ ὁμὰς τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου, μὲ βαθμοὺς 2204) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Παπαγεωργόπουλον, Παπαδάκην, Μαρμαρίδην καὶ Βίλλιαν. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτη ἡ ὁμὰς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, μὲ βαθμοὺς 2075) 2400 καὶ ὑπὸ τοὺς κ.κ. Πραπαβέσην, Γατσιόπουλον, Κουρῆν καὶ Σωτηριάδην. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Ἀτομικόν:

Πρῶτος ὁ Ὑπολοχαγὸς κ. Παπαγεωργόπουλος Ἄλκης (Π.Α.Ο.) μὲ βαθμοὺς 571) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Δεύτερος ὁ Λοχαγὸς κ. Κασούμης Δημήτριος (Ὀλυμπιακοῦ), μὲ βαθμοὺς 571) 600. Ἔπαθλον μετάλλιον δίπλωμα.

Τρίτος ὁ Ἐπιλοχίας κ. Πραπαβέσης Θεοφάνης (τῆς Π.Σ.Ε.) μὲ βαθμοὺς 568) 600.

***

Ο ΠΙΝΑΞ τῶν ἀποτελεσμάτων, παρατεθεὶς ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ περὶ τῆς σημαντικωτάτης νίκης τῆς Ἀστυνομικῆς Ὁμάδος κατὰ τοὺς Πανελληνίους Σκοπευτικοὺς Ἀγῶνας 1966. Αἱ στῆλαι, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰς σύσσωμος ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος συγχαίρουν θερμῶς τοὺς ἀθλητάς μας καὶ ὅλους ὅσους ἐκοπίασαν καὶ ἐμόχθησαν διὰ τὴν περιφανῆ νίκην. Καὶ εὔχονται ὅπως τὸ «Αἰέν ἀριστεύειν» τοὺς ἀκολουθεῖ πάντοτε.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ:

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νά παρέλθη ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὰς στήλας μας — πέραν τῆς ἀστυνομικῆς ἐπικαιρότητος — μία ἄκρως ἐνδιαφέρουσα ἀθλητικὴ ἐκδήλωσις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου. Πρόκειται περὶ τῆς μεγάλης διεθνοῦς ὁπλομαχητικῆς συναντήσεως μεταξὺ ἐπιλέκτων Γάλλων ὁπλομάχων, ὑπηρετούντων εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικὸν καὶ τῶν πρωταθλητῶν ὁπλομαχίας τοῦ Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου. Οἱ μεγάλοι αὐτοὶ ὁπλομαχικοὶ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι ἐπραγματοποιήθησαν ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς γαλλικῆς ἑβδομάδος, ἔλαβον χώραν ἀπὸ 7—8.30 μ.μ. ὥρας τῆς 4ης Μαΐου εἰς τὸ κλειστὸν γήπεδον τοῦ

μπάσκετ τῆς λεωφόρου 'Αλεξάνδρας καὶ ἡ ἐπιτυχία των ὑπῆρξε ἐκπληκτική. "Ανω τῶν 2.000 θεαταὶ — μοναδικὸν φαινόμενον διὰ τὸ ἄθλημα — καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι, ὡς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Σχολῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας παρηκολούθησαν τὴν συνάντησιν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον λόγῳ τῆς μεγάλης ἀξίας καὶ δυναμικότητος τῶν Γάλλων ὁπλομάχων, ἀλλὰ καὶ τῶν 'Ελλήνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγοντο ὁ κ. Ι. Χατζησαράντος, διεθνὴς καὶ Πανελληνιονίκης καὶ ὁ δύο φορὰς Πανελληνιονίκης τῶν ἐφετεινῶν Πανελληνίων 'Αγώνων κ. Ι. 'Ιωαννίδης.

Τὸ συνολικὸν ἀποτέλεσμα Π.Α.Ο. — Γάλλων ὑπῆρξεν 7 νίκαι τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος ἔναντι 6 τῆς γαλλικῆς. 'Η νίκη τῶν 'Ελλήνων ὁπλομάχων ὑπῆρξε ἐκπληκτικὴ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἀντεμετώπισαν θαυμασίους ὁπλομάχους, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων μετέχουν τῶν τελικῶν τοῦ γαλλικοῦ πρωταθλήματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι διά νὰ ἀποφευχθῆ ἡ ἥττα οἱ Γάλλοι ἐχρησιμοποίησαν καὶ τὸν καθηγητὴν - προπονητὴν ὁπλομαχίας, ὁ ὁποῖος ἐσημείωσε δύο νίκας. Οὕτω: Εἰς τὸ ξίφος ἀσκήσεως ὁ Π.Α.Ο. ἐνίκησε μὲ 3—1, τοῦ Ι. Χατζησαράντου ἐπιβληθέντος τοῦ Λομπές, τοῦ Πακὲ ἐπιβληθέντος τοῦ 'Ιωαννίδη, τῶν Δ. Χατζησαράντου καὶ Ι. Καπερώνη ἐπιβληθέντων τῶν Παντὲν καὶ 'Ενοῦ. Εἰς τὸ ξίφος μονομαχίας αἱ δύο ὁμάδες ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλοι μὲ 3—3, τῶν Δ. Χατζησαράντου, Ι. 'Ιωαννίδη καὶ Σ. Παπασταθοπούλου ἐπιβληθέντων τῶν Μπρόντζις, Πακὲ καὶ Λομπές, ἐνῶ οἱ 'Ενοῦ, Πατὲν καὶ Μπὸρντ ἐπεβλήθησαν τῶν Ι. Χατζησαράντου, Γ. Παπαδοπούλου καὶ Π. 'Αλεπουδέα. Τέλος, εἰς τὴν σπάθην οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν μὲ 2—1, τῶν 'Ενοῦ καὶ Βὲλτς ἐπιβληθέντων τῶν Ι. Σκαρμούτσου καὶ Γ. Παππᾶ, ἐνῶ ὁ Γ. Καπερώνης ἐπεβλήθη τοῦ Λομπές. Σύνολον, ὡς προελέχθη, 7—6 ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ συλλόγου.

Χ. Σ-ς.

ΠΟΙΗΣΙΣ

'Επίσκεψη

'Υπὸ τοῦ 'Αρχιφύλακος κ. **Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ**

'Ακάλεστος
κι' ὀλίγον ἀγενὴς
ὁ Θάνατος
μπῆκε στὴν κάμαρά μας
ἀπόψε
μὲ πασουμάκια
καὶ φόρεμα τριανταφυλλί
Δὲν καλησπέρησε!
Περπάτησε στὰ νούφαρά μας
κρῦος κι' ἄρρυθμος!
Βουβὸς καὶ μεγαλόπρεπος
προχώρησε
καὶ τσάκισε, στολίζοντας τὸ πέτο του,
ἕνα κλωνὶ Βασιλικοῦ
ἀδιάφορος στὸ δάκρυ τῆς Βιολέττας
ποὺ κύλισε!
Δὲν καληνύχτησε.
(Δικαίωμά του· δὲν πειράζει).

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1966

Α') Κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—30 εἰς Ἀθήνας — Πειραιᾶ & Κέρκυραν:

1.— Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1.984	Μέλη
2.— Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	2.891	»
3.— Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.194	»
4.— Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	25	»
5.— Εἰσήχθησαν εἰς Ν) μεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	274	»
6.— Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	30 νέα	»
7.— Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Ν) μείου Ἀστυν. Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς	4.077	»
8.— Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 2.535 εἰς	7	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	10.482	Μέλη
9.— Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.842 συνταγαί.		

Β') Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Μάρτιος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δρχ.	539.326,30
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	1.341.906.—
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.881.232,30
ΕΞΟΔΑ	»	1.004.847,30
ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ	»	876.385.—

Γ') Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω ὡς ἔχει τὴν ὑπ' ἀριθ. Γ10) 6840) 86) 1-2-66 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτης εἰς τοὺς μετόχους τοῦ Κλάδου Ὑγείας.

ΘΕΜΑ: Βεβαίωσις περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἰατρικῶν πράξεων.—

Διεπιστώθη, ὅτι πολλάκις ἡ ἐκτέλεσις τῶν ὑπὸ συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Δημοσίου ἰατρῶν καὶ ἐργαστηρίων ἐνεργουμένων βάσει τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας ἰατρικῶν ἐπισκέψεων, παρακλινικῶν ἐξετάσεων καὶ εἰδικῶν θεραπειῶν βεβαιοῦται καὶ ὑπὸ προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ περιθαλπομένου, παρὰ τὸ ὅτι ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 142501) 61 ἑρμηνευτικῇ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665) 62 Β.Δ. ἐγκυκλίῳ ὁρίζεται ὅτι ἡ βεβαίωσις αὕτη γίνεται ὑπὸ τοῦ περιθαλπομένου.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ πρὸς διασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου, δέον ὅπως ἐφ' ἑξῆς ἡ ἐπὶ τῶν ἐγκριτικῶν ἐντολῶν γενομένη εἰδικὴ πρᾶξις βεβαιώσεως τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐν αὐταῖς ἰατρικῶν ἐπισκέψεων παρακλινικῶν ἐξετάσεων καὶ εἰδικῶν θεραπειῶν, ὑπογράφεται ἢ ὑπὸ τοῦ ἀμέσως ἡσφαλισμένου ὑπαλλήλου ἢ συνταξιούχου, ἢ προκειμένου περὶ ἐμμέσως ἡσφαλισμένου (προστατευομένου μέλους), ὑπὸ τοῦ προστάτου ὑπαλλήλου ἢ συνταξιούχου ἢ ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ περιθαλπομένου καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ τούτου εἴτε διότι εἶναι ἀνήλικος ἢ διότι ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν τὸ ἐπιτρέπει, ὑπὸ ἑτέρου μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἀποκλειομένου παντὸς ἑτέρου προσώπου. Κάτωθι τῆς ὑπογραφῆς τοῦ βεβαιοῦντος θὰ τίθεται ἀπαραιτήτως τὸ ὀνοματεπώνυμον τούτου εὐαναγνώστως καὶ θὰ ἀναγράφεται ἡ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὸν περιθαλπόμενον (πατήρ, τέκνον, ἀδελφὸς κλπ.) ὡς καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ δελτίου ταυτότητος αὐτοῦ (ἀριθ. Ἐκδοῦσα Ἀρχή).

Αἱ Ὑπηρεσίαι Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως καὶ αἱ τοιαῦται Ἐντελλομένων Ἐ-

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΒΙΑΣΜΟΥ ἀπόπειρα ἐπεχείρησε ὁ Α. Καψαμπέλης, ἐτῶν 31, ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο τῶν φυλακῶν Ἀκροναυπλίας, ὅπου ἐπετέθη κατὰ τῆς Βελγίδος τουριστρίας Μαρσὲλ Γκόρλαντ, ἡ ὁποία ἀντέστη καὶ ἐζήτησε βοήθεια. Ὁ δράστης συνελήφθη, καὶ πρόκειται περὶ κακοποιοῦ.

— ΔΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑΝ εἰς βάρος τοῦ Ι. Καραευστρατίου συνελήφθησαν ἀπὸ τὸ ΚΕ΄ Παράρτημα Ἀσφαλείας οἱ Κ. Μαρῖνος καὶ 16ετὴς φίλος του. Ἐπίσης συνελήφθη δι' ἀπόπειραν ἀποπλανήσεως ἀνηλίκου ὁ ληστευθείς.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ φόνου ἔγινε στὴ θέση «Ἁγία Παρασκευὴ» τῆς δημοσίας ὁδοῦ Λαρίσης — Καρδίτσης, ὅταν ὁ Θ. Μῖχος, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, ἀπεπειράθη νὰ σκοτώσῃ γιὰ οἰκογενειακὴ διαφορὰ τὸν Κ. Καρανιλάκην, ἐτῶν 27, κατευθύνας τὸ λεωφορεῖο ποὺ ὁδηγοῦσε κατὰ τοῦ μοτοποδηλάτου τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε ὁ δεύτερος. Ὁ δράστης συνελήφθη.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗ στὸ πρόσωπο ἀπὸ βεγγαλικὸ ὁ 14ετὴς μαθητὴς Στ. Χατζησταύρου στὸν Πειραιᾶ.

— ΜΕ ΑΕΡΙΟΒΟΛΟ ὅπλο ἐτραυμάτισε σοβαρά, στὸ δεξιὸ μάτι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸν 9ετῆ Μιχ. Ἀδὰμ ὁ 16ετὴς Δαν. Σπυρόπουλος, στὴν ὁδὸ Ἰώνων.

— ΕΠΙΘΕΣΗ κατ' ἀστυνομικῶν ἔκαμαν οἱ οἰκοδόμοι Γ. Ἰωάννου, Α. Μακρυνιώτης καὶ Μ. Ψαριανός, ὅταν ἀστυνομικοὶ ἐπενέβησαν στὸν ὑπόγειο σταθμὸ Ὁμονοίας, ὅταν αὐτοὶ συνεπλάκησαν μεταξύ τους. Στὸ περιπολικὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ ὁποῖο μετεφέρθησαν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἐπροκάλεσαν βλάβες.

— ΕΞΥΒΡΙΣΕ ἀρχιφύλακα ὁ Κ. Μπόλης, ὅταν οὗτος ἐπεχείρησε νὰ τὸν συλλάβῃ στὸν κινηματογράφο «Ἀστόρια», ὅπου εἶχε ἐπιτεθῆ, γιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, κατὰ σερβιτόρου τοῦ μπάρ.

— ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ περίπτωση ἀποπείρας ἐγκλήματος διεπράχθη, ὅταν ὁ Κ. Τριβέλλας, ὁπλισμένος μὲ δίκαννο, μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ Π. Περδικάρη, στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν 95, καὶ τὸν διέταξε νὰ βγάλῃ τὸ μάτι τῆς γυναίκας του, ἐπειδὴ ἦταν κόρη τοῦ Ἀτταλίδη, ποὺ πρὸ καιροῦ σὲ συμπλοκὴ ἔβγαλε τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ του. Εὐτυχῶς, χάρις στὴν ψυχραιμία τοῦ Περδικάρη, ἀφοπλίσθηκε καὶ συνελήφθη.

— ΠΡΟΑΓΩΓΟΣ συνελήφθη στὸ ξενοδοχεῖο «Σπάρτη» Πειραιῶς γιατὶ ἐξέδιδε τὴν Μαργαρίτα Χατζηκωνσταντῆ, ἐτῶν 19. Ὀνομάζεται Ι. Μουζάκης, κάτοικος Καλαμάτας.

ξόδων καὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ Νομαρχιῶν θὰ ἀπορρίπτωσιν πᾶσαν ὑποβαλλομένην ὑπὸ συμβεβλημένου Ἰατροῦ ἢ Ἐργαστηρίου ἐντολὴν πρὸς πληρωμὴν ἐφ' ὅσον ἡ ἐπὶ ταύτης πρᾶξις βεβαιώσεως περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἰατρικῶν πράξεων δὲν ἔχει γίνει κατὰ τὰ διὰ τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Ταμείου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
ΗΛ. ΜΑΡΟΥΛΙΔΗΣ

— Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Ἀθ. Τασούλας, ἐτῶν 20, ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γεν. Ἀσφάλεια, ὁμολόγησε ὅτι ἐλεηλάτησε ὀκτὼ καταστήματα.

— ΠΝΙΓΗΚΕ ὁ Ἱρ. Καλογήρου, ἐτῶν 85, ὅταν ἐπεχείρησε νὰ περάσῃ μεθυσμένος ἕνα χείμαρρο, στὶς Φιλιάτες Ἠπείρου.

— ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ἀπὸ τὴ Συρία, οἱ Ἄμπντ Ματζία, Μ. Τζαμπασί, Α. Καδὶρ καὶ Μ. Μιόχρι, κατεδικάσθησαν σὲ ἕνα μῆνα φυλάκιση γιὰ πώληση λαθραίων εἰδῶν.

— ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΗΣ συνελήφθη, ὀνόματι Κ. Ἀντωνιάδης, γιατὶ ἔκαμε χρήση ναρκωτικῶν καὶ παρεπέμφθη στὸν εἰσαγγελέα.

— ΜΕ ΤΡΑΥΜΑΤΑ πολλὰ στὴν κοιλιά, τὰ πόδια καὶ τὰ γεννητικά του ὄργανα, μετεφέρθη στὸ «Ἱπποκράτειο» νοσοκομεῖο ὁ Ν. Καμούτης. Ἀρνήθηκε νὰ ἀναφέρῃ ποιός τὸν ἐτραυμάτισε, λέγοντας ὅτι θὰ καθαρίσῃ μόνος του τὸ ζήτημα. Γίνονται ἀνακρίσεις.

— ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ, κλέπτης, καὶ λιποτάκτης συγχρόνως συνελήφθη στὴν Ἄρτα, ὀνόματι Χρ. Μπούκας, ὁ ὁποῖος γύριζε στὰ χωριὰ καὶ ἔπαιρνε ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς μικροποσὰ γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ σὲ συγγενεῖς τους στρατιωτικούς. Ἐπίσης, ὅταν ἐφιλοξενεῖτο στὰ σπίτια, ἔκλεβε διάφορα ἀντικείμενα.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ ἐξαγωγῆς συναλλάγματος ἀξίας 900.000 περίπου δραχμῶν ἔκαμε ὁ Ι. Λούπης, ἔμπορος στὴν Τρίπολι, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος στὸ Σκαραμαγκᾶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, μάρκας «Πεζώ», μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Τρίπολι μὲ τὴν κόρη του. Τὸ συνάλλαγμα ἦταν τσὲκς δολλαρίων καὶ μάρκων, ἀπὸ ἐμβάσματα ὁμογενῶν. Κατεδικάσθη σὲ φυλάκιση 11 μηνῶν.

— ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ χρυσοῦ ἔκανε ὁ Λιβανέζος Ταμὲνς Κεμπεϊσέ, ἐτῶν 33, ποὺ συνελήφθη γιατὶ ἔφερε στὴν Ἑλλάδα καὶ πούλησε σὲ ἄτομο, ποὺ ἀρνεῖται νὰ κατονομάσῃ, χρυσὸ σὲ ράβδους, ἀξίας 1.516.000 δραχμῶν. Προφανῶς ἀνήκει σὲ διεθνὲς τράστ λαθρεμπορίας χρυσοῦ καὶ συναλλάγματος. Ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἡ «Ἰντερπόλ». Κατεδικάσθη σὲ φυλάκιση 15 μηνῶν.

— ΣΚΟΤΩΣΕ μὲ μαχαίρι ὁ Σωτ. Παππᾶς, κουλουροπώλης, τὸν Χρ. Καραγιάννη, ἐπίσης κουλουροπώλη, γιατὶ τὸν συναγωνίζετο στὸ ἐπάγγελμά τους. Τὸ ἔγκλημα ἔγινε στὴν Κόρινθο.

— ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ χασὶς Ἀντ. Κάλας, Κ. Ἀναστασάκος καὶ ἡ γυναίκα του Λασκαρίνα, συνελήφθησαν στὴν Πάτρα καὶ κατεσχέθη μικρὴ ποσότητα χασίς.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ δωροδοκίας ἔκαμε ὁ Α. Θεοδωρίδης ποὺ συνελήφθη τὴν ὥρα ποὺ ἔδινε στὸν ποδοσφαιριστὴ τοῦ «Ἀτρομήτου» Κ. Πετράκο τρία μισὰ χιλιάρικα. Τὰ ἄλλα μισὰ θὰ τοῦ τὰ ἔδιδε μετὰ τὸ μάτς. Ὡς συνεργὸς συνελήφθη καὶ ὁ σύμβουλος τῆς Α.Ε. Καλογραΐζας Ν. Α. Ντούβας.

— ΚΛΕΜΜΕΝΟ αὐτοκίνητο, μετὰ περιπετειώδη καταδίωξη, ὁρέθηκε ἀπὸ τὰ περιπολικά. Τὸ εἶχαν κλέψει οἱ στρατιῶτες Ο. Φριλίγγος, Β. Μοσχάκης καὶ Ι. Διαμαντόπουλος, καὶ ἀνῆκε στὸν Π. Σταυρόπουλο. Τοῦ αὐτοκινήτου ἐπέβαινον δύο κορίτσια.

— ΚΑΙ ΑΛΛΟ αὐτοκίνητο, τὸ 64326 GE, ἔκλεψαν τρεῖς νεαροὶ ἀπὸ τὴ λεωφόρο Ποσειδῶνος. Τοὺς ἀντελήφθησαν ὅμως καὶ ὕστερα ἀπὸ καταδίωξη, μὲ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας, συνελήφθησαν οἱ δράστες: Κ. Ρῆγος καὶ Βλ. Τζαβάρας. Καταζητεῖται ὁ τρίτος.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πέτα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 26, ἀπέναντι στὴν Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία.

Στὸ Πέτα, κωμόπολι τῆς ἐπαρχίας Ἄρτης, τὴν 4 Ἰουλίου 1822 διεξήχθη μάχη μεταξὺ ἐπαναστατικῶν τμημάτων — Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων — ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδᾶτον καὶ Τούρκων, ὑπὸ τοὺς Κιουταχῆν καὶ Ἰσμαὴλ Πλιάσαν. Οἱ ἀπώλειες τῶν πρώτων ὑπῆρξαν μεγάλες καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν φιλελλήνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐφονεύθησαν τὰ 2) 3 αὐτῶν. Ὁ Μαυροκορδᾶτος μὲ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ ἀπεσύρθη στὸ Μεσολόγγι. Ἡ Δυτικὴ Στερεὰ Ἑλλὰς ὑπετάχθη σχεδὸν ὁλόκληρη. Οἱ Σουλιῶτες ἐσυνθηκολόγησαν μὲ τὸν Ὀμὲρ Βρυώνη καὶ ἐγκαταλείποντες τὸ Σοῦλι, κατέφευγον στὰ Ἰόνια νησιά.

Πετμεζᾶ ἢ Πετιμεζᾶ.

Πάροδος τῆς λεωφ. Συγγροῦ 41, μετὰ τὴν πλατεία «Τσόκρη».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη οἰκογένεια τῶν Καλαβρύτων, πού κατήγετο ἀπὸ τὰ Σουδενὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν ὡς «κλέφτες», ὡς πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ τοῦ Ἀγῶνος καὶ ὡς ἐπιστήμονες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Πετράκη Ἀναργύρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας (Βουλῆς) 20, κοντὰ στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας.

Ὁ Ἀνάργυρος Πετράκης, μέλος παλαιᾶς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας καταγομένης ἀπὸ τὴν Δημητσάνα, γιατρὸς στοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ 1822 διωρίσθη δημογέρων ἀπὸ τὸν Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσο. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν μεταφορὰ τῆς πρωτευούσης ἀπὸ τὸ Ναύπλιο στὴν Ἀθήνα ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος, ὁ Πετράκης διωρίσθη πρῶτος δήμαρχος Ἀθηνῶν (1835). Πολὺ ἀργότερα ἐξελέγη πληρεξούσιος στὴν Β' Ἐθνοσυνέλευσι, τὸ 1865 ἔγινε ὑπουργὸς Δικαιοσύνης καὶ τὸ 1879 ὑπουργὸς Ναυτικῶν. Ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1892.

Πέτρας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Παλαμηδίου (Μεταξουργεῖο) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Δράμας (Κολωνό).

Ἡ Πέτρα, στενὴ δίοδος στὴν Βοιωτία, ἔγινε γνωστὴ ἀπὸ τὴν μάχη ποὺ διεξήχθη ἐκεῖ τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1829 μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων. Πρόκειται γιὰ τὴν τελευταία μάχη τοῦ Ἀγῶνος γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία, στὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες, ὑπὸ τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ συνθηκολογήσουν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκκενώσουν τὴν μέχρι Λαμίας χώρα καὶ νὰ ἀποχωρήσουν ἐλευθέρως πρὸς Βορρᾶν. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Σμύρνη).

Πετρίδου Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σλῆμαν, μετὰ τὸν «Ἅγιον Ἐλευθέριον» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Δημήτριος Πετρίδης, ἐκπαιδευτικὸς καὶ πολιτικός, γεννήθηκε στὰ Τρίκαλα Κορινθίας τὸ 1838. Διετέλεσε γυμνασιάρχης στὴν Καλαμάτα καὶ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ 1875, ὅταν διωρίσθη διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, εἰσηγήθη τὸν νόμο περὶ συστάσεως Διδασκαλείων. Τς 1885 ἐξελέγη βουλευτὴς Κορινθίας καὶ τὸ 1895 διετέλεσε ὑπουργὸς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Ἀπέθανε τὸ 1896.

Πετροπουλάκη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Δώρα».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη οἰκογένεια στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀπὸ τὴν Μάνη, μέλη τῆς ὁποίας, κατὰ τοὺς πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως χρόνους, διεξήγαγον μακροὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν Βενετῶν καὶ τῶν Τούρκων. Ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἦταν ὁ Μιχαὴλ Πετροπουλάκης, τὸν ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι ἀπηγχόνισαν στὴν Τρίπολι. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἀνεφάνη τὸν 17ον αἰῶνα καὶ διεκλαδίσθη σὲ δύο πατριές: τοὺς Βοζῆδες καὶ τοὺς Πετροπουλάκηδες.

Πέτρου καὶ Παύλου.

Πάροδος τῆς πλατείας «Ὑμηττοῦ», στὸν Ὑμηττό.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὴν ὁμώνυμη ἐκκλησία ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ.

Πετσόβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς 79, στὶς ὑπώρειες τοῦ λόφου «Στρέφη».

Στὸ Πέτσοβο, πόλι τῆς Νοτιοσλαυΐας, 20 χιλμ. δυτικὰ τοῦ ποταμοῦ Στρυμόνος στὸ ὕψος τῆς στενωποῦ τῆς Κρέσνας, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1913 συνήφθησαν πολυήμερες μάχες μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνακαταληφθῆ ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων.

Πηγᾶ Μελετίου (Βλέπε **Μελετίου Πηγᾶ**).

Πηγάσου.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Πύθωνος, κοντὰ στὴν πλατεία «Κυψέλης».

Ὁ Πήγασος, περιώνυμος πτερωτὸς καὶ ἀθάνατος ἵππος, σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία, ἀνεπήδησε, μαζὶ μὲ τὸν Χρυσάορα, ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Μέδουσας, ποὺ εἶχε ἀποκεφαλίσει ὁ Περσεύς. Σ' αὐτὸν ἐπιβαίνοντας ὁ Βελλεροφόντης κατετόξευσε τὴν Χίμαιρα. Συνδεθεὶς μὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὶς Μοῦσες, ἐθεωρεῖτο, ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινούς, ὡς σύμβολο τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως. Γύρω ἀπὸ τὸν Πήγασον ὑπάρχουν διάφορες μυθολογικὲς παραδόσεις. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὶς ἐργατικὲς πολυκατοικίες Ἁγίου Σώστου, στὴν Ἀμφιθέα καὶ στὴν Κηφισιά).

Πηλέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου 82, στὸ «Μεταξουργεῖο».

Ὁ Πηλεύς, μυθολογικὸς βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων στὴν Φθία τῆς Θεσσαλίας, ἦταν γυιὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηίδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τελαμῶνος. Μετέσχε στὸ κυνήγι τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ στὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία καὶ ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκό, φονεύσας τοὺς βασιλεῖς της μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν Διο-

σκούρων. Ἀπὸ τὴν γυναίκα του Θέτιν τὴν Νηρηίδα ἀπέκτησε τὸν περιώνυμον ἥρωα Ἀχιλλέα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Μπραχάμι καὶ στὴν Κηφισιά).

Πηλίκα Σπυρίδωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φυλῆς 236, κοντὰ στὴ στάσι «Καμέλια» τῶν λεωφορείων τῆς γραμμῆς «Ἀχαρνῶν» (6).

Ὁ Σπυρίδων Πήλικας (1805—1861), νομικὸς καὶ πολιτικός, τὸ 1837 διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ ἀργότερα τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου στὸ νεοσύστατο τότε Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ 1851 διετέλεσε πρύτανις καὶ κατὰ τὸ διάστημα 1840—1844 ἀρεοπαγίτης. Τὸ 1853 μετέσχε στὴν κυβέρνηση Κριεζῆ, ὡς ὑπουργὸς Δικαιοσύνης.

Πηλίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 246, ἀπέναντι στὴν πλατεία «Κολιάτσου».

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ ὄρος τῆς Θεσσαλίας ποὺ εὑρίσκεται ΝΑ τῆς Ὄσσης καὶ ἔχει ὕψος 1548 μ. Οἱ παρυφὲς τοῦ Πηλίου εἶναι κατάφυτες ἀπὸ ὀπωροφόρα δένδρα, ἰδίως μηλιές. Τὰ χωρία Ζαγορά, Κισσός, Μηλέαι, Τσαγκράδα κ.ἄ. ποὺ εὑρίσκονται ἐπάνω στὸ Πήλιον, εἶναι στὴν ἱστορία γνωστὰ ὡς σημαίνοντα πνευματικὰ καὶ ἐθνικὰ κέντρα τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ.

Πηνειοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ὀρφέως, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Βοτανικοῦ».

Πρόκειται γιὰ τοὺς γνωστοὺς ὁμωνύμους ποταμοὺς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μὲν Θεσσαλικός, πηγάζοντας ἀπὸ τὴν Πίνδο, ἐκβάλλει, ὕστερα ἀπὸ ροῦν 200 χιλμ., στὸν Θερμαϊκὸ κόλπο, Ν τοῦ Πλαταμῶνος, κοντὰ στὰ Τέμπη, ὁ δὲ Ἠλειακός, πηγάζοντας ἀπὸ τὸν Ἐρύμανθο, ἐκβάλλει, ὕστερα ἀπὸ ροῦν 77 χιλμ., στὸ Ἰόνιο πέλαγος, ἀπέναντι τῆς Ζακύνθου. (Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὁ Πηνειός, ποτάμιος θεός, ἦταν γυιὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικό.

Πηνελόπης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κολωνοῦ 78, ὄπισθεν τοῦ κινηματοθεάτρου «Περοκέ».

Πρόκειται γιὰ τὴν πολυθρύλητη, ὅσον ἀφορᾶ τὴν συζυγική της πίστι καὶ τὴν μητρική της ἀφοσίωσι, σύζυγο τοῦ Ὀδυσσέως, κόρην τοῦ βασιλέως Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας καὶ μητέρα τοῦ Τηλεμάχου. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακροχρονίου ἀπουσίας τοῦ Ὀδυσσέως στὴν Τροία ἡ Πηνελόπη, πιεζομένη ἀπὸ ἰσχυροὺς μνηστῆρες νὰ ἐκλέξῃ ἐξ αὐτῶν τὸν μέλλοντα σύζυγόν της, ἐξηπάτα αὐτούς, δίνοντας τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ὑπανδρευθῇ γιὰ δεύτερη φορά, ὅταν θὰ τελειώσῃ τὴν ὕφανσι τοῦ σαβάνου τοῦ πενθεροῦ της Λαέρτου. Ἡ ὕφανσις ὅμως αὐτὴ ποτὲ δὲν ἐτελείωνε, γιατὶ ἡ Πηνελόπη κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύκτας, ἐξύφαινε τὸ ἔργο τῆς ἡμέρας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἀμφιθέα).

Πιερίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κίμωνος 9, στὸ «Μεταξουργεῖο».

Πιερία ἢ Πιερὶς ὠνομάζετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θεσαλικοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Ἀλιάκμονος ἐκτεινομένη χώρα τῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία παλαιὰ κατωκεῖτο ὑπὸ τοῦ Θρακικοῦ λαοῦ τῶν Πιέρων. Κυριώτερες πόλεις τῆς χώρας ἦσαν: τὸ Δῖον, ἡ Πύδνα, ἡ Μεθώνη κ.ἄ.

Πιλάτου Λεοντίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πετροπουλάκη, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Δώρα» τῆς ὁδοῦ Λιοσίων.

Ὁ Λεόντιος Πιλάτος, Ἕλλην λόγιος τοῦ ΙΔ΄ αἰῶνος, ἔζησε στὴν Ἰταλία καὶ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἄνδρες ποὺ διέδωσαν στὴν Δύσι τὰ ἑλληνικὰ γράμμα-

τα. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ Πετράρχου καὶ τοῦ Βοκκακίου. Ὁ Πιλάτος ἐφονεύθη ἀπὸ κεραυνὸ τὸ 1364, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι.

Πινδάρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 10, ἀπέναντι στὸ Στρατοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ὁ Πίνδαρος, ὁ ἐπιφανέστερος λυρικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἦταν γυιὸς τοῦ Δαϊφάντου καὶ τῆς Κλεοδίκης καὶ γεννήθηκε στό, κοντὰ στὴ Θήβα, χωριὸ Κυνὸς Κεφαλαὶ τὸ 518 π.Χ. Στὴ μουσικὴ τέχνη, διετέλεσε μαθητὴς τοῦ θείου του Σκοπελίνου καὶ τῶν Ἀθηναίων Ἀγαθοκλέους καὶ Ἀπολλοδώρου. Στὴν ποιητικὴ τέχνη ἐδιδάχθη πολλὰ ὑπὸ τῆς συμπολίτιδός του Μύρτιδος. Ἠσχολήθη μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ συνέθεσε στὴν δωρικὴ διάλεκτο ὕμνους, παιᾶνες, διθυράμβους, προσόδια καὶ παρθένια (πρὸς ἐξύμνησι τῶν θεῶν), ἐπινίκια, ἐγκώμια, κ.ἄ. Ὁ Πίνδαρος ἀπέθανε τὸ 438 π.Χ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Πίνδου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κέας 29 (πλατεία «Κολιάτσου») καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Χατζηδάκη («Κλωναρίδου»).

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ μεγάλη ὀροσειρὰ τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου, ποὺ ἔχοντας μῆκος 150 περίπου χιλμ. ἐπεκτείνεται στὴν Ἤπειρο, τὴν Θεσαλία καὶ τὴν Αἰτωλοακαρνανία. Ἡ Πίνδος ἀποτελεῖ τὴν ὑδροκριτικὴ γραμμὴ τῶν μεταξὺ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους περιοχῶν. Διακλαδώσεις τῆς Πίνδου θεωροῦνται ὅλα τὰ ἀπὸ τῶν ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων μέχρι καὶ τῆς Πελοποννήσου ἀκόμη ὄρη τῆς Δ. Ἑλλάδος, σπουδαιότερα τῶν ὁποίων εἶναι: Σμόλικας, Γράμμος, Μιτσικέλι, Βόϊον, Χάσια, Καμβούνια, Τζουμέρκα, Ἀκαρνανία, Τυμφρηστός, Ὄρθρυς κλπ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου (1940), οἱ Ἰταλοί, παρὰ τὶς ἰσχυρὲς δυνάμεις ποὺ διέθεσαν (15.000 Ἰταλοί, ἔναντι 2.000 Ἑλλήνων ποὺ τοὺς ἐβοήθησαν οἱ γυναῖκες τῆς Πίνδου), δὲν κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὴν Πίνδο. Ἡ ἀποτυχία τους αὐτή, κρίσιμη γιὰ τὸν ὅλον ἀγῶνα, ἐσημείωσε τὴν ὁριστικὴν ἔκβασι τῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Σοβαρὲς ἐπίσης συγκρούσεις διεξήχθησαν στὴν περιοχὴ τῆς Πίνδου (Γράμμος, Βίτσι κλπ.) στὸ διάστημα τοῦ ἀνταρτοπολέμου, μεταξὺ τῶν ἀνταρτῶν καὶ τῶν ὑπὸ τὸν ἀρχιστράτηγον Παπάγον ἐθνικῶν δυνάμεων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πινότση Παντελῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη 14, μετὰ τὴν «Παιδικὴ Χαρὰ» τοῦ Κουκακίου.

Ὁ Παντελῆς Πινότσης, ναυτικός, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς ναυμαχίες καὶ ἰδίως στὴν Σούδα τοῦ 1824.

Πιπίνου Ἀνδρέου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἑπτανήσου («Κυψέλη») καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸν Ἀδμήτου (πλατεία «Ἀττικῆς»).

Ὁ Ἀνδρέας Πιπῖνος, Ὑδραῖος ναυτικός, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821, ἀνεδείχθη σὲ ἀτρόμητο πυρπολητὴ στὸ πλευρὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ναυμαχία Σπετσῶν — Χελίου (8 Σεπτεμβρίου 1822), μετέσχε τῆς καταδιώξεως τοῦ τουρκικοῦ στόλου τοῦ Καρᾶ Ἀλῆ, στὴν δὲ ναυμαχία τοῦ Γέροντα (29 Αὐγούστου 1824) ἔκαυσε τὴν ναυαρχίδα τῶν Τούρκων, πληγωθεὶς σοβαρά. Διέπρεψε σ' ὅλες τὶς μέχρι τὸ 1828 πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις. Ἀργότερα διωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς Ἀνατολικῆς μοίρας καὶ ἀποστρατευθεὶς τὸ 1836 ἀπέθανε πολὺ σύντομα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Αἰγάλεω καὶ στὴν Ἄνω Δάφνη).

Πισιδίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀβύδου 22, στὰ «Κουπόνια», μιὰ στάσι πρὶν ἀπὸ τὸν «Ἅγιο Γεράσιμο».

Ἡ Πισιδία, ἀρχαία χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, ὁριζομένη ὑπὸ τῆς Παμενλίας, τῆς Λυκίας, τῆς Φρυγίας, τῆς Ἰσαυρίας καὶ τῆς Κιλικίας, στοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἀπετέλει ἰδιαίτερη ἐπαρχία, μὲ σπουδαιότερες πόλεις τὴν Κρέμνα, τὴν Τερμησσό, τὴν Σαλαγασσὸ κ.ἄ. Σήμερα ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ νομοῦ Ἰκονίου καὶ κατοικεῖται ἀπὸ Καραμανίους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Σμύρνη καὶ τὴν Ν. Ἰωνία).

Πίσσα Εὐστρατίου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Καλλιρρόης (Φιξ) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Κασομούλη (Κυνοσάργους).

Ὁ Εὐστράτιος Πίσσας (1797—1885), στρατιωτικὸς ἀπὸ τὶς Κυδωνιὲς τῆς Μ. Ἀσίας, μὲ τὴν ἔκρηξη τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, κατετάγη ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης στὸν ὑπὸ τοῦ Γάλλου ταγματάρχου Βαλίστρα διοργανωθέντα στὴν Καλαμάτα τακτικὸ στρατὸ καὶ διακριθεὶς σὲ διάφορες μάχες προήχθη σὲ ἀξιωματικό. Μετέχοντας στὶς ἐπιχειρήσεις τῆς Κρήτης ἐτραυματίσθη. Ἐπιστρέφοντας τὸ 1824 στὴν Ἑλλάδα κατετάχθη στὸν τακτικὸ στρατὸ τοῦ Φαβιέρου, μετέχοντας, ὡς λοχαγὸς καὶ ἀργότερα ὡς ταγματάρχης, σ' ὅλες τὶς ἐκστρατεῖες του ἀπὸ τοῦ 1825 μέχρι τοῦ 1827. Μετὰ τὴν λῆξι τοῦ Ἀγῶνος, παρέμεινε στὸ στρατὸ καὶ προήχθη μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντιστρατήγου. Διετέλεσεν ὑπασπιστὴς τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' καὶ φρούραρχος Ἀθηνῶν.

Πιτθέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου 27, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Βασίλειο» τοῦ «Ρούφ».

Ὁ Πιτθεύς, σοφώτατος βασιλεὺς τῆς Τροιζήνης, ἦταν γυιὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας (ἢ τῆς Δίας) καὶ πάππος τοῦ Θησέως. Μυθολογεῖται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος διδάξας τὴν ρητορική. Σ' αὐτὸν ἀποδίδονται τὰ ρητά: «μηδὲν ἄγαν» καὶ «μὴ δικάσης πρὶν ἀμφοῖν τὸν μῦθον ἀκούσης».

Πιττάκη Κυριάκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 90, μετὰ τὴν πλατεία «Μοναστηρακίου».

Ὁ Κυριάκος Πιττάκης (1793—1863), Ἀθηναῖος ἀρχαιολόγος, διετέλεσεν ἔφορος τοῦ Δημοσίου Κεντρικοῦ Μουσείου (1836) καὶ γενικὸς ἔφορος ἀρχαιοτήτων (1848—1864). Ὑπῆρξεν ἕνας τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας καὶ ἐκδότης, μαζὶ μὲ τὸν Α. Ραγκαβῆ, τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος» καὶ τῶν «Ἀρχαιολογικῶν Πρακτικῶν». Διενήργησεν ἀνασκαφὲς καὶ ἀναστηλώσεις στὴν Ἀκρόπολι κ.ἀ.

Πιττακοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Περιάνδρου (λεωφ. Ἀμαλίας 48), στὴν Α.Σ.Δ.Ε.Ν., ἔναντι τῆς «Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ».

Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος (Ζ'—ΣΤ' π.Χ. αἰών), εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος, κατέστη περιώνυμος γιὰ τὴν σύνεσι καὶ τὴν χρηστότητά του. Ἀνατρέποντας, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, τὸν τύραννο Μελάγχρουν, ἐξελέγη ὡς ἀρχηγὸς τοῦ δήμου, ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ «αἰσυμνήτου». Διεκρίθη καὶ ὡς στρατηγὸς κατὰ τὸν πόλεμο μεταξὺ Μυτιληναίων καὶ Ἀθηναίων γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ Σιγείου. Στὸν Πιττακὸν ἀποδίδονται ἐλεγειακὰ ποιήματα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν σήμερα ὡς καὶ πολλὰ γνωμικά, ὅπως τὸ «χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι» (εἶναι δύσκολο νὰ εἶναι κανεὶς ἀγαθὸς) καὶ τὸ «γίγνωσκε καιρόν», τὸ «Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύει (δείκνυσι)» κ.ἄ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ν. Ἰωνία).

Πλακεντίας Δουκίσσης (Βλέπε **Δουκίσσης Πλακεντίας**).

(Συνεχίζεται)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«ΜΕΘΟΔΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ»

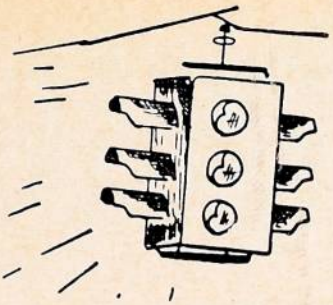
ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΜΑΣ ΣΧΟΛΩΝ κ. Κ. Π. ΔΕΜΕΡΤΖΗ

Από τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον Ι. Δ. Κολλάρου (βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας») ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον «Μεθοδικὲς ὁδηγίες γιὰ τὶς λογοτεχνικὲς ἀναλύσεις» τοῦ κ. Κωνσταντίνου Π. Δεμερτζῆ, Γυμνασιάρχου καὶ καθηγητοῦ τῆς Φιλολογίας εἰς τὰς Ἀστυνομικάς μας Σχολὰς καὶ τὴν Ἰταλικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν. Πρόκειται δι' ἕνα σύγγραμμα βαθυτάτης τομῆς τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας καὶ μάλιστα εἰς τὸν περιωρισμένον χῶρον τῶν 182 σελίδων, πρᾶγμα ποὺ κατατάσσει τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Κ. Δεμερτζῆ μεταξὺ τῶν σπανίων ἀριστουργημάτων τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης τοῦ Λόγου γενικώτερον καὶ ἐπιτάσσει νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ἡ τεραστία προσφορὰ εἰς ὅ,τι καλοῦμεν σύγχρονον πνευματικὴν διανόησιν τῶν ἐλαχίστων ἐκλεκτῶν τοῦ τόπου.

Ἡ συγγραφὴ τοῦ κ. Κ. Δεμερτζῆ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιον ὡς «βοήθημα γιὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸ Ἀπολυτήριο Α΄ καὶ Β΄ τύπου καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία τῶν Νέων Ἑλληνικῶν στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Λύκειο». Καὶ εἶναι βεβαίως αὐτὸ ποὺ τόσον μετριόφρονα τονίζει ὁ κ. Δεμερτζῆς, ἕνα βοήθημα, δηλαδὴ καὶ μία φιλικὴ προσφορὰ «γιὰ τοὺς νέους καὶ τὶς νέες, ποὺ βρίσκονται μπροστὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καίρια προβλήματα τῆς ζωῆς τους: Τελειώνουν τὸ Λύκειο καὶ πρόθεσή τους εἶναι νὰ ἀξιοποιήσουν τὶς σπουδές τους περιβάλλοντάς τις μὲ τὸ κύρος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀπολυτηρίου», ἀλλὰ ὁ ἀναγνώστης, ὁ μελετητὴς μᾶλλον εὑρίσκει συμπεπυκνωμένον τὸν πλοῦτον ὅλων ἐκείνων ποὺ τὸ κάλλος τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου μᾶς ἔφερε ἀπὸ τὸν 10ον μ.Χ. αἰῶνα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Εἰς τὰς 18 ἐπιστολάς του κατὰ πρῶτον πρὸς τὸ ἀνώνυμον «Ἀγαπητό του παιδὶ» — ἡ ἐπιστολογραφία ἐκρίθη ὡς τὸ προσφορώτερον μέσον μεταφορᾶς μιᾶς θερμῆς φωνῆς ἀγάπης πρὸς τὸν νέον ποὺ ἀντιμετωπίζει πληθώραν προβλημάτων — ὑπάρχει μέγας πλοῦτος ἰδεῶν καὶ κατευθύνσεων καὶ διὰ τὸν «φθασμένον» ἀκόμη συγγραφέα καὶ λογοτέχνην, δι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀσχολοῦνται εἴτε μὲ τὴν πεζογραφίαν εἴτε μὲ τὴν ποίησιν. Ἔπειτα, εἰς τὰς ἀναλύσεις λογοτεχνημάτων — τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου — ὑπάρχει τόση σοφία καὶ κραυγαλέα ἀλήθεια ἀπὸ τὰς πράγματι μεγάλας φυσιογνωμίας καὶ ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς ἐθνικάς μας στιγμάς, ὥστε ὁ ἀναγνώστης καθηλώνεται ἐμπρὸς εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Λόγου διὰ τοῦ ὁποίου ἐξωτερίκευσε τὴν ψυχήν του. Καὶ εἰς τοὺς Πίνακας, ποὺ παρατίθενται εἰς τὸ τρίτον μέρος τοῦ βιβλίου, ὁ ἀναγνώστης εὑρίσκει πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀφοροῦν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1000 μ.Χ. μέχρι σήμερον λογοτεχνίαν — καὶ ποὺ ἐξετάζονται κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀπολυτηρίου (συγγραφεῖς, εἶδος λογοτεχνήματος, κεντρικὴ ἰδέα, μέτρον, χαρακτῆρες).

«Γράφτηκε ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ζῇ καθημερινὰ τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν μαζὶ μὲ τὰ παιδιά· ποὺ κουβεντιάζει μαζί τους· ποὺ πιστεύει πὼς μπορεῖ καὶ ἀκούει τὶς φωνές τους, τὰ ἐρωτηματικά τους...», γράφει ὁ κ. Κ. Δεμερτζῆς εἰς τὸν πρόλογον τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ βιβλίου. Καὶ ἀκόμη ὅτι «ἡ φιλοδοξία τῶν κειμένων εἶναι περιωρισμένη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια ὥρα ἐκτεταμένη». Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσωμε ὅτι δι' αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς λόγους τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ καμμία βιβλιοθήκη, τόσον τῶν νέων ποὺ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των ὅσον καὶ τῶν μεγάλων ποὺ ἐπιζητοῦν πληρεστέραν τὴν πνευματικήν των ὀντότητα.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α**

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Φασούλας ποὺ τὸν παρέσυρε στρατιωτικὸ ὄχημα στὴ Λάρισα.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλένη Καντύρη ποὺ παρεσύρθη ἀπὸ Ι.Χ., μὲ ὁδηγὸ τὸν ἐφοπλιστὴ Ι. Καρᾶ, στὸ 206 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Κορίνθου.

— 63 ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ κατὰ τὸ διήμερο τοῦ Πάσχα σὲ τροχαῖα δυστυχήματα, οἱ ἑξῆς: 4 ἄτομα στὴν Ξάνθη, 4 ἄτομα στὴ Χαλκιδική, 1 ἄτομο στὴν Τρίπολι ἀπὸ ἀνατροπὴ φορτηγοῦ, 1 στὰ Ἰωάννινα καὶ 3 ἄτομα στὴ Θήβα ἀπὸ συγκρούσεις μοτοποδηλάτων, 5 ἄτομα στὰ Καμμένα Βοῦρλα, 2 ἄτομα στὰ Τρίκαλα, 43 ἄτομα στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα 3 ὅταν ἀνετράπη ΞΑ στὴ λεωφόρο Ἰλισσοῦ καὶ 5 ἀπὸ σύγκρουσι λεωφορείου καὶ ἰδιωτικοῦ στὴν ὁδὸ Ἀνδριανουπόλεως.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, ὁ ἀντισυνταγματάρχης Α. Μαγιόπουλος καὶ ὁ στρατιώτης Α. Κρασσᾶς, ὁδηγὸς τζίπ, ὅταν τοῦτο, στὸ 40ὸ χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας, συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, τὸ ὁποῖο ὁδηγοῦσε ὁ Δ. Καλαβρυτινός.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Γουγούσης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ 59ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας, Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Μ. Γραῖγο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Εὐαγ. Τσινοπούλου καὶ σοβαρὰ τραυματισμένος ὁ Στ. Τσινόπουλος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν συνεκρούσθη στὸ 3ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Καρδίτσης — Τρικάλων μὲ φορτηγό, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Α. Γιαννακόπουλος.

— ΝΕΚΡΟ βρέφος 18 μηνῶν τοῦ Ν. Κάτση, τὸ ὁποῖο συνέθλιψε, στὸ χωριὸ Γιαννούλη (Λαρίσης), φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Σπηλιώτη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ τρεῖς, ὁ Π. Χαδούμης, ὁδηγός, ἡ γυναίκα του καὶ ἡ ἐγγονή του, ἐτῶν 7, ὅταν ἀνετράπη τὸ τρακτέρ του, στὸ χωριὸ Διαβατὰ Βερροίας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ σοβαρὰ ἡ Εἰρήνη Κατσουλάκου, ἐπιβάτις τοῦ ταξὶ 7259, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ φορτηγὸ Ι.Χ. 141212, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Σταυρόπουλο, στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Μολιέρου καὶ Μ. Ἀλεξάνδρου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΕΣ σοβαρὰ δύο γυναῖκες, ἡ Ἑλένη Ἀντωνοπούλου καὶ ἡ Β. Κλουβάτου, ποὺ ἐπέβαιναν τοῦ Ι.Χ. 38599, ὅταν τοῦτο ἐπέπεσε μὲ ταχύτητα στὸ παρκαρισμένο φορτηγό, στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ καὶ Ἀσωμάτων.

— 20 ΤΡΟΧΑΙΑ δυστυχήματα ἀνεκοίνωσε ἡ Τροχαία Ἀθηνῶν στὸ 24ωρο 13 πρὸς 14-4-66 μὲ 21 τραυματίας ἐλαφρῶς καὶ 4 βαρειά. Ἀπὸ αὐτούς, 6 ἦταν πεζοί, 6 ὁδηγοὶ καὶ 9 ἐπιβάτες.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἐλ. Χαρακιώνης, τὸν ὁποῖον παρέσυρε ἄγνωστο φορτηγό, στὴν Ἀργυρούπολη. Ὁ ὁδηγὸς ἀναζητεῖται.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ βαρειὰ τρεῖς, οἱ σμηνῖτες Ι. Παπαγεωργίου, Εὐ. Κοροβέσης, καὶ Γ. Ἀθανασίου, ὅταν, ἔξω ἀπὸ τὴ Γαστούνη, ἀνετράπη ὄχημα τῆς 117 σμηναρχίας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς Μ. Δρόσος, γεωργικοῦ μηχανήματος, τὸ ὁποῖον ἀνετράπη, στὸ δημόσιο δρόμο Κορίνθου — Σοφικοῦ.

— ΚΑΗΚΑΝ τὰ δυὸ ἀδέλφια Ἐμμανουὴλ καὶ Βασίλης Βογιατζάκης, σκοτώθηκε ὁ ὁδηγὸς ταξὶ Ν. Ἰωαννίδης, καὶ τραυματίσθηκαν βαρειὰ τρεῖς ἐπιβάτες τοῦ ταξί, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ Ι.Χ., ποὺ ὁδηγοῦσαν οἱ ἀδελφοὶ Βογιατζάκη, στὴν

όδὸ Ἀμυνταίου — Καστοριᾶς. Τόσο σφοδρὴ ἦταν ἡ σύγκρουση, ὥστε τὸ Ι.Χ. πῆρε φωτιὰ ἀμέσως καὶ κάηκε μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιβάτες του.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ μαθητὴς Ἀναστ. Καρνέσης, ἐτῶν 12, ποὺ τὸν παρέσυρε, στὸ Πέραμα, δυτιοφόρο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Μπογὸς Βισκορεσιάν.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Αἰκ. σύζ. Ζαμπέτα, τὴν ὁποία παρέρυσε, στὸ 17ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Κορίνθου, τὸ 1190 ἀναπηρικὸ αὐτοκίνητο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Κάρκα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ πέντε, οἱ Κ. Θεοδωρόπουλος, Ν. Τσιμοῦντος, Ι. Μακρίδης, Πολυτίμη Ἀνδριοπούλου καὶ Παρασκευὴ Ἀνδριοπούλου, ὅταν, στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἀκαδημίας καὶ Ἀμερικῆς, τὸ 135626 ταξὶ συνεκρούσθη μὲ τὸ ΒΡ15624 Ι.Χ. Τὸ ταξὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἔπεσε πάνω στὸ περίπτερο, τὸ ὁποῖο κατέστρεψε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Κ. Λάμπρου, τὸν ὁποῖον παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Λιοσίων, τὸ 29707 ταξί, μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Χαρέτη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Λάζ. Μπέκος, ὅταν ἀνετράπη ὁ γεωργικὸς ἑλκυστήρας ποὺ ὁδηγοῦσε, στὸ χωριὸ Στράτης Ἀγρινίου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ θανάσιμα ὁ Δ. Στρατηγόπουλος καὶ ἡ Βαρβάρα Παϊλίκου, ἐτῶν 21, ὅταν τὸ Ι.Χ. τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον συνεκρούσθη μὲ στρατιωτικὸ ὄχημα, κοντὰ στὴν Πλαταμώνα. Ὁδηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ἦταν ὁ Ἠλίας Γιαννόπουλος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀθ. Καραμανώλας, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ χωριὸ Σκοτεινὴ Πιερίας, τὸ 1895 αὐτοκίνητο (ἀναπηρικό), μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Νασόπουλο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Πετρόπουλος, ὅταν ἀνετράπη ὁ γεωργικὸς ἑλκυστήρας του, στὸ χωριὸ Ἀστὸς Φλωρίνης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ 45 ἄτομα σὲ ἰσάριθμα τροχαῖα δυστυχήματα εἶναι ὁ τροχαῖος ἀπολογισμὸς τοῦ Σαββατοκύριακου τῆς 16 - 17) 4) 66.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Τρ. Βιδάλης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ ἐπιβατηγὸ Ι.Χ. 195326, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἑλ. Κορώνα, στὸ 16 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Κομοτηνῆς — Ἀλεξανδρουπόλεως.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ μεταφέρθηκε μὲ ἀεροπλάνο στὴν Ἀθήνα ἡ 7έτις Β. Πιπεριᾶ, τὴν ὁποία ἐτραυμάτισε, στὸ χωριὸ Σαρδαὶ Λήμνου, ὁ Ἑλ. Χαλικιᾶς, ποὺ περνοῦσε ἔφιππος.

— ΒΑΡΕΙΑ τραυματισμένοι οἱ Ι. Παπαδημητρίου (ὁδηγὸς) καὶ οἱ ἐπιβάτες Χρ. Βασιλᾶς καὶ Α. Μακρῆς, ὅταν τὸ «Ὄπελ» ποῦ ὁδηγοῦσε ὁ πρῶτος προσέκρουσε τὰ μεσάνυκτα στὰ κιγκλιδώματα τῆς ὁδικῆς γεφύρας τοῦ συνοικισμοῦ Καλοχωρίου Θεσσαλονίκης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Μ. Κωνσταντινίδης, ποὺ τὸν παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Μυλλέρου καὶ Πειραιῶς, τὸ 41008 φορτηγό.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ΞΑ 4259, ποὺ προσέκρουσε σὲ σταθμευμένο αὐτοκίνητο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Γκινοσάτης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ τραυματισμένος ὁ Στ. Δημητρίου, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη, στὴν ὁδὸ Παλήνης Σπάτων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Πετρίδης, ὁδηγὸς φορτηγοῦ, τὸ ὁποῖο, στὸ 18ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Λαμίας — Λαρίσης, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε σὲ χαράδρα βάθους 60 μέτρων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Στυλιανόπουλος, ἐτῶν 75, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴν Ἄνω Γλυφάδα, ἄγνωστο αὐτοκίνητο.

— ΤΡΙΠΛΗ σύγκρουση ἔγινε, στὴν ὁδὸ Φορμίωνος στὸ Παγκράτι, μεταξὺ τῶν 144999 ταξί, τοῦ 104759 Ι.Χ. λεωφορείου καὶ τῆς 59654 μοτοσυκλέττας, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Μιχ. Φαμέλης, ὁ ὁποῖος τραυματίσθηκε σοβαρά.

Ν. Α.

Ο ΚΛΕΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ...*

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ.Σ.**

ΣΤΗΝ «ἀγνὴ» ἐπαρχία τῆς Ποταμιᾶς τίποτα δὲν ἔμενε κρυφό. Ἔτσι ὅλα τὰ στανοχώρια πρὸς τ' ἀνατολικά, τὰ δυτικά, τὰ βόρεια καὶ τὰ νότια τοῦ Διάσελου ἤξεραν τὴν «πουμπὴ» τῆς Κερασῶς τοῦ Μάργαρη καὶ ράγιζαν οἱ καρδιὲς κάθε τόσο ποὺ ἀκουγόταν:

«Μωρὲ νὰ τ' ς πῆ τοῦ παληουλάν' ὅτ' τ'ν ἀγαπάη, ὅτ' θὰ βάλη στιφάν' κὶ νὰ τ' ς πάρη τόσα λεφτὰ κι' νὰ γίν' καπνός!! Τσ! τσ! τσ!!!...».

Τ' ἄκουγε κι' ὁ Βάγγος ὁ λεβεντονιὸς καὶ χωρὶς νὰ τὰ πολυπιστεύει γινόταν ἀνήμερο θεριό. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του. Γιατὶ ἐκεῖνος ὁ πρωτευουσιάνος «φοιτητής», ποὺ ἀνέβηκε τὸ καλοκαίρι «νὰ διαβάση στὸ ἥσυχο καὶ εἰδυλλιακὸ τοπίο τοῦ Διάσελου» κατὰ πῶς ἔλεγε, τὰ ἤξερε ὅλα ἀπ' τὸν ἴδιον. Τοῦ εἶχε πῆ ὁ Βάγγος ὅτι ἡ Κερασὼ ἄξιζε γι' αὐτὸν περισσότερο κι' ἀπ' τὴ στάνη του κι' ἀπ' τὰ ἴδια του τὰ μάτια, ὅτι ἀγαπιόντουσαν ἀπὸ τότε ποὺ πήγαιναν στὸ σχολειὸ ἀκόμα, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ γίνονταν ζευγάρι στὸν Ἁγ-Λιᾶ καὶ θἄκαναν πολλά, πάρα πολλὰ παιδιά. Κι' ἐκεῖνος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι δὲν θὰ ξανασηκώση τὰ μάτια του νὰ ἰδῆ τὴ μπιρμπιλομάτα τὴν Κερασώ. Ἔ, τότε πῶς ἔγινε καὶ χάθηκε ἡ Κερασὼ γιὰ ἕνα χρόνο ἀπ' τὸ χωριό; Πῶς ἔγινε καὶ πούλησε ὁ πατέρας της ὁλόκληρη τὴ στάνη του, μπῆκε κι' ἡ Κερασὼ στὴν κλινικὴ τῆς μεγάλης πολιτείας γιατὶ «ἀρρώστησε», κι' ὕστερα γύρισε στὸ χωριὸ καὶ κανέναν δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ; Πῶς ἔγινε καὶ ὅλοι ψιθύριζαν στὰ στανοχώρια γιὰ μιὰ τέτοια φοβερὴ «πουμπὴ» τῆς λυγερόκορμης τῆς Κερασῶς;

Βασάνιζε τὸ μυαλό του ὁ Βάγγος ὁ Πίρκουλας καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψη ὅτι ἡ ἀλήθεια ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς «πουμπῆς». Μόνον ὅταν ἕνα βράδυ ἡ ἴδια ἡ Κερασώ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια τοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια, πίστεψε καὶ παραπίστεψε. Καὶ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφαση: Νὰ μὴ σκοτώση τὴν Κερασώ, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι στὴν εἰδυλλιακὴ Ποταμιά σὲ παρόμοιες καταστάσεις, ἀλλὰ ν' ἀφήση τὰ γιδοπρόβατα στὸν ξάδερφο τὸ Θανάση, καὶ νὰ πάρη τῶν ὀμματιῶν του γιὰ τὴν Ἀθήνα. Οἱ πέντε προβατίνες ποὺ θἄκλεβε ἀπ' τὸ κοπάδι τοῦ Γκούρλα καὶ τὰ λιγοστὰ χιλιάρικα ποὺ φύλαγε στὸ σεντοῦκι ἡ γριὰ μάννα του θὰ τοῦ ἐξασφάλιζαν γιὰ λίγο καιρὸ τὴν παραμονή του στὴν πρωτεύουσα...

* * *

ΣΤΟ μισοσκόταδο τοῦ «Κουρσάρου» ἐκείνη τὴν ἀνοιξιάτικη νύχτα ἐπικρατοῦσε ἡ ἴδια ἀτμόσφαιρα. Ἡ Μάριον εἶχε τελειώσει τὸ βραχνό της τραγούδι κατὰ

---

* Εἶχε γραφῆ τὸ διήγημα τοῦτο, εἶχε ἐγκριθῆ καὶ ἔπαιρνε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ τυπογραφεῖον, ὅταν εἰς τὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του ἕνας ἄλλος *«κλέψας τοῦ κλέψαντος»*, πραγματικὸς αὐτός. Πρόκειται, ὅπως θὰ εἶδαν πολλοί, γιὰ τὴν «ἀτυχία» τοῦ διαρρήκτου καταστήματος τοῦ κ. Μαρινοπούλου, ὁ ὁποῖος εἶδε τὴν λεία του νά... κάμνη φτερὰ ὑπὸ τὶς γνωστὲς συνθῆκες. Τὸ πραγματικὸν αὐτὸ περιστατικὸν ἦλθε... δεύτερον ἀπὸ τὸ φανταστικὸν τοῦ δικοῦ μου *«κλέπτου τοῦ κλέψαντος»*. Καὶ διδάσκει, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι οὐδέποτε ἡ φαντασία εἶναι ἀνωτέρα τῆς πραγματικότητος...

τὶς δυόμισι, μερικὰ νυσταγμένα βλέμματα τὴν παρακολουθοῦσαν ὅπως πάσχιζε νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς δύο τύπους ποὺ ἔγερναν ἐπάνω της καὶ ἡ μεσόκοπη γυναίκα τοῦ μπὰρ εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὴν καρέκλα της. Πίσω ἀπ' τὸ ταμεῖο στεκόταν σκυθρωπὸς ὁ «Τζὶμ ὁ Μερσαγιέζος» καὶ μετροῦσε ἀνόρεχτα τὶς ἰσχνὲς εἰσπράξεις τῆς βραδιᾶς...

Ἀπὸ τὴ δυτικὴ γωνιὰ σηκώθηκε βαρὺς ὁ Μάνθος Κρόνιας, ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ Μάριον ποὺ εἶχε πέσει μισολιπόθυμη σὲ μιὰ καρέκλα καὶ δοκίμασε νὰ τὴ σπρώξῃ ξανὰ πρὸς τὴν πίστα. Ἐκείνη ἀντιστάθηκε, διαμαρτυρήθηκε μὲ κραυγὲς καὶ παρ' ὅλη τὴ μέθη της τοῦ κατάφερε ἕνα ἠχυρότατο χαστούκι. Ὕστερα πῆγε τρικλίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ πιανίστα, τοῦ παρήγγειλε ψιθυριστὰ κάποιο σκοπὸ καὶ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπινε μονάχος στὴ βόρεια πλευρά.

—Ἔλα, λεβέντη μου, γιατὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἀξίζουν, τοῦ φώναξε γελώντας μὲ τὸν ἀπαίσιο τρόπο της. Δὲν πίνεις μαζί μου βέβαια, ἀλλὰ νὰ χορέψουμε δὲν θἄχῃς ἀντίρρησι, ἔ;...

Τὸν παρέσυρε στὸν κυκλικὸ σανιδένιο χῶρο καὶ κρεμάστηκε ὁλόκληρη ἀπ' τὸ λαιμό του. Ἐκεῖνος ἔκαμε μερικὰ βήματα στοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ ἄφησε τὰ χέρια του νὰ πλανιῶνται ἐλεύθερα στὶς γυμνές της πλάτες, στὴ μέση καὶ στοὺς γοφούς. Κατόπιν, βλέποντας ὅτι ἔγινε ἕνα ἄλλο «νούμερο» αὐτὸς μὲ τὶς ἄγαρμπες κινήσεις τῶν ποδιῶν καὶ τοῦ κορμιοῦ του, πλήρωσε διαστικὰ τὸ λογαριασμὸ κι' ἀνέβηκε σὰν κυνηγημένος τὰ σκαλοπάτια. Διέσχισε μὲ μεγάλα βήματα κάθετα τὸ δρόμο καὶ λίγο πιὸ πάνω λούφαξε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ καὶ περίμενε.

«Οὐόχι!! ψιθύρισε πολλὲς φορὲς μέσα του ὅπως παρατηροῦσε τὴν εἴσοδο τοῦ «Κουρσάρου». Οὐόχι! Δὲν ἀξίζ' τοὺν κόπου νὰ τ' πάρου τ' φιλενάδα τ'!!...».

Κοίταξε τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε κι' ἂν δὲν ἔβλεπε τὸν ἀστυφύλακα τῆς περιπολίας θὰ γελοῦσε δυνατά. Ἦταν κατάμαυρα, ἀπὸ κασμῆρι διαλεχτὸ ποὺ γυάλιζε καὶ μὲ τρεῖς «αἰσθητικὲς» σχισμὲς στὰ πλάγια καὶ πίσω ἀπ' τὸ σακκάκι. Ἡ κόκκινη γραβάτα ἔπειτα, τοῦ ἔφερνε μεγάλη στενοχώρια καὶ νόμιζε πὼς θὰ πνιγόταν ἂν δὲν τὴν ξέσφιγγε ξανά. Καὶ τὰ πόδια του, μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ μαῦρα ὁλοκαίνουργα παπούτσια τοῦ φαινόταν πὼς εἶχαν παραλύσει.

Ὅμως ἔπρεπε ὅλα νὰ τὰ ἀνεχθῆ, καὶ πρὸ παντὸς νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅση ὥρα κι' ἂν χρειαζόταν γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ παρακολουθοῦσε. Τόσον καιρὸ παιδεύτηκε νὰ τὸν βρῆ στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ, τὰ λεφτά του τὰ εἶχε ξοδέψει ὅλα σχεδὸν καὶ σὲ μιὰ - δυὸ ἡμέρες δὲν εἶχε παρὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ χωριό. Ἂν τὸν ἔχανε τώρα, ποιός ξέρει ἂν καὶ πότε θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξαναβρῆ...

Ἔφερε ἀρκετὲς φορὲς τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ, καὶ πάνω ποὺ δοκίμασε νὰ περιεργαστῆ τὸ ἐξάσφαιρο πιστόλι ὁ Κρόνιας φάνηκε νὰ βγαίνῃ. Πίσω του ἐρχόταν κι' ἡ Μάριον τρικλίζοντας. Τοὺς ἄφησε νὰ προχωρήσουν μέχρι τὸ ταξὶ ποὺ στεκόταν πιὸ κάτω, εἶδε τὴ γυναίκα νὰ τοῦ δίνῃ ὅσα λεφτὰ βρισκόντουσαν στὴν τσάντα της κι' ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔφυγε χωρὶς νὰ πάρῃ κι' ἐκεῖνον. Ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὴν κρυψῶνα του καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ Μάνθος Κρόνιας διέσχισε τὴν παραλιακὴ λεωφόρο, προχώρησε στὸ μικρὸ ἄλσος τοῦ Μουσείου κι' ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὸν ἀρχαϊκὸ ναό. Ἐκεῖ σὲ μιὰ πάροδο ποὺ δὲν φωτιζόταν, ὁ Βάγγος ἀπ' τὸ Διάσελο τὸν ἔχασε καὶ βλαστήμησε ἀπὸ ὀργὴ ποὺ τόση ὥρα δὲν εἶχε τελειώσει μὲ δαῦτον... Λίγες στιγμὲς ὅμως καὶ τὸν ξαναεἶδε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ βυρσοδεψείου. Τὰ μάτια του γυάλισαν τότε, τὸ πιστόλι σφίχτηκε στὴ δεξιά του παλάμη καὶ τὰ πόδια του κινήθηκαν νευρικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἀλλὰ ὄχι... Τί ἤθελε ἐκεῖνο τὸ φῶς ποὺ ἀναβόσβηνε συνθηματικὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ βυρσοδεψείου; Ποιός ἦταν ὁ ἄλλος ποὺ ἔκανε τώρα νοήματα στὸν Κρόνια νὰ πλησιάσῃ;...

Ἔβαλε πάλι τὸ πιστόλι του στὴν τσέπη καὶ κρύφτηκε στὸν τοῖχο μιᾶς μισοερειπωμένης οἰκοδομῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε τὸν Κρόνια νὰ βγάζῃ μιὰ ἁλυσίδα μὲ κλειδιά, ν' ἀγωνίζεται ἀρκετὰ καὶ κάποτε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τοῦ βυρσοδεψείου καὶ νὰ μπαίνῃ... Ὁ ἄλλος περέμενε στὴ γωνιὰ καὶ παρατηροῦσε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Πέρασε πάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο σὲ νεκρικὴ, ἀπόλυτη ἡσυχία, ὅταν φάνηκε καὶ τὸ ταξὶ ποὺ πῆρε τὴ Μάριον. Πῆγε καὶ σταμάτησε μόλις τέσσερα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Βάγγο καὶ τὰ φῶτα του ἔσβησαν...

Ὁ Βάγγος ἔνοιωσε σὲ δύσκολη θέση. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν μόνος του καὶ δὲν τὸν εἶχε δῆ εὐτυχῶς, ἀλλὰ τὰ ὅσα ἐσκόπευε νὰ κάνῃ νευαγοῦσαν μ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους ποὺ βρέθηκαν στὸ δρόμο του. Σκέφθηκε πολὺ τότε, ἔστιψε τὸ μυαλό του καὶ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς κάτι ἄλλο τοῦ εἶχε φέρει ἡ μοῖρα. Κάτι ἄλλο ἀναπάντεχο, ποὺ μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ μιὰ κάποια λύση...

Περίμενε κάμποσα λεπτὰ ἀκόμα, κι' ὅταν ὁ Μάνθος Κρόνιας φάνηκε νὰ βγαίνῃ πρόσεξε ὅτι οἱ τσέπες του ἦταν ἀρκετὰ φουσκωμένες. Τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ στὸ ταξὶ μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον καὶ τότε ἀκριβῶς ἀποφάσισε νὰ δράσῃ. Ἔβγαλε τὸ πιστόλι, βρέθηκε μὲ τρία πηδήματα μπροστά τους καὶ τοὺς σημάδεψε χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Ἐκεῖνοι ἄκουσαν τὸ πρῶτο «κλὰκ» τῆς σκανδάλης καὶ δὲν χρειάσθηκαν περισσότερα νὰ καταλάβουν. Τὸ ταξὶ κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ φύλαγε στὴ γωνιὰ ἐξαφανίσθηκαν, ὁ Κρόνιας ἔβγαλε καὶ πέταξε στὸ Βάγγο τὶς δεσμίδες μὲ τὰ χαρτονομίσματα, ἄδειασε καὶ τὶς ὑπόλοιπες τσέπες μπροστὰ στήν... ἐπιμονή του, κι' ὕστερα δοκίμασε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ ὁ Διασελιώτης δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα μαζί του. Τὸν ἅρπαξε, τοῦ κατάφερε βροχὴ τὰ γρονθοκοπήματα στὸ πρόσωπο κι' ὅπου ἀλλοῦ μποροῦσε, καὶ μόνο ὅταν τὸν εἶδε ἀναίσθητον στὸ χῶμα πῆρε τὰ κλοπιμαῖα καὶ τ' ἄλλα καὶ προχώρησε στὸ δρόμο του...

«Χμ! κὶ δὲν φώναξι ντὶπ τοῦ ἀλάν' μὶ τέτοιου σουπάκι!!», ψιθύρισε ὅταν ἔφθανε στὸ ξενοδοχεῖο του νὰ κοιμηθῆ...

***

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Κλάδος στὸ ΙΕ' Παράρτημα Πειραιῶς δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὸν Κρόνια καὶ τοὺς συντρόφους του στὴ μεγάλη κλοπὴ τοῦ βυρσοδεψείου, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ δυσκολεύθηκε νὰ πιστέψῃ ἦταν ἡ «ἱστορία» ποὺ τοῦ ἀράδιασαν σχετικὰ μὲ τὸν κλέφτη... τοῦ κλέψαντος. Ὑπῆρχαν βέβαια τὰ ἄφθονα «πειστήρια» στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ Μάνθου Κρόνια, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν ἦταν ἀρκετά. Μόνον ὅταν ὁ ἀστυφύλακας τῆς περιπολίας θυμήθηκε πὼς εἶχε ἰδῆ — μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του — ἕναν ὕποπτο τύπο κοντὰ στὸν «Κουρσάρο» νὰ ξεσφίγγῃ τὴ γραβάτα του, καὶ ἡ Μάριον μὲ κάτι ἄλλες «ἀρτίστες» μίλησαν γιὰ κάποιον παράξενο ἐπισκέπτη τῆς νύχτας ἐκείνης, τὰ πράγματα πῆραν κάπως τὸ δρόμο πρὸς τὸν Βάγγο τὸ λεβεντονιό. Σ' αὐτὸ βοήθησε βέβαια κι' ὁ ἴδιος ὁ Μάνθος Κρόνιας, ὁ «φοιτητὴς» τοῦ Διάσελου ποὺ κάτι εἶχε ὑποψιαστῆ ἀπ' τὸν «Κουρσάρο» ἀκόμα, κάτι εἶχε παρατηρήσει στὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι καὶ σὲ κάτι εἶχε ἀποδώσει τὴν τόσο ἐπίμονη χειροδικία...

Πέντε ἡμέρες ἀργότερα, ὁ ὑπαστυνόμος Γιαγκρῆς καὶ δύο ἀστυφύλακες ἔπαιρναν τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Διάσελο τῆς Ποταμιᾶς. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Βάγγος δὲν εἶχε πραγματοποιήσει τὴ μεγάλη ἀπόφαση σ' ὅλα της τὰ σημεῖα καὶ οἱ πέντε προβατίνες τοῦ Γκούρλα ἔβοσκαν ἀμέριμνες στὸ κοπάδι τους... Κι' ὁ Βάγγος ὁ λεβέντης, τὴν τελευταία του νύχτα στὸ κρατητήριο εἶδε ὄνειρο, λέει, πὼς ὁ Μάνθος ὁ Κρόνιας πῆρε τὰ διπλάσια χρόνια φυλακὴ ἀπ' αὐτόν. Κι' ὅτι ἐκεῖνος πῆρε γυναίκα του τὴ Μάριον καὶ δὲν ἀπόχτησε πολλά, πάρα πολλὰ παιδιά...

Χ. Σ-ς.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ἀρχιφύλακα Μασαούτην Νικόλαον καὶ 2) Ἀστυφύλακας Χαράτσην Νικόλαον καὶ Μαυροειδόγκωναν Νικόλαον, διότι μέλη πληρώματος περιπολικοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς τυγχάνοντες, τὴν 0.30 ὥραν τῆς 13) 9) 1965, ἐπιδείξαντες αὐτοθυσίαν, θάρρος, ἰδιάζοντα ζῆλον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐκθέσαντες τὴν ζωήν των εἰς προφανῆ κίνδυνον, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν το ῦΜανουσογιάννη Ἰωάννου, καθ' ὃν χρόνον οὗτος κατεδίωκεν ἄτομον, πυροβολῶν κατ' αὐτοῦ διὰ περιστρόφου, οὕτω δὲ ἀπετράπη τὸ ἀπειλούμενον ἀποτέλεσμα, προκληθέντων ἐντεῦθεν λίαν εὐμενῶν σχολίων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ κ.κ. 1) Ὑπαστυνόμος Δαλιάνης Παναγιώτης, 2) Ἀρχιφύλαξ Διαμαντάκος Χαρίλαος, καὶ 3) Ἀστυφύλακες Κυριακούλης Κωνσταντῖνος, Καρρόπουλος Γεώργιος, Γιαννακούρας Γεώργιος, Θωμάκος Μιχαήλ, Τσάκαλος Γεώργιος, Τρίκκας Ἀλέξανδρος, Ματσούκης Νικόλαος καὶ Φίλης Κωνσταντῖνος, διότι καὶ οὗτοι, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, σπουδαίως συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελέσματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ἀστυνόμον Β΄ Παπατριανταφύλλου Στέφανον, 2) Ἀστυφύλακα Γαλιῶτον Κυριάκον. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν οἱ κ.κ. 1) Ὑπαστυνόμος Α΄ Φρυδᾶς Κωνσταντῖνος, 2) Ὑπαστυνόμος Β΄ Καλλέργης Ἀντώνιος καὶ 3) Ἀστυφύλαξ Παπαντώνης Χρῖστος, διότι, ἅπαντες ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας, ἀσχολουμένης μὲ τὴν ἀγοραπωλησίαν ξένου συναλλάγματος, προκαλέσαντες οὕτω, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης, λίαν εὐμενῆ σχόλια τοῦ Τύπου ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ἀστυνόμον Β΄ Παπαντριανταφύλλου Στέφανον, 2) Ὑπαστυνόμον Α΄ Πάτσιον Χριστόφορον, 3) Ὑπαστυνόμον Α΄ Φρυδᾶν Κωνσταντῖνον, 4) Ὑπαστυνόμον Α΄ Χαρκιολάκην Ἀναστάσιον, 5) Ὑπαρχιφύλακα Τσιφτσῆν Γεώργιον καὶ 6) Ἀστυφύλακας Γαλιῶτον Κυριάκον, Γεωργόπουλον Παναγιώτην καὶ Τσεκούραν Γεώργιον, διότι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας λαθραίας ἐξαγωγῆς συναλλάγματος καὶ τὴν παραπομπὴν ταύτης εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Διὰ Β.Δ. ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τὴν 21-3-1966 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 116 Φ.Ε.Κ. (τ. Γ΄) τῆς 4-4-1966 προήχθη ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων ἔτους 1965, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Παπαδόπουλος Ἀθανάσιος τοῦ Δημητρίου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων ἔτους 1965, ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Μοιρισκλάδος Νικόλαος τοῦ Θεοδώρου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1966, οἱ κάτωθι Ὑπαστυνόμοι Β΄ τάξεως, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ τάξεως, ὡς ἀκολούθως:

α) Κ α τ ' ἐ κ λ ο γ ή ν : 1) Ρεβελάκης Εὐάνθης, 2) Σωτῆρχος Λουκᾶς, 3) Κόκκινος Γεώργιος, 4) Φωτόπουλος Ἰωάννης, 5) Ἀρκουδέας Νικόλαος, 6) Πανουτσόπουλος Παναγιώτης, 7) Ἀντωνίου Ἀναστάσιος, 8) Κόγιας Κωνσταντῖνος, 9) Ἀγλαμίσης Μιχαήλ, 10) Θεοδωρουλέας Κυριάκος, 11) Παυλόπουλος Γεώργιος, 12) Γιαννακούρας Παναγιώτης, 13) Μπαρμπούνης Παναγιώτης, 14) Οἰκονόμου Γεώργιος, 15) Ἀντωνόπουλος Λάμπρος, 16) Ζαροδῆμος Στυλιανός, 17) Βαΐτσης Χρῖστος, 18) Γιαννούλιας Ἀθανάσιος, 19) Σαρρῆς Δημήτριος, 20) Κιαχτύπης Νικόλαος, 21) Ἀντωνιάδης Μιλτιάδης, 22) Μανδραγώνης Δημήτριος, 23) Καραμίντσιος Γεώργιος, 24) Δημητρίου Δημήτριος, 25) Γιολδασέας Πέτρος, 26) Καρακανδᾶς Μιχαήλ, 27) Ἀντωνίου Ἀντώνιος, 28) Παπαδόπουλος Μιλτιάδης, 29) Φιλόπουλος Παναγιώτης, 30) Ρεντζῆς Παναγιώτης, 31) Μποῦτος Σωτήριος ,32) Βέργης Κωνσταντῖνος, 33) Γεωργιόπουλος Βύρων, 34) Ἀντωνόπουλος Ἰωάννης, 35) Περράκης Χρῖστος, 36) Κραβαρίτης Ἰωάννης, 37) Κατσαμπέκης Μᾶρκος, 38) Ραγκαβᾶς Γεώργιος, 39) Τσουραπᾶς Βλάσιος, 40) Παπασταματίου Κωνσταντῖνος, 41) Καλογερᾶς Ἰάκωβος, 42) Πολυχρονόπουλος Πολύβιος, 43) Λιακόπουλος Γεώργιος, 44) Λάσκαρης Ἠλίας, 45) Τσάκαλος Ἰωάννης, 46) Παπακωστόπουλος Χρῖστος, 47) Καραμπᾶτος Ἡρακλῆς, 48) Ρήγας Νικόλαος καὶ 49) Βακαλάκης Ἀλέξανδρος.

β) Κ α τ ' ἀ ρ χ α ι ό τ η τ α : 1) Τσουκαλῆς Χρῖστος, 2) Σπαθῆς Γεώργιος, 3) Μουρλᾶς Ἀνδρέας, 4) Φελώνης Ματθαῖος καὶ 5) Δήμου Ἀντώνιος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων ἔτους 1965, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Παντελιὸς Κωνσταντῖνος τοῦ Γεωργίου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

*
* *

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθη ἐκ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι θέσεώς του, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Σταύρου Ἠλίας τοῦ Ἀνδρέου. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Βογιατζῆς Ἰωάννης τοῦ Κωνσταντίνου, Κατσαράκης Ἐμμανουὴλ τοῦ Νικολάου, Πετράκης Μιχαὴλ τοῦ Γεωργίου, Μαυρεπῆς Εὐθύμιος τοῦ Εὐσταθίου, Καραλῆς Ἀπόστολος τοῦ Νικολάου, Νανόπουλος Δημήτριος τοῦ Ἀναστασίου, Κουτλιᾶς Ἰωάννης τοῦ Ἀθανασίου, Παλαιολόγος Βασίλειος τοῦ Γεωργίου, Μαρουδιᾶς Παναγιώτης τοῦ Γεωργίου, Τσιφτσῆς Χαράλαμπος τοῦ Ἰωάννου, Καντζηλέργης Δημήτριος τοῦ Γεωργίου, Γιουσούφελας Βασίλειος τοῦ Δημητρίου, Ἀθανασόπουλος Ἰωάννης τοῦ Ἀλεξίου, Κατσαράκης Κωνσταντῖνος τοῦ Ἐμμανουήλ, Σαλέμης Κωνσταντῖνος τοῦ Δημητρίου, Ἀναγνωστόπουλος Διονύσιος τοῦ Γεωργίου, Καβρουλάκης Νικόλαος τοῦ Χρίστου, Μπακατσέλος Δημήτριος τοῦ Τρύφωνος, Μποτούλας Νικόλαος τοῦ Γεωργίου, Καλαθᾶς Χρῖστος τοῦ Ἰωάννου, Πατσιαλίδης Χρῖστος τοῦ Γεωργίου.

*
* *

— Τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων, συνελθόντα τὴν 20-2-1966, εἰς γενικὴν συνέλευσιν, ἐξέλεξαν τὸ νέον διοικητικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον, ἀκολούθως, κατηρτίσθη εἰς Σῶμα, ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος κ. Νικόλαος Νέρης, Ἀντιπρόεδρος κ. Ἰωάννης Δασκαλάκης, Γενικὸς Γραμματεὺς κ. Γεώργιος Κοντογεῶργος, Ταμίας κ. Δημήτριος Μιχαηλίδης, Σύμβουλοι κ.κ. Εὐάγγελος Ἀναστασίου, Γεώργιος Πολίτης, Γεώργιος Παπαδόπουλος, Κωνσταντῖνος Παπατριανταφύλλου. Ἐπίτιμος Νομικὸς Σύμβουλος κ. Μιχαὴλ Κελένης. Μέλη τῆς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Δημήτριος Ζαγκλῆς, Δημήτριος Σαμαρᾶς, Ἰωάννης Πανέτσος, Παναγιώτης Δραγουμάνος καὶ Γεώργιος Μαγκλάρας.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.